

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

பரமகாருணிகரானபிஸ்ஸேலோக்ரீசராயர்

அருளிச்செய்த

மு மு க்ஷு ப் ப டி யும்,

இதற்குபெரியஜீயரருளிச்செய்த

மந்த்ரார்த்தமென்னும்வ்யாக்யாதமும்,

இ த ற் கு

சுத்தஸத்வம் - தொட்டய்யங்காரும்

சுத்தஸத்வம் - எம்பாவைய்யங்காரும்

செய்தவற்றில ஸர்வர்க்கும் உபயுத்தமான

அரும்பதவிளக்கமும்.

சிதரகூடம்-கந்தாடை.

திருவேங்கடாசாரீயரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

சென்னை :

மிமோரியல் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

Registered Copy Right.

1890.

புஸ்தகவிளம்பரம்

—o—

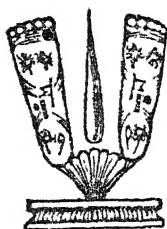
சென்னை திருவல்லிக்கேணி பேயாழ்வார் ஸ்ரீதிருவிதி

12 - வது கதவிலக்கமுள்ள, திருமாளிகையில் கிடைக்கும்.

ஸ்ரீகோசங்கள்.	ரூபா. அ.
முதலாயிரவ்யாக்யாநம் (ந.) ஸம்பிடம் பைண்டுடன்.	17 8
திருப்பாவை நூலு - ப்படி, கூறூ - ப்படி, ஸ்வாப	3 8
தேசம் பதவுரையுடன்	
திருச்சந்தவிருத்தவ்யாக்யாநம் பைண்டுடன்	... 1 12
திருமாலே வ்யாக்யாநம் பைண்டுடன்	... 1 4
ராமாநுஜ திவ்யசரிதை பைண்டுடன்	... 2 12
வார்த்தாமாலே பைண்டுடன்	... 1 12
திருக்குறந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகவ்யாக்யாந	2 8
யாந மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக்கு பட்டர்	
படியுடன்	
திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாநம்.	... 0 8
ராமாநுசநூற்றந்தாதி ரூபாட்டுவரையில் வ்யாக்யாநம்	1 6
... ..	
திருமந்தார்த்தம் அரும்பதத்துடன் பைண்டுபிரதி.	1 12

இங்ஙனம்

சித்ரகூடம்-கந்தாடை-திருவேங்கடாசாரம்

ஸ்ரீமதேகராமாநுஜாயநமః.

திருமந்திரார்த்தம்.

தொடங்கும்போததுஸநகிகுமபடியானதனியன்கள்.

மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்த ரஹஸ்யார்த்த ஸம்பரதாய
பரமபரையின் ஒட்டுத்தனியன்.

ஓங்குருங்குருபிஸ்ஸஹபூரூபி காரகஸ் துமதாஸதாரம்!

நீநகஸ்யுபிதாஸவநீசுநீயு யாநகஸ்யுபிதாஸம் || 1 ||

லோககுருகுருபிஸ்ஸஹபூரூபி காரகஸ் துமதாஸதாரம்
ஸ்ரீநகபதயபிராமவதேரெஸநீபிராயாநகுருசபஜேஹம்

ராயுண்ணிபதம்நாப ரருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர்
விஷயமான தனியன்.

ஓங்குருங்குருபிஸ்ஸஹபூரூபி காரகஸ் துமதாஸதாரம்!

நீநகஸ்யுபிதாஸவநீசுநீயு யாநகஸ்யுபிதாஸம் || 2 ||

லோகாசார்யாயருவெகர்ஷணபாதஸ்யஸூநரவே
ஸுஸாரபோகிஸந்தஷ்டஜீவஜீவாதவேநமః.

பூர்வோகதகுருபரம்பபாக்கு ப்ரதயேகதனியன்கள்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யருளிச்செய்த கூரகுலோத்தமதாஸர்
விஷயமான தனியன்

ஓங்குருங்குருபிஸ்ஸஹபூரூபி காரகஸ் துமதாஸதாரம்!

நீநகஸ்யுபிதாஸவநீசுநீயு யாநகஸ்யுபிதாஸம் || 3 ||

லோகாசார்யகர்பாபாத்ரம்கௌண்டிந்யகுலபூஷணம்
ஸமஸ்தாத்மகுணவாஸவந்தேகூரகுலோத்தமம்.

மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்த திருவாய்மொழிப்பிள்ளை
விஷயமான தனியன்.

ஓங்குருங்குருபிஸ்ஸஹபூரூபி காரகஸ் துமதாஸதாரம்!

நீநகஸ்யுபிதாஸவநீசுநீயு யாநகஸ்யுபிதாஸம் || 4 ||

நமஸ்துஸ்தேஸலநாதாயகுந்திநகாஜந்மநே

ப்ரஸாதஸ்தபரமப்ராயசகங்கர்யஸாரஸீநே.

மணவாளமாமுநிகளுக்கு மாதாமஹரான கோட்டு ரமுகிய
மணவாளப்பெருமாள்பிள்ளைதனியன்.

ஸ்ரீகார்த்தவீராய நம: || ௧ ||

ஸ்ரீராமாய நம: || ௨ ||

லோகாசார்யபதாம் போஜராஜஹஸ்யிதாந்தாம்
ஜ்ஞாநவராக்யஜலதிவநதேஸௌமயவரங்குநம்.

மணவாளமாமுநிகளருளிச்செய்த திகழக்கிடந்தான் திருநாவி
அடையபிரான் தாதாண்ணையன் விஷயமானதனியன்.

ஸ்ரீராமாய நம: || ௩ ||

ஸ்ரீராமாய நம: || ௪ ||

ஸ்ரீஜிஹ்வாவததிஸ்தாஸமமலமஸேஷஸாஸ்தாவிதம்
ஸந்தரவரகுருகருணாகந்தளிதஜ்ஞாநமந்திரங்கலயே.

சாற்றும் போததுஸந்திகுந்தனியன்கள்.

வானமாமலேஜீயரளிச்செய்தது.

கோதிலுலகாசரியன்குரகுலோத்தமதாதர்
திதிலதிரும்பையாழ்வார்செழுநகுரவைமணவாளர்

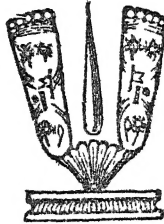
* ஒதரியபுகழ்நாவீறுடையபிரான்ருதருடன்
போதமணவாளமுநிபொன்னடிகள்போற்றுவனே. (க)

வாழியுலகாசரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம்
வாழிமுடுமபையென்னுமநகரம் - வாழி
மணஞ்சூழ்ந்தபேரின் பமல்குமிசுரல்லா
ரினஞ்சூழ்ந்திருக்குமிருப்பு. (உ)

ஒதுமுடும்பையுலகாசரியனரு
ளேதுமறவாதவெம்பெருமான் - நீதி
வழுவாச்சி துநல்லூர்மாமறையோனபாதந
தொழுவாக்குவாராதுயர். (ங)

பிள்ளைலோகாசார்யா திருவடிகளேஸரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமஃ.

பிள்ளைலோகாசார்யரருளிச்செய்த முழுக்ஷுப்படிக்கு,
பெரியஜீயரருளிச்செய்த
வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

ஸ்ரீயஸிபதியாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதநாய் நித்யமுக்தாது
பாவ்யனாய்

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமஃ.

சோளலிஹபுரமசுத்ததைவம் தொட்டயாசார்யர்
செய்தருளின அரும்பதவிளக்கம்.

ஸ்ரீயஸிபதியான ஸர்வேச்வரன, தனக்கு லோகஸுரக்ஷணத்தி
லுண்டான மஹா ஆதாப்திதீர்நது தீர்ப்திபெறுகைக்காக அவதரிப்
பித்தருளாத திருவவதரித்தலராய, திருவநந்தாழ்வானுடைய அவ
தாரவிசேஷமான அழகியமணவாள மாமுனிகள்; ஸுஸாரிசேத
நோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸாவேச்வரன் ஆசார்யனாய்நின்று ப்ரகாசிப்
பித்தருளினர ஹஸ்யதரயத்தினுடையஸம்ப்ரதாயபரம்பராப்ராப்த
மான அததவிசேஷங்களை ஸர்வரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்குமபடி
பிள்ளைலோகாசார்யர், தமமுடைய பரமகர்பையாலே செய்தருளி
ன முழுக்ஷுப்படி யெனகிற ப்ரபந்தத்தினுடைய வாக்யார்த்தங்
களை அதயந்தம் மந்தமதிகளும் அநாயாலே அறிந்து உஜ்ஜீவிக
குமபடி பஞ்சலக்ஷண லக்ஷிதமான வ்யாக்யாநம் செய்தருளுவதாகத்
திருவுள்ளமபற்றி, முழுக்ஷுப்படிக்கு மூலமான ரஹஸ்யதரய
த்தினுடைய அவதரணகரமத்தை உபோத்தகாதஸங்கதியாக முந்
துற இச்சூரணையாலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீயஸிபதியாயென்று
தொடங்கி.)

ஸ்ரீயஸிபதியாகையாவது - ஸர்வமங்களாவஹையாஸர்வோ
த்கர்ஷாவஹையான பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனாயிருக்கை.
ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதநாயைகையாவது - சரியஸிபதிவததாலவந்த
மேனமைக்குத் தகுதியான தேசவிசேஷத்தையும், நகரவிசேஷத்
தையும் இருப்பிடமாக வுடையனாயிருக்கை. நித்யமுக்தாதுபாவ்ய
நாயைகையாவது - அபரிச்சிந்தஞ்ஞானாநிகுணகரான நித்யராலும்,
* ஸதாபச்யந்திப்படியே அதுபாவ்யனாயிருக்கை.

நிரதிகுசயாநந்த யுக்தனாயிருக்கிற ஸாவேஸ்வரன், அந்த நித்யஸூத்ரிகளோபாதி தன்னை யதுபவித்து நித்யகைங்கர்யாஸராய் வாழுகைக்குப் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அததை யிழந்து, (அஸந்நேவ) (அஸந்நேவ) எனகிறபடியே அஸத்கல்பராய்க் கிடக்கிற ஸுஸாரிசேதநருடைய இழவை யதுஸந்தித்து, அத்யந்தவ்யாகுலசித்தனாய், இவர்கள் கரணங்களேபரங்களையிழந்து இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கிடக்கிற தஸையிலே, கரணதிகளைக் கொடுத்து, அவற்றைக்கொண்டு வ்யபிசரியாதே, தன்னை யாஸ்ரயித்து

நிரதிகுசயாநந்த யுக்தனாகையாவது - ஆநந்தவல்லியில் சொல்லுகிறபடியே நிரதிகுசயாநந்தகுண யுக்தனாயிருக்கை. ஸர்வேச்வரனாகையாவது - த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கும் ஈச்வரனாயிருக்கை. அந்தநித்யஸூத்ரிகளோபாதி தன்னை யதுபவிகையாவது - அவர்கள் ஈஸ்தாப்ச்யந்திப்படியே அதுபவிக்கிறாப்போலே பகவத்கடாக்ஷத்தாலே ஸுஸாராந்முத்தராய அபரிச்சிநந ஜ்ஞாநாதி குணகராய் அதுபவிக்கை. தன்னை - ஸர்வசேஷியான தன்னை. கைங்கர்யமாவது - பகவந்முகவிகாஸ ஹேதுவான வர்த்திவிசேஷம். நித்யகைங்கர்யாஸராய் என்றது - அதுபவஜநிதப்ரீதிகாரித நித்யகைங்காயத்தில் ப்ரீதியுடையவர்களா யெனறபடி. வாழுகையாவது - ஸ்வாமிஸந்நிதியில் ஸுகமாக வரத்திகை. ப்ராப்தியாவது - சேஷசேஷிபாவஸம்பந்தம். அததை இழந்துஎன்றது - அந்தசேஷசேஷிபாவஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தை யிழந்தெனறபடி. (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே என்றது - அஸந்நேவ என்கிற ச்ருதயர்த்தத்தின படியே என்றபடி. அஸத்கல்பராய்க் கிடக்கிற என்றது - அஸத்சபத்தவாச்யமாநத்தோடு கிஞ்சிதந்யூநமாக ஸதர்சராயிருக்கிற வெனறபடி. ஸுஸாரிசேதநரென்றது - அநாதயசித ஸம்பந்தத்தாலே ப்ரவாஹரூபேணவருகிற அவிதயாகர்மவாஸநாநுசிவிவசராய் ஜந்மமரணதிகலேசபாங்களாயத் திரிகிற பததசேதநரெனறபடி. அதுஸநதிக்கையாவது - இடைவிடாமலெண்ணுகை. அத்யந்தவ்யாகுலசித்தனாய் - அந்தமில்லாதவ்யாகுலஹாதயனாய். இவர்கள் - கீழ்ச்சொன்ன ஸுஸாரிசேதநர். கரணம் - ச்ரோதரம முதலானகரணங்கள். களேபரங்களாவன - கரணங்களுக்கு ஆசரயமான சரீரங்கள். இறகொடிந்தபக்ஷிபோலே - விஷ்ணுபதப்ராப்திஸாதநங்களான இறக்குகளொடிந்த பக்ஷிபோலே. கிடக்கிற தஸையிலே - மூலப்ரகாதியிலே கிடக்கிற தஸையிலே கரணதிகள் - பகவதப்ராப்தயுபகரணங்களான காத்ரங்களைச் சொல்லுகிறது. அவற்றைக்கொண்டு என்றது - தன்னை ஆசரயிக்கைக்குக்கொடுத்த அந்த கரணதிகளைக் கொண்டெனறபடி. வ்யபிசரியாதே - அந்தகரணதிகளைக்கொண்டு அந்யத்ர ஸஞ்சரியாதே என்றபடி. தன்னை ஆசரயித்து - அவற்றைக்கொண்டு தன்னை ஆசரயித்து.

உஜ்ஜீவிகைக்குடலாக, அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்த்தோஷமாய் ஸ்வதஃப்ரமாணமர்னவேதததையும், ததுபப்ரஹணங்க ளான ஸ்மர்த்திஹாஸபுராணாதிகளையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத் திலும், அந்தஸாஸ்தராப்யாஸததுக்கு அநேகயோக்யதை வேண்டுகையாலே அவ்வழியாலேஜ்ஞாநமபிறந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிகை அரிதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளமபற்றி, ஸகலஸாஸ்தராதாப்ரயங்களையும், ஸுகரஹமாக இவாகளறியலாமபடி பண்ணவேணுமென்று,

உஜ்ஜீவிகைக்குடலாக - உத்கர்ஷ்டமாக ஜீவிகைக்கு உபாயமாக என்றபடி அபௌருஷேயம் - புருஷனாலே செய்யப்படாதது. நித்யநிர்த்தோஷமாய்-நித்யமாய் நிர்த்தோஷமாய். ஸ்வதஃப்ரமாணமாகையாவது-சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாணமாகத் தன்னை அபேக்ஷிக்குமாப்போலே தன்னில்சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாணமாகத் தான் ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் தனக்குத்தானே ப்ரமாணமாயிருக்கை. வேதததையும் என்றது - புபுதஸு-க்களாய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த பாகாசமாயிருக்கையாலே வேதம் என்கிறது. ததுபப்ரஹமணங்களான என்றது-அந்தவேதார்த்த வ்யக்திகாணங்களான என்றபடி. ஸ்மர்த்திகளாவன-மந்வாதிஸ்மர்த்திகள். இதிஹாஸங்களாவன-மஹாபாரதராமாயணங்கள். புராணங்களாவன-விஷ்ணுபுராணாதிகள். ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும்-மந்தமதிகளாலே வேதார்த்தமறுதியிடப்போகாதென்று மஹாமதிகளானமது பாகாச பாகாசாய வால்மீகி ப்ரப்ரீதிமஹர்ஷிகளைக்கொண்டு ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும். அந்தசாஸ்தராப்யாஸததுக்கு - ஸோபப்ரஹமான அந்த வேதசாஸ்தராப்யாஸததுக்கு. அநேகயோக்யதை வேண்டுகையாலே - நியமம், பஹுவேதநஸாமர்த்த்யம், தீர்க்காயுஷ்யம் முதலான அநேகயோக்யதை அவச்யாபேக்ஷிதமாகையாலே. அவ்வழியாலே-அநேகயோக்யதானாபேக்ஷமான அநதமார்ககத்தாலே. ஜ்ஞாநமபிறநது-ஸ்வருபோபாய புருஷார்த்தயாதாதமயஜ்ஞாநமபிறநது. உஜ்ஜீவிகையரிதாயிருக்கிறபடியைத்திருவுள்ளமபற்றி-உஜ்ஜீவிகைதூலபமாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தை திருவுள்ளத்திலே விசாரித்தென்றபடி. ஸகலசாஸ்தராதாப்ரயங்களையும்-ச்ருதிஸ்மர்த்த்யாதிஸகலசாஸ்தராதாப்ரயங்களையும். ஸுகரஹமாக-அநாயாஸமாக என்றபடி. இவர்களென்றது - பரிமிதகால வர்த்திகளாய் அல்பஜ்ஞராய் அல்பசக்திகளாயிருக்கிறஸுஸாரிசேதநனென்றபடி. அறியலாம்படியென்றது-அறியும்படியாகவென்றபடி.

ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்த யாதாத்மய ப்ரதிபாதகமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும், ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாயநின்று ப்ரகாசிப்பித்தருளினுன் அதில் திருமந்தரத்தை, ஸ்ரீபதரிகாஸ்ரமத்திலே ஸ்வாஸூபுத்தன நான்விஷயமாகப்ரகாசிப்பித்தான், தவயத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டிவிஷயமாகப்ரகாசிப்பித்தான்; சரமஸ்லோகத்தைத் திருத்தோத்தட்டிலேஸ்வாஸ்ரிதனான அர்ஜுநன்விஷயமாகப்ரகாசிப்பித்தான். ஆகையாலே - (लक्ष्मीनारायणम्) (லக்ஷ்மீநாதஸமரமபரம) என்று-குருபரமப்ராதியிலே ஸ்வாஸ்ரீ யதுஸந்திகுகிறது. இனி இந்த ரஹஸ்யத்ரயந்தான், ஸபதமஸுகரஹமா யிருந்ததேயாகிலும்

ஸ்வரூபேத்யாதி - ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தங்களினுடைய யதாவஸ்தித வேஷத்தைப்ரதிபாதிப்பாற்றித்திறவென்றபடி. ஆதிசப்ததார்த்தம்-ஹாரீதஸ்மீர்தி, பாதமோததரம தொடக்கமானவை. ஸ்வயமேவஎன்றது-ச்ருதிஸ்மீர்த்யாதிகளைப்போலே அந்யராயிட்டிப்ப்வர்த்திப்பியாதே ஸ்வயமேவ என்றபடி. ஆசார்யனாயநின்று என்றது - ஆசார்யரூபேண அவதரித்தென்றபடி. ப்ரகாசிப்பித்தருளினுன் - ஸர்வச்லாக்யமாகப் பண்ணினுனென்றபடி. அதில் என்றது-அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலுமென்றபடி மஹிஷியானவென்றது - பிராட்டிமாரில் பரதாரையான வென்றபடி, தவயம் என்கிறது-இரண்டு வாக்யமாயிருக்கையாலே, சரமஸ்லோகமென்கிறது. சரமமான ஸ்லோகமென்றன்று, சரமோபாயத்தைப்ரதிபாதிகையாலே “சரமஸ்லோகம்” என்று திருநாமம். ஆகையால் என்றது-ஸர்வேச்வரன் ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாய்நின்று ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் தத்தத்விஷயங்களில் ப்ரகாசிப்பித்தருளினுனாகையாலேயென்றபடி. இதேயென்றது-இவ்வர்த்தம் ப்ரவித்தமென்றபடி.

(சுரியபிதியாய்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக - ரஹஸ்யத்ரயத்தினுடைய அவதரணக்ரமத்தை யருளிச்செய்து, இனி, தாம் வ்யாக்யாநஞ்செய்தருளுகிற முமுகூடப்படி ப்ரபந்தத்தினுடைய அவதரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்கிறா (இனி இந்தரஹஸ்யத்ரயந்தானென்றுதொடங்கி.) இனியென்றது - இப்போதென்றபடி. இந்தரஹஸ்யத்ரயந்தானென்றது-ஸுஸாரிசேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸர்வேச்வரன் ஆசார்யனாய் நின்று ப்ரகாசிப்பித்தருளின ரஹஸ்யத்ரயந்தானென்றபடி. சபத்தம்ஸ-க்ரஹமா யிருந்ததேயாகிலுமென்றது - ச்ருதிஸ்மீர்த்யாதிகள்போலே க்ரஹணதாரணதிகளுக்கு வருத்தமாய்ப்படி பலசப்த்தங்களாயிருக்கையன்றிக்கே, எட்டெழுத்தும், இருபத்தைந்தெழுத்தும், முப்பத்திரண்டெழுத்துமாய அநாயாஸேந கரவிககும்படியிருந்தபோதிலுமென்றபடி.

அர்த்தமுபதேஸகம்யமாகையாலும், அதறிந்தே எல்லாரும் உஜ்ஜீவிககவேண்டுகையாலும்; அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும் பூர்வாசார்யாகளுடைய வுபதேஸ பரமபராப்ராப்தமான அர்த்த விபேஷங்களை, ஸர்வர்க்கும் ஸக்ரஹமாகவும் ஸவ்யகதமாகவும், பிளனிலோகாசார்யர் தம்முடைய பரமகாபையாலே இப்பரபந்த முகேந வருளிச்செய்கிறார்.

முனபே ரஹஸ்யத்ரயவிஷயமாக மூன்றுப்ரபந்தமிட்டருளியிருக்கசெய்தேயும், அதில், யாத்ர்ச்சிகப்படி அதிஸங்கரஹமாகையாலும், பரந்தபடி அதிவிஸ்தர்தமாகையாலும்,

அராததம் உபதேசகம்யமாகையாலு மென்றது - ஸ்வபுத்தி பலத்தாலும்சாஸ்த்ராபயாஸத்தாலும் அறியத்தக்கதன்றிககேஆசார்யோபதேசத்தாலே அறியத்தக்கதாகையாலுமென்றபடி. அதறிந்தே எல்லாரு முஜ்ஜீவிககவேண்டுகையாலுமென்றது-உபதேசகம்யமான அந்தரஹஸ்யத்ரயார்த்த மறிந்தே எல்லாரு முஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலு மென்றபடி. அறிந்தேஎன்ற அவதாரணத்தாலே - அறியாதபோது உஜ்ஜீவநமில்லை யெனறுகருதது. அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலு மென்றது - அந்தரஹஸ்யத்ரயார்த்தந் தன்னிலு மென்றபடி. பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதேசபரம்பராப்ராப்தமான அராதவிசேஷங்களையென்றது-நம்மாழ்வார் தொடக்கமான பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதேசபரமபரயா தமக்குப்ராப்தமான விசேஷார்த்தங்களை யென்றபடி. ஸர்வர்க்குமென்றது-ஸ்த்ரீபாலாதிஸர்வர்க்கு மென்றபடி. ஸக்ரஹமாகவுமென்றது-அநாயானே கரஹிக்கும்படியாகவுமென்றபடி. ஸவ்யகதமாகவுமென்றது-மிகவும் அர்த்தப்ரகாசமாகவுமென்றபடி. பரமகாபையாலே என்றது - ரஹஸ்யத்ரயப்ரகாசகனான காபையிலும் அதிசயமான காபையாலே யென்றபடி. இப்ரபந்தமுகேநவென்றது-வ்யாக்யாநமான இப்ரபந்த ச்ரேஷ்டததாலே என்றபடி.

(இப்பரபந்தமுகேந) என்றததாலே-இதுக்கு முன்பு சிலப்ரபந்தங்களருளிச் செய்ததாகத் தோற்றுகையாலே அவற்றை உதாஹரித்து அவற்றுக்குண்டான தோஷத்தையும் அவற்றிற்காட்டில் இப்ரபந்தத்துக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (முன்பேயெனறுதொடங்கி.) முனபேயென்றது-இப்ரபந்தமருளிச்செய்வதற்கு முனபேயென்றபடி. அதிஸங்கரஹமாகையாலுமென்றது-அதிஸங்கரஹமாகையாலே பெண்ணுக்குமபேதைக்கும் விசதமாக அர்த்தப்ரகாசகமாகாமையாலு மென்றபடி. அதிவிஸ்தர்தமாகையாலு மென்றது - அதிவிஸ்தாதமாகையாலே இன்னவிடத்திலே இன்னவர்த்தம்சொல்லிற்றென்று பெண்ணுக்கும்பேதைக்கும் அறியப்போகாமையாலுமென்றபடி.

ஸ்ரீயஸ்பதிப்படி, உபயதோஷமுமின்றிக்கே யிருந்ததேயாகிலும், ஸுஸ்கர்தவாகயபஹுளமாகையாலே பெண்ணுக்குமபேதைக்கும் அதிகரிக்கப்போகாமையாலும், தரிவிததோஷமுமில்லாதபடி இன்னமும் ஒரு ப்ரபந்தமிடவேணுமென்று, திருவுள்ளமபற்றி, எல்லாவற்றுக்கும் பின்பிறே முமுகூப்படியாகிற இப்பரபந்தமிட்டருளிற்று.

ஆகையிறே, அல்லாதப்ரபந்தங்கள்கிடக்க, இதை எல்லாரும் அதிகரித்துப்போருகிறது. இன்னமும் பூர்வப்ரபந்தங்களில் அதுக்தமான அர்த்தவிஸேஷங்களும் இப்பரபந்தத்திலே உண்டாகையாலும், இதுவே எல்லாருக்கும் ஆதரணீயமாயிருக்கும். *

உபயதோஷமுமின்றியிலே யென்றது - அதிஸங்கரஹத்வ அதிவிஸ்தர்தவரூபதோஷமுமின்றியிலே யென்றபடி. பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப்போகாமையாலுமென்றது - ஸுஸ்கர்தவாகய மறியமாட்டாதஸ்தரீபாலர்க்கும் அபயலிக்கப்போகாமையாலுமென்றபடி. பேதை-பாலன; அறிவிலான், சபலன எனனவுமாம்.

ஆகையிறேயென்றது - அதிஸங்கரஹமுமன்றிக்கே அதிவிஸ்தர்தமுமன்றிக்கே ஸுஸ்கர்தவாகயபஹுளமுமன்றியிலே ஸ்தரீபாலர்களுக்கும் அதிகரிக்கும்படியாயிருக்கையாலே யென்றபடி. எல்லாருமென்றது - அதிஸங்கரஹத்துக்கு அர்த்ததமறியுமவர்களுக்கும் அதிவிஸ்தாரத்தை தரிக்கவல்லாருக்கும், ஸுஸ்கர்தவாகயபாஹுன்யத்தை தரிக்கவல்லார்க்குமென்றபடி. இவ்வலைக்ஷண்யமன்றிக்கே வைலக்ஷண்யாதரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இன்னமுமென்றுதொடங்கி.) இன்னமுமென்றது - தரிவிததோஷராஹித்யமாகிற வைலக்ஷண்யமுமன்றிக்கே பின்னையுமென்றபடி. பூர்வப்ரபந்தங்களில் என்றது - யாதர்ச்சிக்கப்படி, பரபந்தபடியியஸ்பதிப்படியாகிற ஏதத் பூர்வ விரசித ப்ரபந்தங்களில் என்றபடி. இதுஎன்றது - விசேஷார்த்த ப்ரதிபாதகமான இரதபரபந்த மென்றபடி. எல்லார்க்கு மென்றது - பண்டிதர்களுக்குமென்றபடி. ஆதரணீயமாகக்கடவது என்றது - பரிகரஹிக்கத்தக்கதென்றபடி. *

சுரியஸ்பதியாய் என்னுதொடங்கி இவ்வளவாக - ரஹஸ்யத்யத்தினுடைய அவதரணகரமத்தையும், அந்தரஹஸ்யத்யார்த்தப்ரதிபாதகங்களானப்ரபந்தங்களினுடைய அவதரண கரமத்தையும், அவற்றில் முமுகூப்படிப்ரபந்தத்துக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தையும் அருளிச்செய்தாராய் நின்றது - கீழ்; இனி, முமுகூப்படிக்கு ப்ரதிவாக்யம் அர்த்தமருளிச்செய்வதாக ப்ரதீககர ஹணம்பண்ணுகிறார்

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

முமுகூபபடி வயாக்யாநம்

திருமந்த்ரப்ரகரணம்.

ரஹஸ்யத்ரயோபோதகாதம்.

மூ.—முமுகூவுக்கறியவேண்டும் ரஹஸ்யம்மூன்று.

வ்யா.—(முமுகூவுக்கறியவேண்டுமரஹஸ்யம்மூன்று)முமுகூவாகிறான் - மோக்ஷத்திலே இசையுடையனானவன். (मूक्ये वाक्) * முசிலமோக்ஷணே இறேதாது. இத்தால் - ஸுஸாரவி மோசநத்திலே இசைசுபிறந்தவனுசகென்றபடி ஆதம்பராப்திகாமனுக்கும் முமுகூதவமுண்டேயாகிலும், இவ்விடத்தில் அவன் விவக்ஷிதனன்று. அவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞாநாபேக்ஷையிலேயிறே. ஆகையாலே இவர் முமுகூவென்கிறது.

(முமுகூவுக்கென்று தொடங்கி.) அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (முமுகூவாகிறான் என்று.) முமுகூவாகிறான் - மோக்ஷத்திலே இசையுடையனானவன் முமுகூவாகிறுனென்றபடி. பவிதாராதததையருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலென்று.) இத்தால் என்றது-இந்தமுமுகூபதததால் என்றபடி. ஸுஸாரமாவது-புன்யபாபநிபநதநமான அசித்ஸம்பந்தம். அதாவது - சித்ஸ்வருபனான ஆதமாவுக்கு அவிதயாதிகாரணமான தேஹஸம்பந்தம். விமோசநம்-விடுகை. இச்சைசுபிறந்தவனுக்கென்றது-நிவர்த்தியிலே அபேக்ஷைபிறந்தவனுசகென்றபடி. என்றபடி என்றது-என்று சொன்னபடி என்று அர்த்தம். ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கு-ஆத்மாநுபவத்தில் அபேக்ஷைபிறந்தவனுசகென்றபடி. முமுகூதவமுண்டேயாகிலும் என்றது-முமுகூபதவாச்சயதவம் சிலரபிப்ராயத்தாலே உண்டானபோதிலுமென்றபடி; இல்லையென்றுகருத்து. இவ்விடத்தில் என்றது - இந்த முமுகூவுக்கு என்கிற பததில் என்றபடி. விவக்ஷிதனென்றது - வாசயன்னென்றபடி. அவனுக்கு - ஆதம்பராப்திகாமனுக்கு. ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞாநாபேக்ஷை - ரஹஸ்யத்ரய பரதிடாதிதஜ்ஞாநத்தில் அபேக்ஷை. இறே - இவ்வர்த்தம் கிதாசாஸ்த்ரப்ரஸித்தமென்றபடி. ஆகையாலென்றது - ஆதம்பராப்திகாமன் விவக்ஷிதனல்லாமையாலே யென்றபடி. இவர்-இந்தக்கர்ந்தகர்த்தாவான பிள்ளைலோகாசார்யர். முமுகூவென்கிறது-முமுகூவென்று சொல்லுகிறது.

பகவத்ப்ராப்திகாமதயா ஸௌர நிவர்த்தியில் இச்சைபிறந்த வனை. ஏவம்பூதனுவனுகு, (அறியவேண்டும் ரஹஸ்யமமூனறு) என்றது - இவனுகு அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாயுள்ளது ஸ்வரூபோபாய புருஷாததங்களாகையாலும், அவற்றை இநதரஹஸ்யதாயம் உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ரஹஸ்யதாயமுமே அறியவேண்டுவதெனகை (ஸ்வஜ்ஞாநம்ஸாஹ்ஜ்ஞாநம் ஸாஹ்ஜ்ஞாநம்ஸுக்ஷ்மஃ | ஜ்ஞாநம்ஸ்வஜ்ஞாநம்ஸாஹ்ஜ்ஞாநம்ஸுக்ஷ்மஃ) (ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்ய ஜ்ஞாநம் முழுக்ஷூபி: - ஜ்ஞாநத்யயமுபாதேயம் ஏததந்யநகிஞ்சந) எனனககடவதிதே. (ரஹஸ்யம் மூன்று) என்று இவருத்தே ஸித்திதது, திருமந்தரமும் த்வயமும் சரமஸ்லோகமுமாகிற விவற்றையென்னுமிடம், மேலே ஸுஸ்பஷ்டம். இவற்றை ரஹஸ்யங்கொள்கிறதது - ஸகலவேதாந்த ஸாரார்த்தப்ரதிபாதகதயாபரமகுஹ்யங்களாகையாலே. ஆக இவ்வாக்யத்தால்-அதிகாரி நிர்த்தேசமும் ததஜ்ஞாதவ்ய நிரத்தேசமும்பண்ணியருளிஞராய்த்து.

பகவத்ப்ராப்திகாமதயா ஸௌரநிவர்த்தியில் இச்சைபிறந்தவனுகு - பகவத்ப்ராபதி காமதயாதத்விரோதியான ஸௌரநிவர்த்தியிலே இச்சைபிறந்த வதிகாரிககெனறபடி. அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாயுள்ளது - பகவத்ப்ராபத்யர்த்தமாகவும் ஸௌரவிமோசனார்த்தமாகவும் அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாயுள்ளதுதென்றபடி. இந்த - வக்ஷ்யமாணமான. உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலுமென்றது-யதாவஸ்திதவேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே என்றபடி. ரஹஸ்யதாயமுமே பறியவேண்டுவது என்கையாலே - அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யமென்றபடி. என்கையென்றது - சொல்லுகை யென்றபடி. ரஹஸ்யதாயம் - ரஹஸ்யதாயார்த்தம். அறியவேண்டுவது என்றது - ஆசாரோபாதேசபூவகமாக அறியவேண்டுமென்றுவிதிக்கிறொன்றபடி. மேலே ஸுஸ்பஷ்டம் என்றது - மேல்காந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமென்றபடி. அதாவது - (அதிலப்ரதம் ரஹஸ்யம் திருமந்தரம்) என்றதும், இரண்டாம்பரகரணதியில், (தவயததுகதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும்) என்றதும், மூன்றும் ப்ரகரணதியில் (சரமசலோகமென்று இதுக்குப்பேராகககடவது) என்றதும். இவற்றையென்றது - திருமந்தரத்வய சரமசலோகங்களை என்றபடி. ஸகலவேதாந்தஸாரார்த்தமாவது-அர்த்தபஞ்சகத்தை ப்ரதிபாதியாரின்றுகொண்டு அதிசுஹ்யங்களாயிருக்கையாலே. ஸாரார்த்தமென்றது - ஸாரார்த்த ப்ரதிபாதகமென்றபடி. ஆக - இவ்வளவாகவென்றபடி. இவ்வாக்யத்தாலென்றது - (முழுக்ஷூவுக்கறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று) என்கிற இவ்வாக்யத்தாலென்றபடி. முழுக்ஷூவுக்கு என்றத்தால் - அதிகாரி நிர்த்தேசமும், அறியவேண்டும், ரஹஸ்யம் மூன்று என்கிறபதங்களால்-ஜ்ஞாதவ்யநிரத்தேசமும் பண்ணியருளிஞராய்த்து.

மூ.—அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்தரம்.

வ்யா.—இனி அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதமரஹஸ்யமேதென்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (அதில்ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்தரமென்று) அதாவது - அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும்வைத்துக்கொண்டு, இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரதமம் ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யம், ஸ்வரூபயாதாத்மயபரமாய் த்யாஜ்யோபாதேய விபாகஜ்ஞாநத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பிறப்பிக்குமதான திருமந்தரமென்கை.

மூமுக்ஷூவுக்கு - பகவத்ப்ராப்திகாமதயா ஸௌராசப்தவாச்யங்களான அவித்யாகர்மவாஸநாநுசி ப்ரகார்திஸம்பந்தவிமோசநத்திலே இச்சைபிறந்தவனுக்கு, ரஹஸ்யம் மூன்று - ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த யாதாத்மயப்ரதிபாதகமான ரஹஸ்யத்ரயங்களானவை, அறியவேண்டும்-அவச்யமாக அறியத்தக்கவை என்று மூலார்த்தம்.

இனி என்றது - அதிகாரிநிர்த்தேசமும் ஜ்ஞாதவ்யநிர்த்தேசமும் பண்ணின அந்தரமென்றபடி. அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலுமென்றது - அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யத்ரயத்திலுமென்றபடி. ப்ரதமரஹஸ்யமென்றது-ப்ரதமம் ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யமென்றபடி. ஆகாங்கக்ஷயாவது - பதஸ்யபதாந்தரவ்யதிரோகேண அந்வயாதுபபத்தி; சங்கையிலே யென்னவுமாம். அருளிச்செய்கிறார் என்றது - சங்கைக்கு ஸமாதாநமருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. அதாவது என்றது-(அதில் ப்ரதமரஹஸ்யம் திருமந்தரம்)என்று சொன்னதாவதென்றபடி. அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும்-ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்த யாதாத்மயப்ரதிபாதகதயா அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யத்ரயத்திலுமென்றபடி. வைத்துக்கொண்டு என்றது - சாரியைச் சொல்லு. இவ்வதிகாரிககென்றது - பகவத்ப்ராப்திகாமதயாஸௌரானிவர்த்தியிலே இச்சையுடையனாய் ப்ரஸ்துதனான அதிகாரிககென்றபடி. ஸ்வரூபயாதாத்மய பரமாயென்றது-ஸ்வரூபயாதாத்மயப்ரதிபாதகபரமாயென்றபடி. பரம் - அவ்யயம். பரமாய்-ஸமர்த்தமாயென்றபடி. விபாகஜ்ஞாநத்தையென்றது-விபாகவிஷயகஜ்ஞாநத்தை யென்றபடி. பரிபூர்ணமாக என்றது-ஸம்பூர்ணமாக என்றபடி. என்கை - சொல்லுகை.

அதில் - அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யமான அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும், ப்ரதமரஹஸ்யம்-ப்ரஸ்துதனான அதிகாரிக்கு ப்ரதமத்திலே அறியத்தக்கரஹஸ்யம், திருமந்தரம் - ஸ்வரூபயாதாத்மயபரமாய் த்யாஜ்யோபாதேய விபாகஜ்ஞாநத்தை பரிபூர்ணமாகப் பிறப்பிக்குமதான திருமந்தரமாயிருக்குமென்று மூலார்த்தம்.

என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகமாய, (ஃஸ்ரீ ஜாஸரமஃஸ்ரீ) குஸ்யநாங்குஸ்யஸூத்ருஃ | ஸஹ்ருஷ்யஸஹ்ருஜாஸுலக்ஸ்ரீஸுநா தஸஃ) (மந்த்ராணாபரமோமந்தரோ குஹ்யநாராகுஹ்யமுத்தமம்-பவித்ராஸபவித்ராணாமுலமந்தரஸ்ஸநாதநஃ) என்கிறபடியேமந்த்ரங்களில்வைத்துக்கொண்டு பரமமானமந்த்ரமாய், குஹ்யங்களில்வைத்துக்கொண்டு உத்தமமான குஹ்யமாய், பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரமாயிருக்கிற கௌரவம். சீர்மைக்கு, போருமபடி என்றது - தகும்படியெனகை. பரோமத்தோடே பேணியநுஸந்திக்கை யாவது - இத்தை யநுஸந்திக்குமளவில் சுஷ்கஹ்ரதயனாயிருந்து அநுஸந்திக்கையன்றிககே, இதினவைலக்ஷண்யஜ்ஞாநமடியாக இதின்பக்கல் தனக்குண்டான ப்ரோமத்தோடே, * குஹ்யநாராகுஹ்யமானவிது அநதிகாரிகள் செவிப்படாதபடி, (ஃஸ்ரீ) ஸதீந்ஸ்யைத்) (மந்த்ராயதநேநகோபயேத) என்கிறபடியே பேணிக்கொண்டநுஸந்திக்கை. இப்படி யநுஸந்திக்கவேணுமென்கையாலே-ப்ரகாராந்தரோண அநுஸந்திக்கலாகாதென்றிற நியமம் தோற்றுகிறது.

இப்படி, தன்பக்கல் ப்ரோமமுண்டாகவே இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்

ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்தங்களாவன - அர்த்தபஞ்சகமதத்ப்ரதிபாதகமாயென்றபடி. சுஷ்கஹ்ரதயனாயென்றது-தயாத்ரஹ்ரதயனாயன்றிககேயிருக்கை. இதினவைலக்ஷண்யஜ்ஞாநமடியாக என்றது-இம்மந்த்ரத்தினுடைய ஸகலவேதஸங்க்ரஹத்வஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்தப்ரதிபாதகத்வபரம மந்த்ராதவஉத்தமரஹஸ்யதவ பரமபவித்ரத்வரூப வைலக்ஷண்யஜ்ஞாந பூர்வகமாக, பரோமத்தோடே-விசுவாஸத்தோடே. அநதிகாரிகள் செவிப்படாதபடி-முழுக்ஷுக்களல் லாதவர்களுடைய செவியில் யாதர்ச்சிகமாகவும் கௌரதபடி, பேணிக்கொண்டு-ரக்ஷித்துக்கொண்டு. நியமம்தோற்றுகிறது என்கையாலே-நியமாகிக்ரமம் பண்ணினானாகில் ஸம்மார்க்க ப்ரச்சுதனாவான் என்று அபிப்ராயம்.

திருமந்தரத்தினுடைய—, சீர்மைக்கு-ஸகலவேதஸங்க்ரஹத்வ ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகத்வாதி கௌரவத்துக்கு, போரும்படி-தகும்படி, ப்ரோமத்தோடே-ப்ரீதியோடே, பேணி-அநதிகாரிகள் செவிப்படாதபடி ரக்ஷித்துக்கொண்டு, அநுஸந்திக்கவேணும-அநுஸந்தாரம் பண்ணவேணுமென்று மூலார்த்தம்.

இப்படி-பூர்வோகதப்ரகாரம். இவனுக்கு-வைலக்ஷண்யஜ்ஞாந பூர்வகமாக ப்ரோமமுடைய அநுஸந்தாதாவுக்கு.

மூ.—மந்தரத்திலும் மந்தரத்துக்குள்ளிடான வஸ்துவிலும் மந்தர்பரதான ஆசார்யன்பக்கலிலும் ப்ரோமம் கருக்கவுண்டானால் கார்யகரமாவது.

(மந்தரத்திலுமென்றுதொடங்கி.) அதாவது - ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ஜ்ஞாபகமான இம்மந்தரந்தன்னிலும், சேஷித்வ ஸாரண்யத்வப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்யயபுத்ததயா இம்மந்தரத்துக்கு வாச்ய வஸ்துவாயிருக்கிற ஈஸ்வரவிஷயத்திலும். (சுருத்ர ௧௦௭ ஸுந்ரீந்) (தம்மந்தரப்ராஹ்மணாதீநம்) என்கிறபடியே இம்மந்தரம் ஆசார்யாதீநமாயிருப்பதொன்றாகையாலே இத்தையதாப்ரதிபத்தி யுத்தனாயகொண்டு தனக்கு உபகரித்த ஆசார்யவிஷயத்திலும் தத்தத்வைலக்ஷண்யாறுபுமமாக ப்ரோமம் அதிசயேநவுண்டானால் இவனுக்கு கார்யகரமாவதென்கை.

அதாவது-கார்யகரமாவது என்று சொன்னதாவது-ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ஜ்ஞாபகம்- அர்த்தப்ஞ்சகப்ராதிபாதகம், இம்மந்தரந்தன்னிலும்- இந்தத்திருமந்தரத்திலும். சேஷிதவமாவது-சேஷபூதராலுண்டான அதிசயத்துக்கு ஆசார்யமாயிருக்கை, சரண்யத்வமாவது-அசரண்யரானவர்களுககு ஸாவப்ரகாரததாலும் ரக்ஷகனாயிருக்கை. ப்ராப்யத்வமாவது-பரமபுருஷார்த்ததயா அபிமதமாயிருக்கை, ஆகாரத்யயபுத்ததயா - ஆகாரத்யயத்தோடே கூடியிருக்கையாலே, இம்மந்தரத்துக்கு-பததரயாத்மகமான இந்தத்திருமந்தரத்துக்கு, ப்ராணவத்தில் சேஷிதவேநவும், நமஸ்பதத்தில் சரண்யத்வேநவும், நாராயணபதத்தில் கர்மணிவ்யுதபததியாலே ப்ராப்யத்வேநவும் வாச்யவஸ்துவாயிருக்கிற ஈஸ்வரவிஷயத்திலும். இத்தை-ஆசார்யாதீநமான இம்மந்தரத்தை. யதாப்ரதிபத்தியுத்தனாய்க் கொண்டு என்றது-உபதேஷ்டாவானதன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கையும், உபதேச பாதாநானசிஷ்யனைத் தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கையும், உபதேசதனுக்கு அர்த்த சுச்ருஷாதிதர்ஷ்டப்ரயோஜநத்தை பலமாக நினைக்கையுமாகிற விப்ரதிபத்தியின்றிக்கே, உபதேஷ்டாவான தன்னை உபதேசஸமயத்தில் தன்னுடைய ஆசார்யனையே இவனுக்கு உபதேஷ்டாவாகவும், தான அங்குததைக்கு கரணபூதனாகவும், உபதேசபாதரான சிஷ்யனையும் தன்னோபாதி தன்னுசார்யனுக்கு சிஷ்யனாகப் ப்ராதிபத்திபண்ணுகையும், ப்ரோபதேசம் பண்ணுமளவில இவ்வாதமா திருந்தி, (ஆளுமாளார்) என்கிற விஷயத்துககு மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளாகவேனுமென்னு மதுவே பலமாக உபதேசிக்கையதாப்ரதிபத்தியுத்தனாய்க் கொண்டெனறபடி. தனக்கு-அதிநீசனான தனக்கு. ஆசார்யவிஷயத்திலும்-பகவத்ப்ராபதியைப் பண்ணிக்கொடுக்க வல்லான ஆசார்யவிஷயத்திலும். மந்தரத்துக்கு வைலக்ஷண்யமாவது - ஸகலவேதஸங்க்ரஹதவாதிகள். ஈஸ்வரனுக்கு வைலக்ஷண்யமாவது-ஸ்ர்வசேஷித்வாதிகள். ஆசார்யனுக்கு வைலக்ஷண்யமாவது-உபதேஷ்டாவான தன்னை என்று தொடங்கி, யதாப்ரதிபத்தி யுத்தனாயெனனு மளவாகச் சொன்னதெல்லாம்.

மூ.—ஸுஸாரிகள்தங்களுடும் ஈஸ்வரனையும் மறந்து,

வ்யா.—(सुस्तीक्ष्णैश्चाक्षुषांश्चक्षुः । सुषुप्तौ तदा तदा
राज्ञां चित्तं चित्तं) (மந்த்ரோதததேவதாபாரசததாமந்த்ரபாதே
குரோள-தீரிஷ-பகதிஸ்ஸதா கார்யாஸாஹிப்ரதமஸாதநம்) என்னை
கடவதிநே.

இனி, இம்மந்த்ரத்தினுடைய அவதானப்பாக்கார கதந
முகத்தாலே இதினுடைய அப்ரதிமவைபவத்தை யருளிச்செய்கி
றார் (ஸுஸாரிகள் என்றுதொடங்கி.) ஸுஸாரிகளாகிறார்-அநாதய
சிதஸம்பந்தத்தாலே ப்ரவாஹுருபேணவருகிற அவித்யாகர்மவா
ஸநாருசிவிவஸாய ஜந்மமரணத்திலேஸபாகிகளாய்த்திரிகிறபத்த
சேதநர்.(தங்களுடும் ஈஸ்வரனையும்மறந்து) என்றது-(सुषुप्तौ तदा तदा
राज्ञां चित्तं चित्तं) (தாஸுபு
தாஸ்ஸவதஸ்ஸர்வேஹ்யாதமாநஃபரமாத்மநஃ - நான்யதாலக்ஷண
தேஷாஓபந்தேமோக்ஷேததைவச) எனகிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸலித்த
மான பகவச்சேஷத்வத்தை லக்ஷணமாகவுடையாயிருக்கிற தங்
களையும், (सोविष्णु) (பதிர்விஸ்வஸ்ய) (सुविष्णुः) (ஸ்வா
மித்வஓப்ரஹ்மணிஸ்திதம்) இதயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே
தங்களுக்கு நிருபாதிக்கேஸுஷியாயிருக்கிற ஈஸ்வரனையும் அபியாதே
யென்கை. ஆனால் அபியாமலென்றதேமறந்து எனபாடுன்ன, முன்
பொருக்காலநினைத்துப் பின்பு அந்நினைவுக்கு ப்ரச்சுதிவந்தவிட
த்திலிறே மறந்து என்னலாவதெனினில; “மறந்தேனுனை
முன்னம்” என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸலித்தமான ஸம்பந்தத்தை
புணர்ந்தால், முன்புநினைத்திருந்த அர்த்தத்தை மறந்தாப்போலே
யிருக்கும் ஸம்பந்தத்தினுறைப்பை நினைத்து அருளிச்செய்தாரா
மித்தனை.

மந்த்ரத்திலும் - ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ஜ்ஞாபகமான மந்த்ரத்தி
லும், மந்த்ரத்துக்குள்ளிடான வஸ்துவினும்-மந்த்ரத்துக்கு சேஷி
தவ சரணயத்வ ப்ராப்யத்வேநவாச்சயனான ஈசவரவிஷயத்திலும்,
மந்த்ரப்ரதான ஆசாயன பக்கலினும்-இம்மந்த்ரத்தை யதாப்ரதி
பத்தியுத்தனய் உபகரித்த ஆசார்யவிஷயத்திலும், ப்ரேமம் கனக்
கவுண்டானால்-ப்ரேமம் அதிசயேந உண்டானால், கார்யகரமாவது
என்று மூலார்த்தம்

இனி-இனிமேல். அப்ரதிமவைபவத்தை-அஸதர்சமான வை
பவத்தை. திரிகிற-பிறப்பது சாவதாயத்திரிகிற. லக்ஷணமாக
வுடையாயிருக்கிற-ஸ்வரூபமாகவுடையாயிருக்கிற வென்றபடி.
நிருபாதிக்கேஸுஷியாயிருக்கிறவென்றது - கர்மோபாதிக்கமான சேஷி
களைப்போலன்றிக்கேஸ்வதஸ்ஸுஷியாயிருக்கிறவென்றபடி. ஸம்ப
ந்தத்தினுறைப்பை நினைத்தெனறது - நிருபாதிக்கஸம்பந்தமாகை
யாலே யாவதாதமபாவி தீர்டமாயிருக்கையை நினைத்தென்றபடி.

மூ.—தானே சிஷ்யனுமாய், ஆசாரயனுமாய்நின்று திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

(தானே சிஷ்யனுமாய், ஆசாரயனுமாய்நின்று) என்றது - “நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிவகாமைவிரித்தவன” என்கிறபடியே-நரநாராயணரூபேணவதரித்து நரனானதான் ஸிஷ்யனுமாய், நாராயணனானதான் ஆசாரயனுமாய்நின்றென்கை

(திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளினான்) என்றது - ஸகலசாஸ்த்ரஸங்கரஹமாய், அந்தஸாஸ்த்ர தாத்பர்யமான ஆர்த்தபஞ்சகததையும் ஸுஸ்பஷ்டமாகப் ப்ரதிபாதிப்பதற்கும்திருமந்தரத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்தருளினானென்கை. அருளிச்செய்தான என்னுதே வெளியிட்டருளினானெனறது - இப்போது, தானொன்றை நிரமித்துச் சொன்னானல்லன், ஆநாதியானததைப் ப்ரகாசிப்பித்தானித்தனைபென்னுமிடமும், அதிசூஹ்யமாயுள்ளத்தை இவர்கள் தூக்கத்திகண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமையாலே ப்ரகாசிப்பித்தானென்னுமிடமும் தோற்றுகைக்காக.

ஸகலசாஸ்த்ரஸங்கரஹமான என்றது-ஸகலவேத ஸங்கரஹமான வென்றபடி. (ஸுஸ்பஷ்டமாகப் ப்ரதிபாதிப்பதற்கு) ப்ரணவததாலே-பாதயகாதம் ஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே-விரோத்யுபாய ஸ்வரூபங்களையும், நாராயணசப்தத்ததாலே - ப்ரஸ்வரூபத்தையும், அதில் சதுரத்தியாலே-பலஸ்வரூபத்தையும் சப்ததயாப் ப்ரதிபாதிப்பதற்கும்தென்றபடி.

ஸுஸாரிகள - ஆநாதயவித்யா ஸம்பந்தத்தாலே ப்ரவாஹரூபேண வருகிற அவித்யாகாமவாஸநாருசி விவசராயத்திரிகிற பததசேதநர், தங்கனையும் - சேஷபூததொன்று தங்கனையும், ஈச்வரனையும் - சேஷியென்று ஈச்வரனையும், மந்தது-அறியாதே, ஈச்வரகைவகர்யத்தையும்-ப்ராப்தசேஷிவிஷயத்தில கைவகர்யத்தையும், இழநது - லபிக்கமாட்டாதே, இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிகே - இழந்துபோனோமென்கிற கலேசமுமில்லாதே, ஸுஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே-ஸுஸாரமாகிற மஹாஸமுத்தரத்துக்குள்ளே, விழுநது நோவுபட - அதஃபத்திராய தாபதரயாபிபூதராய கலேசப்படாநிற்ச, ஸாவேசவரன-ஸாவரோடும் தனக்குண்டான ஸ்வஸவாம்பாவஸம்பந்தத்தையுடைய வெம்பெருமான், தனகாபையாலே-தன்னுடைய நிரஹேதுசகாபையாலே, இவர்கள்-ஸுஸாரமாகிற மஹாஸமுத்தரத்திலே யிருநது நோவுபடுகிற இவர்கள், (மரம-தனனை அறிமது) - நிஸ்தரணோபாயபூதான தனனையநிநது, கரைசேருமபடி—,தானே-ஸர்வேச்வரனானதானே, சிஷ்யனுமாய் - நரரூபியான சிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய்நின்று - நாராயணரூபியான ஆசாரயனுமாய் நின்றுருநது, திருமந்தரத்தை-ஸகலசாஸ்த்ர ஸங்கரஹமாய் ஆர்த்தபஞ்சகததை ஸுஸ்பஷ்டமாகப் ப்ரதிபாதிப்பதற்கு திருவஷ்டாக்கூரியை, வெளியிட்டருளினான் - ப்ரகாசிப்பித்தருளினான் என்று மூலார்த்தம்.

ஸத்புத்திஸ்ஸாதுஸேவீ ஸமுசிதசரிததீதயகத போதாபிலாஷீஸு-
ஸ்ருஷ-ஸ்தயகதமாநிப்ரணிபதநபாப்ரஸ்நகாலப்ரதீக்ஷ-ஸாந்
தோதாந்தப்ரஸாந்த ஸ்ரணமுபகதஸ்ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாஸ சாலீ
சிஷ்யநிப்ராபதநிப்ரக்ஷாஃ கர்தவிதபிமதஃ தத்வதஸ்ஸிக்ஷணீய:)
இத்யாதிசுளிற் சொல்லுகிறபடியுடனும், ஸாத்யாந்தாரிவர்த்தியும்,
பலஸாதநஸ்ஸுஷ்யம், ஆர்த்தியும், ஆதரமும, அநஸூயை
யுமுடையனாயிருக்கையுமாகிற சிஷ்யஸக்ஷணம் லோகத்திலுள்ள
ளாரியாமையாலே, அதைத் ஸ்வாதுஷ்டாந்ததாலே யறிவிக
கைக்காகவென்கை உபதேஸததாலே யறிவிகுமளவில் ஸ்வோத்
காஷமதேடிகொள்ளவந்தா நித்தனையென்று நினைக்கவுங்கூடும்.
அதுஷ்டாந்ததாலே யறிவிக்குமளவில் நமக்கும் இதுவேணு
மென்று விஸ்வஸிதது பரிசுரஹிகைகைக்கு உடலாயிருக்குமிதே.

இப்படி சிஷ்யனாயின்று இம்மந்தர்பிரிசுபண்ணிஇவ்வழி
யாலேஜ்ஞாநம்பிறககவேணுமோ, “ஞாநகலைகள்” என்கிறபடியே
ஸகலஸாஸ்தாநகரும் ஜ்ஞாநஸாதநமாயனரே இருப்பது, அவற்
றை யப்பவஸிதது அவவழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தாலோவென்ன

படியுடனும் - கரமங்களும. ஸாத்யாந்தாரிவர்த்தியாவது-ஸ்வ
ரூபவிரோதியான ஐச்வர்யகைவல்யங்களாகிற பராப்யாந்தரத்திலு
ம்மந்தும் அந்வயம்ற்றிருக்கை. பலஸாதநசுஸ்ருஷ்யாவது-ஆசா
ர்யர் தனக்குஉபகரிக்கிறதத்வஜ்ஞாநமாகிற பலத்தினுடையஸித்தி
க்கு ஸாதநமாயிருந்துள்ள ஆசார்யபரிசாயை; ஆசார்யமுடைய
லாஸமாகிற பலத்துக்கு ஸாதநமான தத்பரிசாயை யென்னவு
மாம். ஆர்த்தியாவது - “இருளதருமாஞாலம்” என்கிறபடியே
பிறந்த ஜ்ஞாநததுக்கு விரோதியான இவ்விபூதியில்நின்றும் கடு
கப்போகப் பெருமையாலுள்ள க்லேசமாகவுமாம்; அன்றிகே, ஆசார்ய
விக்ரஹாதுபலாபததில் க்லேசமாகவுமாம். ஆதரமா
வது - உத்தரோததரம் அதுபுதுஷை வினையும்படி ஆசார்யனரு
ளிச்செய்கிற பகவத்குணாதுபவத்தில மேன்மேலு முண்டாகாநிற
கிற விருப்பம். அநஸூயையாவது - ஆசார்யன் பாகவத கைங்கர்
யங்களை பாகக் உபபாதி யானினரால் அதில அநஸூயையற்றிருக்கை.
சிஷ்யஸக்ஷணம் - சிஷ்யஸ்வரூபம் லோகத்திலுள்ளார் - லோகத்
தில் ஜநகௌ அறியாமையாலே, அதை-அந்தசிஷ்யஸக்ஷணத்தை,
அறிவிகைக்காக-ஸ்வாதுஷ்டாந்ததாலே அறிவிகைக்காக என்ற
படி. இதே - தோபாஸித்தம்.

சிஷ்யனாய் நின்றது - தானே சிஷ்யனாய்க்கொண்டு நின்றது,
சிஷ்யனிருக்குமிருப்பு - ஸாத்யாந்தாரிவர்த்தியும் பலஸாதந
சுஸ்ருஷ்யம் ஆர்த்தியும் ஆதரமும அநஸூயையுமுடையனாயிரு
க்கையாகிற சிஷ்யஸக்ஷணம், நாட்டாரியாமையாலே - லோகத்
திலுள்ளார் அறியாமையாலே, அதை-அந்த சிஷ்யஸக்ஷணத்தை,
அறிவிகைக்காக என்று மூலத்துக்கு அர்த்தம்.

மு —ஸகலஸாஸ்த்ரங்களால் பிறகுமும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமார்ஜிதம்போலே, திருமந்தரத்தால பிறகுமும் ஜ்ஞாநம் பைத்ரீகதநம்போலே பகவந்த்ரங்கதானநேகங்கள்.

[illegible]

ஆனால் ஸாஸ்த்ரங்களுொழிந்ததாகிறது, பகவந்த்ந்த்ரநதான இ்தொனறுமனதே, பின்னையும் பலவில்லையோவெனகிற ஸங்கையிலே மந்த்ரார்த்ரங்களிற்காட்டில் இதுக்குணடான வைபவததையருளிச செய்வதாகத திருவுளமபற்றி, (பகவந்த்ந்த்ரங்கன் தானநெகங்களென்கிறார்.) அதாவது-(பஞ்சீக்ஷணஃஷட்ஷாஃதூஃஷட்ஷாஃதூ) (ஆஸ்தாந்தேகுணராகிவத்ருணபீவாஹாத்மநாஜநமநாஸங்க்யா) (யசுஃஷ்ஷட்ஷாஃஷட்ஷாஃதூ) (தவாந்ந்ரஃஷ்ஷாஃஷட்ஷாஃதூ) (பஹவோநாபகலயாணகுருபுதரஸ்யஸந்திதேதவாந்ந்த்ருணஸ்யாபிஷ்டேவப்ரதமேகுண) (யசுஃஷ்ஷட்ஷாஃஷட்ஷாஃதூ) என்றும் “எண்ணித்தொல்புகழ்” என்றும், “எந்நின்றயோரியுமாயப் பிறந்தாய்” என்றும், இதயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ருணங்களும், குணபீவாஹரூபங்களான

இத்தால் - ஸகலசாஸ்த்ரங்களால் எனகிற இவ்வாக்யத்தால்.

ஸ்கல சாஸ்த்ரங்களால் - ச்ருதிஸ்மர்த்யாதி ஸ்கலசாஸ்த்ரங்க னாலும், பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் - சேதநருக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம், ஸ்வயமராஜிதமபோலே-ஸ்வயமராஜித தநமபோலே அதயாயாஸ லப்யமா யிருக்கும்; திருமந்த்ரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் - ஆசார் யோபதேச ஸ்வகமாகத் திருமந்த்ரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம், பைத்தாகதநம்போலே - பிதாதேடினதநமபோலே அநாயாஸ லப்யமாயிருக்குமென்று மூலததுககு அர்த்தம்.

ஆனுவெனறது - ச்ருதிஸ்மர்தயாதி ஸகலசாஸ்தரங்ககளால்
பிறககும் ஜ்ஞாநம் அதயாயாஸஸப்யமாணஸ், சாஸ்தரங்ககளோழிந்
ததாகிந்து - ஆயாஸப்ரதமான சாஸ்தரங்ககள ஒழிந்ததாகட்டும்.

மூ — இவைமூன்றிலும்வைத்துக்கொண்டுபெரியதிருமந்தரம்
பரதாநம்.

இந்த விஷ்ணுகாயதரியிலே நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணு
ஸ்பதங்கள் அநதமந்தரத்யததுக்கும பரதாநபூதநாமதரயங்களு;
ஆகையாலே, ஸாதாரண ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடே கூடின
மந்தரத்யததுக்கும உபலக்ஷணமாகககடவது.

இந்தவ்யாபகமந்தரத்யமூம தனனிலொககுமோவென்ன
(இவைமூன்றிலும்வைத்துக்கொண்டு பெரியதிருமந்தரம் பரதா
நம்) எனகிறார். அதாவது - அவ்யாபகங்களிறகாட்டில் ஸ்ரேஷ்ட
டமாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபகமந்தரங்கள்மூன்றிலும் வைத்துக்
கொண்டு, (ஸூர்யஸூர்யஸூர்ய) (நாராயணயவிதமேஹ) என்றுப்ர
தமோபாதத மாகையாலும், அர்த்தபூர்தயாதிகளாலும், (ஸூர்யஸூர்ய
ஸூர்யஸூர்ய) (நாஸ்திசாஷ்ட்டாக்ஷராதபா:) (நமஸ்ஸூர்யஸூர்ய)
(நமநத்ரோஷ்ட்டாக்ஷராதபா:) எனனும்படியான பெருமையையுடைய
திருமந்தரம் பரதாநமாயிருக்குமெனகை.

ஸாதாரண ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களோடே கூடின - ஸர்வமந்தர
ஸாதாரண ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களோடே கூடின. உபலக்ஷணம் -
ஸூசகம்

அவ்யாபகங்களில் - பகவதவதாரகுண சேஷ்டிதங்களில், ஒரோ
ன்றைப்ரதிபாதிக்கையாலே அவ்யாபகங்களென்று சொல்லப்படு
கிறஸர்வமந்தரங்களிலும், வ்யாபகங்கள் மூன்றும் - ஸர்வவ்யாபக
மான பகவத ஸ்வரூபத்தைப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகங்களெ
ன்று சொல்லப்படுகிறதாய் விஷ்ணுகாயதரியில் ஒதப்படுகிற மந்த
ரங்கள்மூன்றும், ச்ரேஷ்டடங்களு-ப்ரதாநங்கள் என்று மூலார்த்தம்.

வைத்துக்கொண்டு - சாரியைச்சொல்லுப்ரதமோபாததமா
கையாலும்-ப்ரதமத்தில் சொல்லப்படுகையாலும். ஆதிசபததம் -
சிஷ்டடபரிகாஹத்தைச்சொல்லுகிறது. [ஸூர்யஸூர்யஸூர்ய-யதாஸாவேஷ்
விதி] யாதொருபடி ஸர்வதேவதைகளிலும் வைத்துக்கொண்டு
நாராயணனிலகாட்டில் பரணிலை; அப்படியே ஸர்வமந்தரங்களி
லும்வைத்துக்கொண்டு திருவஷ்டாக்ஷரியிலகாட்டில் பரமிலை.
[ஸூர்யஸூர்யஸூர்ய] புதரசிஷ்யர்களைக் குறித்து, கையெடுத்து சபத
பூர்வகமாகச் சொல்லுகிறேன்; - திருவஷ்டாக்ஷரத்தில் காட்டில்
பரமமாயிருப்ப தொருமந்தரமில்லை. பெருமையையுடைய - அதி
சயத்தையுடைய.

இவைமூன்றிலும்வைத்துக்கொண்டு-அவ்யாபகங்களில் காட்
டில் ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபகமந்தரங்களில் மூன்றி
லும் வைத்துக்கொண்டு, பெரியதிருமந்தரம் பரதாநம்-ச்ருதிஸ்ம
ர்த்யாதிகளாலே ச்ரேஷ்டமாகப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பெருமையையு
டைய திருமந்தரம் ச்ரேஷ்டமாயிருக்குமென்று மூலார்த்தம்.

மூ.— மறையவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிகரஹமும் அபூர்த்தியுமுண்டு.

மற்றையவையாகவயததுகும் தாழ்வேதென்ன(மற்றையவை யிரண்டுக்கு மஸிஷ்டபரிகரஹமும் மபூததியுமுண்டு என்கிறார்.) அதாவது - வாஸுதேவ விஷ்ணுஸபதங்களான மற்றையவையாக மந்தரங்களிரண்டுக்கும், நாராயணஸப்தமபோலே ஸ்வரூப ரூப குணதிகளையெல்லாம் பரிபாதிபாதே, ஸ்வரூபமாத்ரத்தை பரிபாதிபாதிகையாலே, நிர்விஸேஷ சிம்மாந்தரவஸ்துவாதிகளான குதர்ஷ்டிகள், மிகவும் ஆதரித்துப்போருகையாகிற அசிஷ்டபரிகரஹமும், வயாப்யாத்யாஹாராதிரஸாபேக்ஷதையாகிற அபூர்த்தியுமுண்டென்கை. “ஷ்டக்ஷரி, வ்யாப்யபதார்த்தங்களையும், வயாபநப்ரகாரத்தையும், வ்யாப்திபலத்தையும், வ்யாபகனுடைய குணங்களையும் சொல்லாதே, வ்யாப்திமாத்ர ப்ரகாஸகமாகையாலே அபூர்ணம்; வயாபநப்ரகாரத்தைச் சொல்லிநிற்கச்செய்தேயும், வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்காவாசகஸப்தம் இல்லாமையாலும், (ஸ்வஸப்தம்) (ஸாவஸ்தி) என்று - அர்த்தபலததாலே ஸர்வஸப்தம் புகுந்தாலும், அதில் குணம் அந்வயியாமையாலும், இனி குணவித்திக் காக பகவச்சப்தத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டுகையாலும், வ்யாப்திபலத்தைச் சொல்லாமையாலும், திருத்வாதசாஷ்டரியும் அபூர்ணம்; இம்மந்தரம், அவைபோலன்றியிலே, வ்யாப்ய பதார்த்தங்களோடு,

ஸ்வரூபரூபகுணதிகளை-பகவத்ஸ்வரூபரூப குணதிகளையெல்லாம். ஸ்வரூபம்-திவ்யாதம்ஸ்வரூபம். ரூபம் - திவ்யமங்களவிகரஹம். ஆதிசப்தம்-விபூதிகளைச்சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபமாத்ரத்தை-பகவத்ஸ்வரூபமாத்ரத்தை. இவ்விதத்தில், குதர்ஷ்டிகள்-சங்கராதிகள். வ்யாப்யாத்யாஹாரம்-வ்யாப்ய பதார்த்தவாசகபதாத்யாஹாரம். ஷ்டக்ஷரியாவது-ஓமநமோவிஷ்ணவே எனனுமது. வயாப்திமாத்ரபரிகாசகமாகையாலே - பகவத்ஸ்வரூப வ்யாப்தி மாத்ர பரிபாதிபாதகமாகையாலே. வ்யாபநப்ரகாரத்தைச் சொல்லிநிற்கச் செய்தேயும்-வாஸுதேவஸப்தமானது, ஸர்வத்ரவஸ்திதிவாஸுதேவம் என்று-அதிகாரணவ்யுத்தயா ஆதாரகத்வலாபேந வயாபநப்ரகாரத்தைச்சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் என்றபடி. வ்யாப்யபதார்த்தங்களுக்கா-ஸ்வத: வ்யாப்ய பதார்த்தங்களுக்கு. அர்த்தபலததாலே-நிருகதயர்த்தபலததாலே. அதில-அநத ப்ரதமாந்தமான ஸர்வசபத்திலே. குணவித்திக்காக-குணவித்தியர்த்தமாக. பகவச்சப்தம் - குணவாசகபகவச்சப்தம். வ்யாப்திபலத்தை - பரதவஸைஸப்யங்களை. திருத்வாதசாஷ்டரி என்றது-புரீரங்கராஜனுக்கு ஆராதநமந்தரமாகையாலே. இம்மந்தரம் அவைபோலன்றிக்கே-இந்ததிருவஷ்டாஷ்டரிமந்தரம் ஷ்டக்ஷரித்வாதசாஷ்டரிமந்தரங்கள் போலன்றிக்கே.

மு.—நிஷிக்ரஹம்,

(ஸ்ரீஹிநாராயணஸ்துத் நமஸு: ஸ்ரீஹிநாராயணஸ்துத்) (ஏகோ
ஹைவநாராயண ஆவந்த, நபரஹ்மாதேஸாரோநே நேமேதயாவா
பாதிவி) என்று மஹோபநிஷத்திலும், (ஸ்ரீஹிநாராயணஸ்துத்) (சக்ஷாஸ்சத்ரஷ்டவ்யஸநாரா
யண:, ச்ரோதாஸ்சரோதவ்யஸநாராயண:) என்று தொடங்கி
(ஸ்ரீஹிநாராயணஸ்துத்) (திஸாஸ்சபாதிஸாஸ்சநாராயண:) என்று
முடிவாக நடுவடையஸுபாலோபநிஷத்திலும், (யஸ்யஸ்துத்ரீக்ஷ
யஸ்யஸ்துத்ரீக்ஷ) (யஸ்பாதமாசரீராயஸ்யபாதிஸாரீரம்) என்று
தொடங்கி (யஸ்யஸ்துத்ரீக்ஷ) (யஸ்யம்ரதயுஸாரீரம்) என்கிற
திருகநடுவுள்ளபாயாபகுகளதோறும் (ஸ்ரீஹிநாராயணஸ்துத்) (ஏஷஸாவபூதாந்தராதமாபஹதபாப்மா
திவயோதேவஏகோநாராயண:) என்று அந்தாயாமிபராஹ்மண
த்திலும் வாஸுதேவ விஷ்ணுஸப்தங்களை யநாதரித்து நாராயண
ஸப்தததையிடடு பகவதஸ்வரூபாதினை நிரததேஸிக்கையாலும்,
அபௌருஷேயமாய நிதயநிரததோஷமாய ஸ்வததிப்ரமாணங
களான வேதங்களும விருமபிற்றின. (யஸ்யஸ்துத்ரீக்ஷ யஸ்யஸ்துத்ரீக்ஷ
யஸ்யஸ்துத்ரீக்ஷ | யஸ்யஸ்துத்ரீக்ஷ யஸ்யஸ்துத்ரீக்ஷ) (யதாஸாவேஷு
தேவேஷு நாஸ்திநாராயணதபர: - ததாஸாவேஷுமந்தரேஷு
நாஸ்திசாவ்ஷ்டாக்ஷராதபர:))

நாராயணனொருவனுமே உளானான், ப்ரஹ்மாவுமில்லை,
ருத்ரனுமில்லை, இந்ததயாவாபாதிவிகளு மில்லை, நக்ஷத்ரங்களு
மில்லை; காண்கிறகண்ணும காணப்படுகிறதும் நாராயணன், கேட்
கிறசெவியும் கேட்கப்படுகிறதும் நாராயணன், திகளுக்களும் விதி
களுக்களும்மெல்லாம் நாராயணனே; யாவனொருவனுக்கு ஜீவாத்மா
சரீரமாயிருக்கிறது, யாவனொருவனுக்குபாதிவிசரீரமாயிருக்கிறது;
யாவனொருவனுக்கு மாதயுசரீரமாயிருக்கிறது; அவன் ஸர்வபூதங்க
ளுக்கும் ஆதமாவாய ததகததோஷம தட்டாதபடி அபஹதபாப்
மாவாய, பரமபதநிலயனுகையாலே திவயனாய, லீலாவிபூதியோகத்
தாலேதேவனாய, இப்படி ஸாவாதிகளுகையாலே அதவிதீயனான
நாராயணன்.

பகவதஸ்வரூபாதிகள் என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தத்தாலே-
குணசேஷபூதங்களைச்சொல்லுகிறது. நிரததேஸிக்கையாலும்-ப்ரதி
பாதிக்கையாலும் விருமபிற்றின - ஆதரித்தன. பரிகாஷித்தது
கள் என்று கருத்து. [யஸ்ய-யதேதி] யாதொருபடி ஸர்வதேவர்களி
லும்வைத்துக்கொண்டு நாராயணனில்காட்டில் பரமாயிருப்ப
தொன்றில்லை, அப்படியே ஸர்வமந்தரங்களிலும் வைத்துக்கொ
ண்டு திருவஷ்டாக்ஷரத்திற் காட்டில் பரமில்லை.

மூ.—ஆழ்வார்களும், ஆசாரயர்களும் வீரும்பினார்கள்.

“வண்புசுழ்நாரணன்” “செலவநாரணன்” என்றுதொடங்கி, “வாழ்புகழ்நாரணன்” என்றுமுடிவாக, ஆதிமதயாவஸாநமாக நம மாழ்வாரருளிச்செய்கையாலும், “நாடுநகரமுநன்சுறியநமோநாராயண” என்றுதொடங்கி “ஓவாதேநமோநாரணவெனபன்” என்று பெரியாழ்வாரும், “நாததழும்பெழநாரண” என்றுதொடங்கி “நலநதிகழநாரணன்” என்று பெருமானும், “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்” என்றுதொடங்கி “எட்டெழுத்து மோதுவாராகளே வலலர்வானமாளவே” என்று திருமழிசைப்பிரானும், “நாங்கண்டுமேரண்டேன் நாராயணவென்னுநாமம்” என்று உபகரமதஸையிலே ஒருக்காறசொனாப்போலேயொன்பதின்காறசொல்லி, “நாராயண! ஒஹ மணிவண்ண நாகணையர்வாராய்” என்று திருமங்கையாழ்வாரும், உபக்ரமத்தோடு உபஸஹாரத்தோடு வாசியற அருளிச்செய்கையாலும், “நனமாலைகொண்டு நமோநாரணவென்னும சொனமாலைசுற்றேன்” என்றும், “நாரணவென் றேறவாது கைகுமுரையுண்டே” என்றும், “ஞானச்சுடாவினாககேறநினென் நாரணற்கு” “நாரணன்மனநாமங்கள்” “பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்” என்றும், “நாமமபலசொல்லி நாராயண” என்றும், முதலாழ்வார்களு மருளிச்செய்கையாலும், “மயாவதமதி நலமருளினன்” என்கிறபடியே நிர்ஹேதுகபகவதகடாக்ஷத்தாலே ஸமதிகதஸம்ஸ்தவஸ்துவாஸ்தவரான ஆழ்வார்களெல்லாரும் வீரு மபினார்கள, இதரமந்தரங்களை யநாதரித்து, இத்தையே தந்தாமுகு ததஞ்சமாக வதுஸந்தித்து, உபதேஸவேளையிலும், தந்தாமைப் பற்றினவார்களுக்கும்இதையே உஜ்ஜீவநேஹதுவாக வுபதேஸித் துப போருகையாலே, அவவாழ்வார்களைப் பினசென்ற ஆசாரயர்களெல்லாரும் வீருமபினார்களென்கை.

ஆழ்வார்களெல்லாரும்-நம்மாழ்வார தொடக்கமானஆழ்வார்களெல்லாரும். நம்மாழ்வாரை முானாகவருளிச்செய்தது-அவயவி பூராவமாக அருளிச்செய்யவே ணுமென்னு மபிப்பராயத்தாலே. இதர மந்தரங்களை - வாஸுதேவாத்மந்தரங்களை. இதனையே - திருவஷ்ட டாக்ஷரியையே. தஞ்சமாக - ரக்ஷகமாக. தந்தாமைப்பற்றினவார்களுக்கும் - தங்களை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கும். ஆழ்வார்களைப் பின் செல்லுகையாவது - நிர்ஹேதுகபகவதகடாக்ஷத்தாலே ஸமதிகத ஸம்ஸ்தவஸ்துவாஸ்தவராய, ஆழ்வார்களுடைய உகம்பயதுஷ்டா நங்களாலே அவார்களைப்போலே வாத்திகை. இத்தால் - பகவநமந தரங்கள்தான் அநேகங்கள் என்று தொடங்கி இப்பொவ்வான ஸ்ரீந தத்தாலென்றபடி.

மூ.—வாச்யப்ரபாவம்போலன்று வாசகப்ரபாவம்; அவன் தூரஸ்த்தனாலும் இது கிட்டிநின்றதவும்.

இததால் - மந்தராதாங்குளிகாட்டில் இம்மந்தரத்துக்குணடான வைபவஞ் சொல்லிறுத்தது.

இனி வாச்யந்தன்னிலும் இதுகருண்டான வைபவதையருளிச்செய்கிறா (வாச்யப்ரபாவம்போலன்று வாசகப்ரபாவம் என்று.) அதாவது - இதுகரு வாச்யனாயிருந்துள்ள ரஸ்வரணுடைய பெருமைபோலன்று ததவாசகமான இதின்பெருமையென்றபடி அதுதானேதென்ன அருளிச்செய்கிறா (அவன் தூரஸ்த்தனாலும் இதுகிட்டிநின்றதவும் என்று) அதாவது-வாச்யனானவன் ஸநிஹிதனனறிகே தூரஸ்த்தனாயிருந்தகாலத்திலும், வாசகமான விது ஆஸநமாய நினது, தன்னை வசித்தவர்களுபேக்ஷிதங்களை ஸாதித்ததுக்கொடுக்கும் என்கை.

மந்தராதாங்குளிக் காட்டில்-அவ்யாபகமந்தராதாங்குளிக் காட்டிலும் வ்யாபகங்களான ஷடக்ஷரி தவாதசாக்ஷரிமந்தராதாங்குளிக் காட்டிலும்.

இத்தை-இந்தத்திருமந்தரத்தை, வேதங்களும் - நாராயணனுவாகம்முதலான வேதங்களும், ரிஷிகளும்-வேதார்த்த விசதிக்கானப்ரவாதக்கரான வ்யாஸாதிபரமரிஷிகளும், ஆழ்வாராகளும்-நம்மாழ்வாராதொடக்கமான ஆழ்வாராகளும், ஆசார்யர்களும்-ஆழ்வார்களைப் பின்சென்ற நாதமுனிமுதலான ஆசார்யர்களும், விருமபிணர்கள் - ஆதரித்தாராகள் என்று மூலார்த்தம்.

இதுக்கு - இம்மந்தரத்துக்கு, வாச்யனான-ஸாவரக்ஷகதவேநவாச்யனான. ரக்ஷணத்தில், வாசகப்ரபாவம் சதாதிக்கமென்றபடி.

வாச்யப்ரபாவம் போலன்று - வாச்யனான ரஸ்வரணுடைய பெருமைபோலன்று, வாசகப்ரபாவம்-ததவாசகமான இதின் பெருமை என்று மூலார்த்தம்.

அதுதானேதென்ன-வாசகப்ரபாவமந்தானேதென்ன. வாச்யனானவன்-திருமந்தரத்துக்கு வாச்யனான கண்ணன். தூரஸ்த்தனாயிருந்தகாலத்திலும்-அதிதூரமான தவாரகையிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறகாலத்திலும்.

அவன் தூரஸ்த்தனாலும்-வாச்யனானவன் ஸநிஹிதனனறிகே தூரஸ்த்தனாயிருந்தகாலத்திலும், இதுகிட்டிநின்றதவும்-வாசகமான விது ஆஸநமாய நினது தன்னை வசித்தவர்களுக்கு அபேக்ஷிதங்களை ஸாதித்ததுக்கொடுக்கும் என்று மூலார்த்தம்.

மூ.—தரோளபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவைசுரந்தது திருநாமமிதே,

இப்படி வரையன தூரஸ்ததனாயிருக்க வாசகம் உதவினவிட முண்டோவெனன வருளிச்செயகிறா (தரோளபதிகாபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிதேயென்று.) அதாவது - மஹாஸ்தஸ்விலே துஸ்ஸாஸநன் வஸ்த்ரபஹா ம பண்ணுகிறபோது, (மஹாதயாபதிஸமப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோபகவாஹரி:) என்று முனபே ஸ்ரீவலிஷ்ட மஹாரிஷி சொல்லிவைத்ததை நினைத்து, (கோவிந்தபுண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷமாஸ்யாநாகதாம்) என்று சரணம்புகுந்த த்ரோளபதிக்கு, அவ்வாபத்திலே, (கோவிந்தபுண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷமாஸ்யாநாகதாம்) (கோவிந்தேத்யதாசுரந்தத் காஷ்ணமாஸ்யாநாகதாம்) என்கிறபடியே வாசயான கர்ஷணன் தூரஸ்ததனாயிருக்கச்செயதேயும், வஸ்த்ரங்களை வாத்திப்பித்துக்கொடுத்தது, அவ்வவதாரத்துக்கு வாசகமான கோவிந்தனென்கிற திருநாமமிதேயென்கை. நாராயணசபதார்த்தத்தில் ஏகதேசத்துக்கு வாசகமானதொரு திருநாமம்செய்தபடி கண்டால், இதினப்பரபாவம் கிடுபுநாய்யாவிததமிதேயெனறுகருத்து.

மஹாஸ்தஸ்விலே-பீஷ்மதரோணுதி மஹாநகரிருக்கிற ஸ்தஸ்விலே; பெரியஸ்தஸ்விலே யென்னவுமாம். வஸ்த்ரங்களைவர்த்திப்பித்துக்கொடுத்ததென்றது - த்ரோளபதியை பரிபவமபண்ணப் போகிறதுஸ்ஸாஸநன் தானேகையொழிந்துபரிபவப்படுமபடி ராசிராசியாக வஸ்த்ரங்களை வாத்திப்பித்துக்கொடுக்கை. இதே-மஹாபாரதப்ரவித்தம். நாராயண சபதார்த்தத்தில் ஏகதேசத்துக்கு வாசகமான-நாராயணசபத்திலு, நாரசப்த்தாராதங்களுள் வாத்தஸ்யாதிசுணங்களில் ஏகதேசமான ஸௌஸபயஸௌசீல்யகுணங்களுக்குப் பரகாசகமான வென்றபடி. செய்தபடிகண்டால்-வசித்தவர்களுக்கு காராயமசெய்தபடிகண்டால். இதினப்ரபாவம் - பூரணமான திருமந்திரத்தின் ப்ரபாவம்.

தரோளபதிக்கு - “ரக்ஷமாஸ்யாநாகதாம்” என்று சரணம்புகுந்த த்ரோளபதிக்கு, ஆபத்திலே-பரிபவத்திலே, புடைவைசுரந்தது-வஸ்த்ரங்களைவர்த்திப்பித்துக்கொடுத்தது, திருநாமமிதே-கர்ஷணவதாரத்துக்கு வாசகமான கோவிந்தனென்கிற திருநாமமன்றோவென்று மூலராத்மம்.

மூ.—காமஜ்ஞாநபகிகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும்.

இனி காமாதபுபாய ஹைகாரித்வரூபமான இதின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கர்மஜ்ஞாநேத்யாதியாலே.) அதாவது—காமயோகத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு, ஜபஹோமாதிகளாலே தன்னை ஸஹாயமாகக்கொள்ளுமளவிலு, காமயோகாரம்பவிரோதியான பாபத்தைப்போக்கி, அந்தகர்மத்தினுடைய அவிச்சேதாபாதகமாய்க்கொண்டு அதைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். ப்ரதமத்திலே, ஜ்ஞாநயோகத்திலே யிழிந்தவர்களுக்கு, தன்னை ஸஹாயமாகக்கொள்ளுமளவிலு,

ஐச்வரயகைவலயபகவலலாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு—ஐஹலௌகிகமாயும் பாரலௌகிகமாயும் மிருக்கும் ஐசுவரயத்தை யும், ஆதம்பராபநிருபமான கைவலயத்தையும், பரமபுருஷாததமான பகவலலாபத்தை யாசைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஜபஹோமாதிகளாலே ஸ்வயஸாதநமாயநின்று, அவற்றைக்கொடுக்கும்—அவ்வவபுருஷாததங்களைக் கொடுக்கும் என்று மூலார்த்தம்

கர்மயோகமாவது—யஜ்ஞ தாந தபோதயாந ஸந்தயாவந்தந பரமஹாயஜ்ஞ அகநிஹோதா தீர்த்தயாதா புண்யக்ஷேத்ரவாஸ காசா சாந்தராயண புண்யநதீஸ்நாந சாதுர்மாஸ்ய பலமூலாஸந சாஸ்த்ராப்யாஸ ஸமாராதந ஜபதர்ப்பணதி காயசோஷணத்தாலே பாபநாசமடிறந்து, அததாலே இந்தரியத்வாராப்ரஸுரிகிற தாம பூதஜ்ஞாநத்துக்கு சபதாதிகள் விஷயமல்லாமையாலே விஷயஸாபேகைப்பிறந்து, யம நியமஆஸந ப்ராணாயாம ப்ரதயாஹார தாரணாதயாந ஸமாதிரூபாஷ்டாங்கயோகக்ரமத்தாலே யோகாப்யாஸ காலத்தனவும் ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆதமாவை விஷயமாகக்கூகை. இதுதான் ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு ஸஹாரியுமாய ஐச்வரயத்துக்குப் ப்ரதாநஸாதநமாயிருக்கும். கொள்ளுமளவில்—கொள்ளுமபோது. அவிச்சேதாபாதகமாய்க்கொண்டு—அநதராயாபாவத்தைபண்ணிக் கொடாநின்றுகொண்டு. ப்ரதமத்திலே ஜ்ஞாநயோகத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு—காமயோகத்திலே ப்ரவேசித்து அதினாலே நிரமலாந்தரிகரணைய ஜ்ஞாநயோகத்திலே யிழிகையனறிககே, முதலிலேதானே ஜ்ஞாநயோகத்திலே ப்ரவேசித்தவர்களுக்கு.

ஜ்ஞாநயோகமாவது—யோகஜநயஜ்ஞாநத்துக்கு ஹாதய கமலம் ஆத்யம்மண்டலம் தொடக்கமானஸ்ததலவிசேஷங்களிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேசுவரனை விஷயமாககி, அவ்விஷயந்தன்னை ஸங்க சக்ரகதாபீதாமபா கிரீடாதி நூபுராதமான திவ்யபூஷணஸங்காதமாய லக்ஷ்மீஸஹ்தமாகவும் அநுபவித்து, யோகாப்யாஸக்ரமத்தாலே அநுபவகாலத்தைப்போக்கி அநவாதபாவநாநுபமாகக்கூகை.

மூ.—ப்ரபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து காலக்ஷேபததுக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

காமஸாதயமான ஜ்ஞாநாரமபவிரோதி பாபஸ்வர்த்ததியைப் பண்ணி, அநதஜ்ஞாநததுக்கு நாடோஹம் அதிசயத்தைப்பண்ணுநின்றுகொண்டு, அததைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். பகதியோகத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு, தன்னிசைஹாயமாகக்கொள்ளுமளவில், பகதியோகாரமபவிரோதியான பாபத்தைப்போக்கி பகதிவிவர்த்தி ஹேதுவாயக்கொண்டு அததைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்குமெனகை.

இங்ஙனனறிககே ப்ரபநநாகுஇதுசெய்யு முபகாரவைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்தியிலே யென்றுதொடங்கி.) அதாவது - கீழ்ச்சொன்னவைபோலே துஸ்புகமுமாய் ஸ்வரூபவிருத்தமுமாயிருக்கையனறிககே ஸுஸுகமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமானப்ரபத்யுபாயத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு, ததநுரூபமானபகவதபாரதநதர்யரூப ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை விஸதமாகப் பிறப்பித்து அததாநு ஸந்தாநாதிகளாலே போதுபோகுகைக்கும் ஹேதுவாய், “எனக்கென்றுந தேனும் பாலு மமுதுமாய திருமாலதிருநாமம்” எனகிறபடியே,

ஜ்ஞாநாரமபம் - ஜ்ஞாநயோகாரமபம். நாடோஹம் - நாள் தோஹம். பகதியோகமாவது - தைலதாராவதவிசசிநஸ்மர்திநநதாநரூபமான அநுபவத்தை ப்ரீதிருபாபந்நமாகுகையும், அது தன்னே அறியப்பாராததால் ப்ரபத்த கர்மம் கழியுமபடி ஸாதநஸாதயங்களை யதுஷ்டித்து அதினுடைய ஸரகோசவிகாஸமாபடி பரிணமிப்பிக்கை.

காமஜ்ஞாநபகதியிலே இழிந்தவர்களுக்கு - கர்மயோகஜ்ஞாநயோகபகதி யோகங்களிலே ப்ரவேசித்தவர்களுக்கு, விரோதியைப் போக்கி-யோகாரம்பவிரோதியானபாபத்தைப்போக்கி, அவற்றை - அந்தஜ்ஞாநயோகபகதி யோகங்களை, தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும் - முடிததுக்கொடுக்கும் என்று மூலார்த்தம்.

இங்ஙனனறிககே - உபாஸகாகுச் செய்யும் உபகாரவைபவமனறிககே. ஸ்வரூபவிருத்தமாய - பாரதந்தாயஸ்வரூபவிருத்தமாய. ஸ்வரூபாநுரூபமான-பாரதந்தர்யஸ்வரூபாநுரூபமான. ப்ரபதத்யுபாயத்திலே - ததேகோபாயத்வ ப்ரார்த்தனையாகிறப்ரபத்யுபாயத்திலே. ததநுரூபமான-அந்த ப்ரபத்யுபாயாநுரூபமான. அததாநுஸந்தாநம்-ஸ்வார்த்தாநு ஸந்தாநம், ஆதிசயத்தாலே - மந்த்ராநு ஸந்தாநம்.

மூ.—பூர்வாசாரயாகள்இதிலாத்மறிவதற்குமுன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாகநினைத்திராக்கள்; இதிலாததஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு, “பிறந்தபின் மறந்திலேன” என்கிறபடியே இதையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம்பண்ணியறியார்கள்.

வ்யா.—(பராயஸ்யபரஹ்மஞ்ஞரூபரபாபதுஸ்சப்ரதயகாத மந: -ப்ராப்த்யுபாயஸ்யபரபாபததே ஸ்ததாப்ராப்திவிநோதிசு! வதநதிஸகலாவேதா ஸ்லேதிஹாஸபுராணகா: - முநயஸ்ச மஹாதமாரோ வேதவேதார்த்தவேதந:) என்கிறபடியே - ஸகல வேதசாஸ்த்ரங்களும் ப்ராதிபாதிபத்து இவ்வாததபஞ்சகத்தையு மாகையாலே, ததஸங்கரஹமானவிமமந்தரத்தூகமும் ப்ராதிபாத்ய பிதுவேயிதே. இமமந்தரநதான பரணவததாலே ப்ரதயகாதம ஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோதயுபாயஸ்வரூபங்சநையும், நாராயணசபத்தாரோபரஸ்வரூபத்தையும், அதிலசதுர்த்ததியாலே பலஸ்வரூபத்தையும் பரதிபாதிக்கக்கூட வதாயிதே யிருப்பது.

இம்மந்த்ரார்த்தவைபவத்தை யருளிச்செய்கிறாமேல் (பூர்வாசாரயாகளென்றுதொடங்கி.)அதாவது-நாதயாமுந யதிவ ராதிகளான நமபூர்வாசாரயாகள், “ஆனநுநான் பிறந்திலேன” என்கிறபடியே- இம்மந்த்ரத்தில்அர்த்தமறிவதற்குமுன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திராக்கள்; இதிலாததஜ்ஞாநம் தங்களுக்குண்டானபின்பு “பிறந்தபின் மறந்திலேன” என்ற ஆழ் வார்திவ்யஸங்கதியில் சொல்லுகிறபடியே, இம்மந்த்ரார்த்தத்தை யொழிய மற்றொன்றால் காலக்ஷேபம்பண்ணியறியார்களென்கை. வேதசாஸ்த்ரங்கள், ஆழ்வாரருளிச்செயல்கள்இவற்றால் போது போக்கும்போதும் இமமந்தரார்த்தத்தையுட்கொண்டே யறுஸ்ந திகையாலே, இதையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள் என்கைதட்டிலை.

அ.—[ஸ்வய: -ப்ராபயஸ்யதி]ப்ராப்யமானப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும், ப்ராபதாவன ப்ரதயகாதமஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்த்யுபாய த்தையும், ப்ராப்திபலத்தையும், ப்ராபதிவிநோதியையும், இதி ஹாஸ புராணங்களோடேகூடினகலவேதங்களும் வேதவேதா ந்த பாரகரய மஹாத்மாக்களானரிஷிகளும் சொல்லாவினாரார்கள்.

மேலுள்ளது-இனிமேல் எவ்ருய-மந்தரவைபவபரதிபாத நாரந்தரமென்றபடி பூர்வாசாரயாகள் - நாதயாமுநயதிவராதிக ளாலாமபூர்வாசாரயாகள். ஆதிசபத்தாரோ-எமபாரதொடங்கித் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையளவுமுள்ள ஆசாரயாகளைச் சொல்லுகிறது.

பூர்வாசாரயாகள் - நாதயாமுநயதிவராதிப்ரபர்தி திருவாய் மொழிப்பிள்ளையளவாதமான நமமாசாரயாகள், இதிலாததமறி வதற்குமுன்பு-இம்மந்த்ரத்தில் சொல்லப்படுகிற அாததமறிவ தற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திராக்கள்—

மூ — வாசகத்திற்காட்டில் வாசயத்திலே ஊன்றுகைக்கடி, ஈச்வரனே யுபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.

வயா.—வாசகஸுகதிஸர்வ நதையும்ஸாதிததுககொடுக்கவற்றா யிருக்க, இதினுடையவாச்யத்திலே இவர்கள் ஊன்றுகைக்குடேஹது வேதென்ன அருளிச்செய்கிறா (வாசகத்திற்காட்டிலென்றுதொடங்கி.) அதாவது-ஸாவபலததுகம ஸ்வயமஸாதநமாயும், ஸாதநாதநாகருகமஸஹகாரியாயநின்று தலைககட்டிககொடுத்தம போருகிற இதினுடைய வாசகஸுகதிதானே யமைந்திருக்கச் செய்தே, அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச்சொன்னபடியே, இமமநதரத்தினுடைய வாச்யத்திலே, பூவாசாராயர்கள் ஊன்றுகைக்கடி, உபேயாநதரபராய இததை ஸாதநமாகக்கொண்டு ஸாதித்தல், உபயாநதரபராய இததை ஸஹகாரியாகக்கொள்ளுதல் செய்யு மவாகளைப்போ லனறிக்கே, உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈச்வரனேயென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி யிருக்கையென்றபடி.

ஆக(திருமந்தரத்தினுடைய சீமைக்குப்போரும்படி) என்று தொடங்கி, இவ்வளவும்-வாயவந்தபடி யதுஸரதிககவொண்ணாத படியானஇதினுடைய கௌரவத்தையும், ஈச்வரன தானேஸிஷ்ய யனுமாய் ஆசாரயனுமாயநின்று வெளியிட்டருளுகையால்வந்த

அ.—இதில்அரத்தஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு-இதிலஅரத்தஜ்ஞாநம் தங்களுக்குண்டானபின்பு, “பிறந்தபின்பு மறநதிலேன” என்கிற படியே - பிறந்தபின்புமறநதிலேன என்கிற ஆழ்வார்திவ்யஸூக்தியில் சொல்லுகிறபடியே, இததையொழிய - இமமந்தரார்த்தத்தை யொழிய, வேறொன்றால் - மற்றொன்றால், காலகேபம்பண்ணி யறியாரகள்-காலம போககியறியார்கள் என்றுமூலார்த்தம்.

ஸர்வபலத்துக்கும்-ஐச்வர்யாதி ஸர்வபலத்துக்கும். ஸாதநாந் தரங்களுக்கு - கர்மஜ்ஞாநாதி ஸாதநாந்தரங்களுக்கு. வாசகசக்தி தானே யமைந்திருக்க-சப்தசக்திதானே அதிகாராது குணமாக பலததைக கொடுக்கைக்கு ஸமாததமாயிருக்கச்செய்தே. கீழ்ச் சொன்னபடியே-பூவாசாராயர்கள் என்கிற கீழ்வாக்யத்தில் சொன்னபடியே. வாச்யத்திலே-அரத்தத்திலே என்றாய், அரத்தபட்சகத்திலேயென்றபடி. உபேயாந்தர பரா- ஐச்வரயகைவல்யார்த்திகள். உபயாந்தரபரா-உபாஸகர்.

வாசகத்திலகாட்டில்-ஸாவார்த்தஸாதகமான திருமந்தரத்திற் காட்டில், வாசயத்திலே-திருமந்தரத்தினுடைய அர்த்தத்திலே, ஊன்றுகைக்கடி-பூவாசாராயர்களஊன்றுகைக்கடி, ஈச்வரனேஉபாயோபேயமென்று-உபாயோபேயங்களிரண்டுமாச்வரனேயென்று, நினைத்திருக்கை-பாதிபத்திபண்ணியிருக்கை என்று மூலார்த்தம்.

ஆகஎன்றது-திருமந்தரத்தினுடைய சீமைக்கு எனதுதொடங்கி, ஈச்வரனே உபாயோபேயம் என்று நினைத்திருக்கை என்னு மளவாக.

மூ.—இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்; - ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூபாதுரூபமானப்ராப்யமும், ஸ்வரூபமும், உபாயமும், பலமுமென்னவுமாம்.

ஏற்றத்தையும், ஸகலஸாஸ்தரங்களிலும், ஸகலமந்தரங்களிலும், வாச்யந்தன்னிலுங் காட்டில இதுக்குண்டான பெருமையையும், அக்ரமமாகச் சொல்லிலும் தனகாரயம் செய்யுமாதிகடத்தையும், அபேக்ஷிதஸகலபலப்ரதத்வரூப மாஹாதமயத்தையும், காமாத்யுபாயஸஹகாரித்வரூபமான உதகாஷ்த்தையும், ஜ்ஞாதவயஸகலார்த்தப்ரதிபாதகதயாவநதமாஹாதமயத்தையும், ஏததப்ரதிபாதயார்த்தகௌரவவிசேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, இம்மந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை எல்லாரும் அறியும்படி தாஸிப்பித்தருளினாராயிற்று.

இனிமேல இம்மந்தரத்துக்கு வாக்யார்த்தமஇரணபுபடியாக வருளிச்செய்கிறார் (இதுதன்னிலெனறுதொடங்கி.) அதாவது- இம்மந்தரந்தன்னில் சொல்லுகிறவாததம் இவ்வாதமாவினுடைய சேஷத்வபாரதந்தர்யங்களாகிறஸ்வரூபமும், அந்தஸ்வரூபத்துக்கு அதுரூபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிறபராபயமும்; அனதிகே, சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், அந்தஸ்வரூபாதுரூபமான உபாயமும், உபாயலபயமான பலமும் என்று சொல்லவுமாமென்கை. இதில ப்ரதமயோஜனையில பரணவ நமஸ்ஸூககளாலே - ஸ்வரூபமும், நாராயணபதத்தாலே-ப்ராபயமும் சொல்லுகிறது. அநந்தரபோஜனையில் ப்ரணவத்தாலே ஸேஷத்வமும், நமஸ்ஸாலே உபாயமும், நாராயணபதத்தாலேபலமும்சொல்லுகிறது.

அ.—எல்லாரும்அறியும்படி தாசிப்பித் தருளிநா-இம்மந்தரத்தினுடைய ப்ரபாவமும் இதின் அர்த்தப்ரபாவமும் அறிந்தாராசுள்கில தங்களுக்கும் இது அவசயமவேணும் என்று ஆசாரயோபதேசபூர்வமாக அறிந்து உஜ்ஜீவிப்பாக்கள என்னு மபிப்ராயத்தாலே.

இம்மந்தரத்திலசொல்லுகிறவாததம்இவ்வாதமாவினுடைய-பரணவத்தில தர்நீயபதவாச்யனான இவ்வாதமாவினுடைய. சொல்லவுமாமென்கை - இரணபுபடியாகச் சொல்லவுமாமெனறுபடி. இதில-போஜநாத்வயத்திலும். (பரணவநமஸ்ஸூககளாலே ஸ்வரூபமும்) ப்ரணவத்தாலே-பகவதநந்யாஹ சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், நமஸ்ஸாலே-பாரதந்தரயமாகிற ஸ்வரூபமு மெனறுபடி.

(சேஷத்வபோகத்தவங்கள்போலன்றே பாரதந்தரயபோகயதைகள்) சேஷத்வமாது-இஷ்டவிரியோகாஹதாமாதரம்; பாரதந்தரயமாவது-சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விரியோகப்படுகை; போகத்த்வமாவது - ஜ்ஞாதாத்வ பலத்தாலே போகதசையில் வளாகிற ரஸங்களுக்குத் தானபோக்தாவாகை; - போகயதையாவது-பதார்த்தகதமான ரஸவர்ணதிகள் போகதாவுக்கே போகயமாயிருக்குமாப்போலே, ஆத்மநதமான ஜ்ஞாநாதிகளும் ஈசவானுக்கு போக்யமாயிருக்கை.

மூ.—பலமிருககுமபடி ப்ரமேயசேகரத்திலும், அர்ச்சிராதி
கதியிலும் சொன்னோம்.

இது தான எட்டுத்திருவக்ஷரமாய், மூன்றுபதமாயிருக்கும்.

வ்யா.—பலவேஷந்தானிருககுமபடியெங்ஙனையென வ்ருளிச் செய்கிறார் (பலமிருககுமபடி யெனறுதொடங்கி) அதாவது - இவ் வாத்மாவுக்கு பராப்யமான பலநதான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்திலேபோய், பரிபூரணபகவததுபவத்தைப்பண்ணி, அவ் வதுபவஜநிதபரிதிப்ரேரிதனையகொண்டுபண்ணும் அஸேஷஸேஷ வாத்தியாகையாலே, அதிருககுமபடியை ஸங்கரஹேணப்ரமேய ஸேகரமாகிற பரபந்தத்திலும், விஸ்தரேண அர்ச்சிராதிக்கதியாகிற ப்ரபந்தத்திலும் விஸதமாகச் சொன்னோம், அவற்றிலே கண்டு கொள்வதென்கை.

இனி இமமந்தரத்துக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தமருளிச்செய்வ தாகத் திருவுள்ளமபற்றி, பாதமம் இதினுடைய அக்ஷரஸங்கயை யையும், பதஸங்கயையையும் அருளிச்செய்கிறார் (இது தானென்று தொடங்கி.) அதாவது - * இம்மந்தரந்தான (ஓம்ஸ்யேகாஹ், நமஸு ஹ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ்) (ஓமித யேகாக்ஷரம், நமஇதித்வே அக்ஷரே, நாராயணயேதிபரசாக்ஷராணி, இதயஷ்டாக்ஷரரசநதஸாகாயதரிசேகி) (ஓம்ஸ்யேகாஹ், நமஸு ஹ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ், ஸாயஸ்யேகாஹ்) (ஓமிதயகரேவ்யாஹரேத், நம இதி பரிசாத, நாராயணயேதயுபரிஷ்டாத) எனகிறபடியே எட்டுத் திருவக்ஷரமாய், மூன்றுபதமா யிருக்குமென்கை. இதினுடைய அஷ்டாக்ஷரதவரு சொல்லுகிறவிடத்தில, (ஓம்ஸ்யேகாஹ்) (ஓமித யேகாக்ஷரம்) என்றுப்ரணவத்தைஓரக்ஷரமாகவும், (நமஸுஹ்யேகாஹ்) (நமஇதித்வே அக்ஷரே) என்று நமஸ்ஸை இரண்டக்ஷரமாகவும்,

அ.—இது தன்னில் சொல்லுகிறவர்த்தம்-இமமந்தரந்தனனில் சொல்லுகிறவர்த்தம், ஸ்வரூபமும் - இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரணவ நமஸ்ஸைக்களாலே சேஷதவபாரதந்தாயங்களாகிற ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூபாது ரூபமான பராப்யமும்-நாராயணபதத்தாலே ஸ்வரூ பாதுரூபமான பராப்யமும், ஸ்வரூபமும்-பரணவத்தாலே சேஷ தவமாகிற ஸ்வரூபமும், உபாயமும்-நமஸ்ஸாலே உபாயமும், பல முமென்னவுமாம் - நாராயணபதத்தாலே பலமான கைங்காயமு மென்று சொல்லவுமாமென்று மூலார்த்தம்

பலவேஷமெனறுது-பலஸ்வரூபமென்றுபடி.

பலமிருககுமபடி-பலஸ்வரூபமிருககுமபடியை, ப்ரமேய சேக ரத்திலும்-ஸங்கரஹேணப்ரமேயசேகரமெனகிற ப்ரபந்தத்திலும், அர்ச்சிராதிக்கதியிலும்- விஸ்தரேண அர்ச்சிராதிக்கியாகிற ப்ரபந்த த்திலும், சொன்னோம்; - விஸதமாகச்சொன்னோம், அவற்றிலே கண்டுகொள்வது என்று மூலார்த்தம்,

மூ.—மூன்றுபதமும் மூன்று அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது ஸேஷத்வமும், பாரதந்த்ரயமும், கைங்கர்யமும். இதில் முதற்பதம் ப்ரணவம்.

இது (அ) என்றும், (உ) என்றும், (ஐ) என்றும் மூன்று திருவகூரம்.

வ்யா.—(नारायणाय नमः) (நாராயணாயே நமஸ்கூரானி) என்று-நாராயணபதத்தை அஞ்சகூரமாகவும் சருகி சொல்லுகையாலே, ஸமஸ்தபதமான நாராயணபதத்தில், நாராயணபதத்தைப் பிரித்து ஷடகூரமாகி, ப்ரணவத்தைப்பொழிய அஷ்டாகூரதவம் சொல்லுமவர்களுடைய பகூதம், அவைதிகமாகையாலே அநாதாணீயமாகக்கடவது.

இதில் பதத்ரயமும் எவவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்னுமாகாங்கையிலே, (மூன்றுபதமும் மூன்றர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது) என்கிறார். அவ்வர்த்தங்கள்-தன்னே விஸதமாக அருளிச் செய்கிறார் (அதாவது ஸேஷத்வமும், பாரதந்த்ரயமும், கைங்கர்யமும் என்று.) (ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூபாதுரூபமான பராப்யமும்) என்று முதல்சொன்ன வாக்யார்த்தம், இதை நினைத்திதே. இப்பதத்ரயத்திலும்பரதமபதந்தானேதென்ன (இதில்முதல்பதம் ப்ரணவமென்கிறார்.) (ब्रह्मसूत्रम्) (ஓமிதயகரேவயா ஹரேத) என்றிதே ஸ்ருதிசொல்லிற்று ஸ்மர்தியும் (स्मृत्यन्तर्गतम्) (நாராயணஸூத்ரம்) (सुत्रम्) (ப்ரணவாத் பர நமோமதய நாராயணபதாந்திமம் - மந்தரமஷ்டாகூர வித்யாத ஸர்வவித்திகாரநர்ணம்) எனறதிதே.

இனி ப்ரணவத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்வதாக, இதனுடைய அகூரத்ரயாத்மகதையை யருளிச்செய்கிறார் (இது - அ- என்றும், உ - என்றும், ம - என்றும் மூன்று திருவகூரம் என்று.)

அ — ஸமஸ்தபதமான நாராயணபதத்தில்-பிந்நபதமனறிக்கே ஏகபதத்வேந ச்ருதிபரவித்தமான நாராயணபதத்தி லென்றபடி. நாராயணபதத்தை ஷடகூரமாக்கி - நாராயண எனது பிந்நமாகப்பிரித்து ஷடகூரமாக்கி. அவைதிகமாகையாலே - வைதிகமல்லாமையாலே. அநாதாணீயமாகக்கடவது-ஆதரிக்கத்தக்கதன்மென்றபடி.

சேஷத்வமாவது-யதேஷ்டவிநியோகார்ஹத்வம். பாரதந்த்ரயமாவது - யதேஷ்ட விநியுஜ்யமாநத்வம். கைங்கர்யமாவது - பகவத் முகவிகாஸே ஹனுவான வர்த்தவிசேஷம்.

மூன்றுதாழியிலே தமிழரைநிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணையா
திரட்டுமாப்போலே மூன்றுவேதத்திலும் மூன்றகூரததையும்
எடுத்தது.

[illegible]

அ.—அஸௌதிக்காரம்-பிரிந்திருக்கை. (மூன்தாத்தப் பாகாசகமாய) லுபதசதுர்த்திவிபகதிஸஹிதமான அகாரம் பகவச்சேஷத்வரூபாததப் பாகாசகமாயும், உகாரம் அநந்யாஹுதவஸம்பந்தாரத்தப் பாகாசகமாயும், மகாரம்-அந்தச் சேஷத்வாசாயமாய ஜ்ஞாதாவா யிருக்கிற ஜீவாதமஸ்வரூபாததப் பாகாசகமாயுமிருக்குமென்றபடி. ஏகாரத்தப் பாகாசகமாய - ஜீவஸ்வரூபைக் காரத்தப் பாகாசகமாய, தோர ஸுவித்து-தன் ஸங்கலபத்தாலே தோன்றும்படி பண்ணி. [அஸௌதி-அகாரச்சேதி] அகாரத்தையும் உகாரத்தையும் மகாரத்தையும் பரஜாபதியானவன் “ஹு: ஸு: ஸவ:” (பூர்ப்புலஸ்ஸ-வ:) எனகிற வ்யாஹ்ரதிகளையும் தனித்தனியே இடையீடாகக்கொண்டு வேததாயத்திலின் றும் ஸங்கராஹித்தான் இடையீடாவது-வேததாயத்தையும் ஒருதட்டிம இந்த அக்ஷரதயத்தையும் ஒருதட்டி மாக நிஹததுகை. ஒடவைத்து- ஒடுமபடி உருக்குகை. தோன்றும்படி பண்ணுகையாவது - ஸமுததரிககை.

மூ.—ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம். இதில் அகாரம் ஸகலஸப்தத்துக்கும் காரணமாய்,

வ்யா —இததால்பலித்தததையருளிச்செய்கிறா(ஆகையாலிது ஸகலவேதஸாரம் என்று.) அதாவது - அக்ஷரதரயமும் ஒரோ வேதத்தினுடைய ஸாரமாக ஸமுத்தாதமாகையாலே, இவ்வக்ஷர த்ரயாதமகமான ப்ரணவம், ஸகலவேதஸாரம் எனப்படும். ‘ஆக இதுதன்னிறசொல்லுகிற அர்த்தம்’ என்றுதொடங்கி இவ்வளவும-இமம்ந்தரத்தினுடைய வாக்யார்த்தத்தையும், அக்ஷரஸ்வகையையையும், பதஸ்வகையையையும், பததரயமும் அர்த்தத்ரய ப்ரதிபாதகமென்னும்தையும், அதில்ப்ரதமபதம் இன்னதென்னும்தையும், அதுதான் அக்ஷரத்ரயாதமகமாயிருக்குமென்னும்தையும், அவ்வக்ஷரதரயமும் வேததரயஸாரமாகஉத்பந்நமாகையாலே ததஸமு தரயமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸாரமென்னு ம்தையும் அருளிச் செய்தாராயிற்று.

இனி இவ்வக்ஷரத்ரயத்துக்கும்அடைவேஅர்த்தமருளிச்செய் வதாகத் திருவுள்ளமபற்றி, ப்ரதமம் அகாரார்த்தத்தையருளிச் செய்கிறா (இதில் அகாரமென்றுதொடங்கி) அதாவது - இவ்வக்ஷரதரயத்திலும்வைத்துக்கொண்டு ப்ரதமாக்ஷரமானஅகாரம், (नामरूपशब्दार्थानां कृत्यानाञ्चिद्वैश्वानरं विद्वद्भिरुच्यते) (நாமரூபச்சப்தார்தாநா காதயாநாச்சபாபச்சநம் - வேத சப்தேப்ய ஓவாதௌதேவாதீநாநா சகாஸ:) என்கிறபடியே-லௌகிகஸகலஸபதங்களுக்கும்வேதம்காரணமாய்,(ஸ்வனாஹ்ஸுஸாஹ்:) (ப்ரணவாதயாஸ்தாரவேதா:)(ஓக்ஷரஹ்ஸாஹ்:)(ஹ்ஸாரப்ரபவா வேதா:) இதயாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அநதவேதங்களுக்கும்

அ.—மூனறுதாழியிலே நிறைத்ததயினை-பாதரதரயசுதமாக, கடைந்து - தனித்தனியே கடைந்து, வெண்ணய - ததஸாரமான வெண்ணெயை வாகுகி, திரட்டுமாப்போலே- சோததாப்போலே, மூன்றுவேதத்திலும் - ரிகயஜுஸ்ஸாமங்களாகிற மூன்றுவேதத்திலும், மூன்றக்ஷரததையும் எடுத்தது,—என்று மூலார்த்தம்.

ஆகையால்-அக்ஷரதரயமும் ஒரோவேதத்தினுடைய ஸாரமாக ஸமுத்தாதமாகையாலே, இது - இவ்வக்ஷர த்ரயாதமகமான ப்ரணவம், ஸகலவேதஸாரம்-ஸகலவேதங்களுடையவும் ஸாரபூதமாயிருக்குமென்று மூலார்த்தம்.

இனி-இனிமேல். இவ்வக்ஷரதரயத்துக்கும் - ஸகலவேதஸாரமாக ஸமுத்தாதமான இந்தஅக்ஷரத்ரயத்துக்கும். [नामरूपशब्द-नामरूपमिति] தேவாதிகளான ஸாவபூதங்களுடைய நாமங்களையும், ரூபங்களையும், வ்யாபார விசேஷங்களையும் வேதசப்தங்களாலே கண்டு முனடிப்போலே ஸ்ரஷ்டாவானவன ஸ்ரஷ்டித்தான்.

மூ — நாராயணபத்தினுக்கு ஸங்கர ஹமாயிருக்கையாலே, ஸ்கலஜகததுக்கும்காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனுன எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

வயா.—ப்ரணவம் காரணமாய், (சுருஷ்யதீக்ஷய) (தஸ்யப்ரகாதிஸீ
நஸ்ய) என்கிறபடியே அநதப்ரணவநதனகரும், தானகாரணமாயிரு
ககையாலே (அகாரோபைஸர்வாவாக) (ஸம்ஸ்தஸ்து
ஸூலஸ்து டகர்ஸ்யஸ்துபவஃ) (ஸமஸ்தசபதமூலத்வாதகாரஸ்ய
ஸ்வபாவதஃ) என்கிறபடியே ஸ்கலசபதத்துகருங்காரணமாய்,
ஸர்வேஸ்வரனஸமஸ்தவஸ்துஸர்வீதயாஸாவாக்ஷகனா யிருக்கும்ப
டியைப் ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதத்துகருஸங்கரஹமாயிருக்கை
யாலே, (யத்ஸர்வஸூருஷாஸாஸ்தீயாஸாஸநீஃ) (யதோவாஇமாநி
புத்ராநிஜாயநதே, யேநஜாதாநிஜீவநதி) (ஸம்ஸுக்ஷஸ்யஸர்வாஸு
ஸ்யூபிஸ்யஸ்யூபீஸ்ய) (ஸௌவஸாஜ்யஸஸ்சஸாகககர்த்தாஸௌவபாத்யத்திச
பால்யதேச) இதயாதிசுன்ற சொல்லுகிறபடியே எல்லாஜகதத்
தும் காரணமாய், எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாயிருக்குமென்பெருமானைச்
சொல்லுகிறதென்கை. இததால் - இவவக்ஷாததில பரகாதயாத்
மான காரணதவமும், தாதவர்த்தமான ரக்ஷகதவமும் சொல்லிற்
றாயிற்று. இவ்வகாரத்துக்கு நாராயணபதஸங்கரஹதயா ரக்ஷ
வாசித்வம் சொல்லுமபோதும், தாதுவித்தவேஷத்தை அவலம்
பித்தே சொல்லவேணும்மே.

அ.—எல்லா ஜகததுகஞ்சும-ஸமஸ்த ஜகததுகஞ்சும, ஜகதந்தர்வார்த்திஸைஸபரணிகஞ்சும காரணமாய்-நிமித்தஸஹகாரிஉபாதாநரூபநிவிதகாரணமாய். இத்தால-ஸைஸ ஜகத்துஞ்சும காரணமாய் ஸாவரக்ஷகஞ்சும எம்பெருமானைச்சொல்லுகிற அததத்தால், ப்ரகாத்யர்த்தமும் - பரணவஸஞ்சும அகாரார்த்தமான காரணத்வமும், தாதவாததமான ரக்ஷகத்வமும், “அவரக்ஷணை” என்கிற விடத்திலே, அவ்என்கிறதாதவர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும்.

இதில-இரத அக்ஷரதரயத்திலும், அகாரம்-ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரம், 'ஸகலசபதத்துக்கும் காரணமாய் - ச்ருதிஸ்மர்தயாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஸகலசபதத்துக்கும் காரணமாய், நாராயணபதத்துக்கு ஸங்கரஹமாயிருக்கையாலே-ஸர்வேச்வரன மைஸ்தவஸ்து சரீரிதயா ஸாவரக்ஷகனு யிருக்கும்படியைப் ப்ரதிபாதிக்கிறநாராயண பதத்துக்கு ஸங்கரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகலஜகத்துக்கும் காரணமாய் - ச்ருதிஸ்மர்தயாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே எல்லாஜகத்துக்கும் காரணமாய், ஸர்வரக்ஷகனை - எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கும், எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது—, என்று மூலார்த்தம்.

மூ.—ரக்ஷிக்கையாவது-விரோதியைப் போகருகையும், அபேக்ஷிதத்தைக்கொடுக்கையும். இவையிரண்டும் சேதநா நின்றநின்ற வளவுக்கீடாயிருக்கும். ஸுஸாரிகளுக்கு விரோதி ஸதருபீடாதிகள், அபேக்ஷிதம் அந்நபாநாதிகள்;

வ்யா—ரக்ஷிக்கையாவது தானே தென னும ஆகாங் கையிலே யருளிச் செய்கிறார் (ரக்ஷிக்கையாவதென்று தொடங்கி) அதாவது-ரக்ஷகத்வந்தான் அநிஷ்டநிவர்த்தகதவ, இஷ்டப் பரப்பகதவரூபேண தவிவிதமாகையாலே, ரஸ்வரண சேதநரா ரக்ஷிக்கையாவது அவராகருக்கு துக்காவஹமான விரோதியைப் போகருகையும், ஸுகாவஹமான அபேக்ஷிதத்தைக்கொடுக்கையுமென்கை. இவர்களுக்கு இவன்போகும் விரோதியேது, கொடுக்கும் அபேக்ஷிதமே தெனன அருளிச் செய்கிறார் (இவையிரண்டும் சேதநா நின்ற நின்ற வளவுக்கீடாயிருக்குமென்று.) சேதநர் நின்ற நின்ற வளவுக்கீடாயிருக்கும் என்றது - தத்தத்திகாரா துருணமாயிருக்குமென்றபடி.

இதனை வ்யக்தமாக வருளிச் செய்கிறார்மேல் (ஸுஸாரிகளுக்கிடாய்.) அதாவது-தேஹாத்மாபிமாநாதிகளும், ஸபதாதி விஷயாநுபபு முமே யாதரையாயிருக்கும் ஸுஸாரிகளுக்கு நிவர்த்தயமான விரோதி, ஸதருக்களால்வரும் நலிவுதொடக்கமானவை; ப்ராப்யமானவபேக்ஷிதம், சோறுதண்ணீர் முதலானவையென்கை. (ஸதருபீடாதிகள்) என்கிறவிடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே - ஆதிவ்யாதிமுதலானவற்றால்வரும்பிடைகளைச் சொல்லுகிறது. (அந்நபாநாதிகள்) என்கிறவிடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே-ஸ்வகவஸ்தாராபரணங்கராகாங்கநாலிங்கநாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

அ.—ரக்ஷிக்கையாவது - ரஸ்வரணசேதநரா ரக்ஷிக்கையாவது, விரோதியைப் போகருகையும்-துக்காவஹமான விரோதியைப் போகருகையும், அபேக்ஷிதத்தைக்கொடுக்கையும் - ஸுகாவஹமான அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுக்கையுமென்று மூலார்த்தம்.

இவையிரண்டும் - போகும்விரோதியும் கொடுக்கும் அபேக்ஷிதமுமாகிற இவையிரண்டும், சேதநர் நின்ற நின்ற வளவுக்கு-சேதநருடைய தத்தத்திகாரத்தாக்கு, ஈடாயிருக்கும்-அதுருணமாயிருக்குமென்று மூலார்த்தம்.

தேஹாத்மாபிமாநாதிகளும் என்கிறவிடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே - ஸ்வஸ்வாதநதாயாபிமாநத்தைச் சொல்லுகிறது. யாதரையாயிருக்கை-போதுபோக்காயிருக்கை. அதுபவமே யாத்ரைன்றத்தாலே-வேறொன்றால் போதுபோக்குகையன்றிக்கே அதுவே கமநமாயிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. (ஆதிவ்யாதி)ஆதியாவது-மாநவிகதுக்கம்; வ்யாதி யாவது-தேஹஜமான ஜ்வராதிகள்.

மூ.—முமுக்ஷுக்களுக்குவிரோதி ஸம்ஸாரஸம்பந்தம்,

வ்யா.—(முமுக்ஷுக்களுக்கிதயாதி)அதாவது-ஸம்ஸாரத்திலடிக்கொதித்து, பரமபதத்திலேபோகவாசைப்படாநிற்கும் முமுக்ஷுக்களுக்குநிவரதயமானவிரோதி *பொயர்நின்றஞாநமும்பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமாய்க்கொண்டுஇவ்விபூதியிலேயிருக்கையாகிற ஸம்ஸாரஸம்பந்தம்;

அ.—ஸம்ஸாரிகளுக்கு-தேஹாதமாபிமானிகளாய்சப்தாதிவ்ஷ்ப பரவணரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு, விரோதி-நிவர்தயமான விரோதி, சதருபீடாதிகள் - சதருக்களால்வரும் பாதை ஆதிவ்யாதிகளால்வரும் சலேசம், அபேக்ஷிதம்-பராபயமான அபேக்ஷிதம், அந்நபாநாதிகள்-சோறு தண்ணீர் ஸ்ரவ்ஸ்த்ராபரணாக நாலிங்கநசுமபந கரீடைகளென்று மூலார்த்தம்.

ஸம்ஸாரத்தில், அடிக்கொதித்து-கால்கொதித்து. அதாவது-விரோதி ஜ்ஞாநம்தலையெடுக்கை, பரமபதத்திலே-ஸுகாவ ஹமான பரமபதத்திலே.

பொயர்நின்ற-உத்பத்தி விநாசாதி யோகத்தாலே அஸ்தய சப்தவாச்யமான அசேதநவிஷயத்தில், ஞாநமும் - ஆத்மஜ்ஞாநமும், பொல்லாவொழுக்கும்-அந்த தேஹாத்மாபிமானமடியான ஸம்ஸார துஷ்காமப்ரவாததியும், அழுக்குடம்பும் - இக்கர்மமடியாகவரக்கடவதான மாஸாஸ்காதி மலரூபதேஹஸம்பந்தமும், இந்நின்ற நீமை - இவற்றிலே நிலிநின்றுபோந்த வாஸநாருசிகளாகிற ஸ்வபாவ விசேஷத்தை, இனி யாமுறமை நிரஹேதுககடாக்ஷமூலமானஜ்ஞாநலாபத்தையுடையவாகளாய் இன்று அநிக் காரபலதையுடைய நாங்கள் அணுகாதபடி. உயிரளிப்பான எந்நின்ற யோநியுமாய்ப் பிறந்தாய் - பராணிபதாரதங்களுடைய அநிஷ்ட நிவர்த்தியையும் இஷ்ட பராப்தியையும் பண்ணிக் கொடுக்கக்கூடிய ரூபரகரவயவஸ்திதங்களான ஸகலஜாதிகளிலும் அவநீணானவனே, இமையோர்தலைவா - ஏவரவிதஸௌலபய விசிஷ்டான வுன்னை ஆச்ரிதரை ஸதா அதுபவிப்பிக்கைக்காக ஸதாஸ்தாந்பராராண் *அயாவதுமமராகளுக்கு அதிபதியானவனே, அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம் மெய்நின்றுகேட்டருளாய்- உன்திருவடிகளில் நிருபாதிகசேஷதவதையே ஸ்வரூபமாகவுடையான நான்செய்கிறமெய்யானவிண்ணப்பத்தை, ஜகதவ்யாபாரத்தில் பராகதமுறின்று கேட்டருளமேனும். மெய்நின்று என்று-அபரோக்ஷிக்குமபடி நின்றென்னவுமாம். கேட்டருளாய் என்று-கேட்கைதானே அருளென்று கருத்து. இந்நின்ற நீமை இனி யாமுறமை-அடியேன்செய்யும் விண்ணப்பம். என்றவயம். யாமுறமை என்று பனமையாயிருக்க, அடியேன் என்ற ஒருமையாலே - ஈசவரனுக்கு விஜ்ஞாபிப்பார் தாமொருவருமாய், பலலாபம் ஸம்பந்திபரம்பரைக்கும் ஒக்குமென்றுகருத்து

மூ.—அபேக்ஷிதம்பரமபதப்ராபதி. முகதர்க்கும், நித்யர்க்கும் விரோதி கைங்கர்யஹாரி; அபேக்ஷிதம் கைங்காயவாததி.

வ்யா.—ப்ராபயமான வபேக்ஷிதம், பகவததுபவாதிகளுக்கது அதுகூலமான பரமபதத்தைப்ராபிக்கையெனகை.

(முகதாக்குமித்யாதி) அதாவது - நிவர்த்த ஸாஸாரராயும், அஸ்பர்ஷ்ட ஸாஸாரகந்தராயும், பகவததுபவஜநித பரீதிகாரித கைங்கர்ய பரராயிருக்கும் முகதாக்கும் நித்யர்க்கும்விரோதி-வகுத்தஸேஷியான ஸாவேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாது ரூபமாகப் பண்ணிக்கொண்டுபோரும் கைங்கர்யத்துக்கு வரும் விச்சேதம். அபேக்ஷிதம் உத்தரோத்தரம் அடிமைசெய்துசெல்லுகையாகிற கைங்கர்யவர்த்ததியெனகை ஆக, இப்படி அதிகாராது குணம் விரோதியைப்போககி அபேக்ஷிதத்தைகொடுக்கையாலே ஸ்வரானே ஸாவரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிறறாயிற்று.

அ.—முழுக்ஷுக்களுக்கு-ஸாஸாரத்திலே அடிகொடுத்ததுபரம பதத்திலேபோகஆசைப்படாநிபுக்முழுக்ஷுக்களுக்கு,விரோதி-நிவர்த்தயமான விரோதி, ஸாஸாரஸம்பந்தம்-அவித்யாகாமவாஸநா ருசிப்ரகர்த்தி ஸம்பந்தத்தோடே இவ்விபூதியிலே யிருக்கையாகிற ஸாஸாரஸம்பந்தம், அபேக்ஷிதம்-ப்ராபயமான அபேக்ஷிதம், பரம பதப்ராப்தி-பகவததுபவாதிகளுக்கது அதுகூலமான பரமபதத்தைப்ராபிக்கையெனது மூலார்த்தம்.

நிவர்த்த ஸாஸாரராய் எனகிற விசேஷணம்-முக்தர்க்கும், அஸ்பர்ஷ்ட ஸாஸாரகந்தராபெனகிற விசேஷணம் - நித்யாக்கும், பகவததுபவஜநித பரீதிகாரிதகைங்கர்யபரராயிருக்கும் எனகிற விசேஷணம் - இருவாக்குமாக யோஜிக்கவுமாம். ஸ்வரூபாது ரூபமாக-சேஷதவபாரதநத்யஸ்வரூபாதுரூபமாக.

முக்தாக்கும்-நிவர்த்த ஸாஸாரராயும் பகவததுபவஜநிதப்ரீதி காரித கைங்கர்யபரராயு மிருக்கும் முக்தாக்கும், நித்யாக்கும்-அஸ்பர்ஷ்ட ஸாஸாரகந்தராயிருக்கிற நித்யாக்கும்; விரோதி - நிவர்த்தயமான விரோதி, கைங்காயஹாரி - வகுத்த சேஷியான ஸாவேசுவரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாதுரூபமாகப் பண்ணிக் கொண்டுபோரும் கைங்கர்யத்துக்கு வரும் விச்சேதம், அபேக்ஷி தம் - ப்ராபயமான அபேக்ஷிதம், கைங்கர்யவர்த்தி - உத்தரோத் தரம் அடிமைசெய்து செல்லுகையாகிற கைங்கர்ய வர்த்தி எனது மூலார்த்தம்.

மூ.— ஈஸ்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரலல ரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரிதராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா.— இப்படி, ஈஸ்வரனையொபின்னை எல்லாராயுமரக்ஷிககிற வன! லோகத்திலே மாதாபிதாப்ரபாதிதேவதாநதர பாயந்தமாக ரக்ஷகராயப் போருகிறவர்கள் பலருமில்லையோவென வருளிச் செய்கிறா (ஈஸ்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரலலரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரிதராணத்திலே சொன்னோம் என்று.) அதாவது - நிருபாதிபந்துவாய், ஸர்வகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போரும் ஸாவேஸ்வரனையொழிந்தஒன்பாதிபந்துககளானமாதா பித்ராதிகளும், ஆர்வாசீநரான தேவதாநதரங்களும ரக்ஷகரலல ரென்னுமிடம், ஸேஹதுகமாக ப்ரபந்நபரிதராண மெனகிற ப்ரபநதத்திலே சொன்னோம், அதிலேகண்டுகொள்வதெனகை.

அ.— ஆர்வாசீநரான-தங்களுடைய ரக்ஷணத்தில தங்களுக்கு சுகதியிலலாதவர்களான.

ஈஸ்வரனையொழிந்தவர்கள் - நிருபாதிபந்துவாயஸாவகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டுபோரும் ஸர்வேச்வரனை யொழிந்தவர்கள், ரக்ஷகரலலரென்னுமிடம் - ஒளபாதிபந்துககளான மாதாபிதராதிகளும் ஆர்வாசீநரான தேவதாநதரங்களும ரக்ஷகரலலரென்னுமிடம், ப்ரபந்நபரிதராணத்திலே சொன்னோம்- ஸேஹதுகமாக ப்ரபந்நபரிதராண மெனகிற ப்ரபநதத்திலேசொன்னோம், அதிலே கண்டுகொளவது என்று மூலார்த்தம்.

ப்ரபந்ந பரிதராணே; - ப்ராதாககள் ரக்ஷகரலலரென்னுமிடம்வாஸிபக்கிலும் ராவணனபக்கிலும் காணலாம்; புத்ரர்கள் ரக்ஷகரலலரென்னுமிடம் ருதரன்பக்கிலும் கரஸனபக்கிலுங்காணலாம்; மாதாபிதாக்கள் ரக்ஷகரலலரென்னுமிடம், கைகேயிபக்கிலும் ராவணனபக்கிலும்காணலாம்; ஸ்திரீகளுக்கு பர்த்நாககள் ரக்ஷகரலலரென்னுமிடம், தாமபுத்ராதிகள பக்கிலும் நனனபக்கிலும் காணலாம்

இவர்கள் ரக்ஷகரென்றே நாட்டில் கண்காட்டியாயப்போருகிற சந்தராதியர்கள் ரக்ஷகராக குறையென்னென்னில; அவர்களும் அவராஜைக்கு அஞ்சி, தாங்கள் நினைத்தபடி ஸஞ்சரிககப்பெறுதே * நாழிகை கூறிட்டுக்கொண்டு உதிப்பது அஸ்தமிப்பதாயக்கொண்டு ஹிரண்யராவணாதிகளகையிலேயகப்பட்டு அவர்களுக்கு இழிதொழில்செய்துதிரிகையாலும் ரக்ஷகராகமாட்டார்கள்.

மூ — ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்தி வேண்டுகையாலே,
இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமும் துஸந்தேயம்.

[illegible]

அ — த்னாலோகயததுகருமஈசவாண இநதாநும் நமபத்ம்
எப்போது நழுவுகிறதோ! என்று அஞ்சி, ஸாபோபஹதனய்
ப்ரஹ்மஹத்யையாலே அபிபூதனய் இநதாஜித்தின கையிலே
கட்டுண்டு, மஹாபலிபோலவாராகையிலே ஐச்வர்யததைப்பறிகொ
டுத்திக கணனாமகண்ணீருமாயக கழுததும் கப்படமுமாயககொ
ண்டு திரிநதா நொருவனாகையாலும் ரக்ஷகனாகமாட்டான். ப்ரஹ்
மாவும், மதுகைடபாகையிலே நோவுபட்டு வேதங்களைப்பறி
கொடுத்தது, “கணனிழந்தேன், தநமிழந்தேன்” என்று நிலம்
துழாவுகையாலும், ருதரனாகையிலே தலையறுப்புணைகையாலும்
ரக்ஷகனாகமாட்டான்.

ருத்ரானும, ஸகலப்ராணிகளையும் ஸஹ்ஸரிககையே தொழி
லாகவுடையனாய், விடாயர்முகத்திலே நெருப்பைச்சொரிந்தாப்
போலே யிருக்கிற * தழல்நிறவண்ணனாய், தன்னை ஆசாயித்த
வாண்ணை, “அறுத்துத்தா, பொசுக்கித்தா” என்று கொடுந்
தொழிலசனேச்செய்வித்துக்கொண்டு தன்னை ஆசாயித்தவாண்ணை
தலையில்பூ வாடாமல் ரக்ஷிக்கிறோமென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி,
தொழுதகைகளாககளளிக்காடு சீத்தாப்போலேசீக்கக்கண்டு, “உயி
ருண்டாகில் உப்புமாரியுண்ணலாம்” என்று நெற்றியில் கண்ணைப்
புதைத்துக்கொண்டு நழுவினொருவனாகையாலும், லோககுரு
வாய தனக்குப் பிதாவான ப்ரஹ்மாவின் தலையைத்திருநீப்பாகி
யாய்க் கூறுசெய்தவூரிலேகுறும்புசெய்து கையும் கைத்தரையுமாய்க்
கொண்டு திரிவாராப்போலே கையும் கபாலமும்புக்கொண்டு
திமந்துகிடந்தவாசல்கள்தோறும்புகுந்து தன்னைவெளியிட்டுக்
கொண்டு திரிகையாலும் ரக்ஷகளுகமாட்டான் என்ற விநூக
ளைக் கொள்வது.

மூ — அத்ரபகவத்ஸேநாபதிமிஸ்ரார்வாக்யம்; - “அவன்மார்பு விட்டுப் பிரியில், இவ்வக்ஷரம்விட்டுப்பிரிவது.”

வயா.—லக்ஷம் என னாதே, ஸ்ரீ எனறது, (ஸ்ரீயஸ்சக்ரீ) (ஸ்ரீயதஇதி ஸ்ரீ) என்கிறபடியே அவனைரிதயஸேவைபண்ணுகையாலே அவ னோடு இவளுக்குணடான அவிநாபாவமும், ஸ்ரீயதஇதிஸ்ரீ என்கிற படியேசேதநருக்கு இவன நித்யஸேவையையாபிருக்குமென்னுமது வுமதோற்றுகைக்காக.

இன்னமும் இவ்வகாரத்திலே ராஸ்வரணுடைய லக்ஷம்ஸம்பந் தம் ரியமேந தோற்றுமென்னுமத்தை ஆப்தவசநத்தாலே தர்ஸி ப்பிக்கிறா (அதரஇதயாதியால.) அதாவது - இவ்விடத்திலே ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீஸேநாபதிஜீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை; “அகலகிலலேனிஸையும்” என்று அவன்திருமாராபிலே நிதய வாஸம பண்ணுமிவன், அம்மாரபைவிட்டுப்பிரியிலாயிற்று அவனு க்கு ப்ரதிபாதகமான இவ்வக்ஷரத்தைவிட்டுப்பிரிவது” எனறென் கை. “என்று” என்கிறவித்தனையுங்கூடடாதபோது, கீழோடுஇவ் வாக்யம் அந்வயியாது. இத்தால் - அவன்திருமாராபில ஸம்பந்தம் இவளுக்கு நித்யமாகையாலே, அவனதோற்றுமிடத்திலேஇவனும் தோற்றுக்கை நிஸ்சிதமாகையாலே, அவன்திருமாராபி லந்வயத்தோ பாதி, அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில அந்வயமும் இவளுக்கு நிதயமென்றதாயிற்று

அ.—ரக்ஷிக்கும்போது-ரக்ஷகனானவீச்வரன சேதநரைரக்ஷிக்கும் தசையிலே, பிராட்டிஸந்நிதிவேண்டுகையாலே - இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டாதல தன்ஸ்வாதந்தாயத்தாலே யாதல் உபேக்ஷியாமல் செய்கைக் குறுப்பான காபையை ஜநிபாபிக்கும் புருஷகார பூதையான பிராட்டிஸந்நிதி அவசயாபேக்ஷிதமாகை யாலே, இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமு மதுஸந்தேயம-ரக்ஷகனானவனைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷம் ஸம்பந்தமும் அதுஸந்தேயமென்று மூலார்த்தம்.

ரியமேந-ரியமமாக. அத்ர-இந்த அகாரத்திலே.

இத்தாலன்றது - அத்ரபகவத்ஸேநாபதி இத்தயாதிவாக்யத் தாலே. ஸ்ரீஸம்பந்தமு மதுஸந்தேயமென்கிற விடத்திலே, அவன் மார்வைவிட்டுப் பிரியிலாயதது இவ்வக்ஷரம்விட்டுப்பிரிவது என்ற பகவத்ஸேநாபதிமிஸ்ராவாக்யம் எனறந்வயம் மூலார்த்தம் ஸ்பஷ் டம். இன்னமும்-கீழருளிச்செய்த ப்ரகாரமன்றிக்கே பரகாராத ரேணவும். இவ்வார்த்தத்தை-அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில அந்வயம் இவளுக்கு நித்யம்என்னு மிவ்வார்த்தத்தை. அந்வாதார் வயத்தை-நிதயஸம்பந்தத்தை.

மூ.—பர்த்தாவினுடையபடுக்கையையும், ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே, பரதம சரமபதங்களைவிடாதேயிருக்குமிருப்பு.

வ்யா.—இன்னமும் இவ்வர்த்தத்தை விஸ்தரிக்கைககாகாச்வா சேதநவாசகங்களான அகாரமகாரங்களிஷ்டிலும், இவளுக்குண்டான அநவரதாந்வயத்தைஸதர்ஷ்டாநதமாக வருளிசெய்க்ஞர் (பாததாவினுடைய வென்றுதொடங்கி.) அதாவது - சேஷபூதையான தனஸ்வரூபத்துக்குச் சேருமபடி அவனை ரவிப்பிகைககாக, பாததாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே, ரக்ஷையான தனஸ்வரூபத்துக்குப் போருமபடி ததரக்ஷணம் பண்ணுகைககாக ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவானவளைப்போலே, இவளும்பாதர் பூதனா ஈசவரனுக்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள ப்ரதமபதமான அகாரத்தையும், ப்ரஜாபூதரான சேதநாக்குப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள சரமபதமான மகாரத்தையும். தத்தத்விஷயத்தில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தத்துக்கீடாக ரவிப்பிக்கை, ரக்ஷிக்கையாகிற விவற்றைப்பற்றி, விடாதேயிருக்குமிருப்பு என்கை.

அ.—ரவிப்பிகை-ஸுச்சேஷாதிகளாலே ரவிப்பிகை. தத்தத் விஷயத்தில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தமாவது-பதநீத்வமாதர்தவ ரூப ஸம்பந்தம். ரக்ஷிக்கையாவது - சைதந்யமாகிற ஸதந்யத்தைக கொடுத்த ரக்ஷிக்கை. சைதந்யமாவது-பகவதாபிமுகயஜ்ஞாநம்; சேஷதவஜ்ஞாந மென்னவுமாம். ப்ரதமபதமான அகாரத்துக்கு தர்ஷ்டாந்தம்-படுகை; சரமபதமானமகாரத்துக்குதாஷ்டாந்தம்-தொட்டில்; பதநீத்வேந-படுகையில் ஸம்பந்தம்; மாதர்தவேந-தொட்டிலிலே ஸம்பந்தமென்றுகண்டுகொளவது.

பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே - சேஷபூதையான தனஸ்வரூபத்துக்குச் சேருமபடி அவனை ரவிப்பிகைககாக பாததாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே, ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே - ரக்ஷையான தனஸ்வரூபத்துக்கும் போருமபடி ததரக்ஷணம் பண்ணுகைககாக ப்ரஜையினுடையதொட்டிலையும்விடாதே; இருக்கும்—, மாதாவைப்போலே-மாதாவானவள் போலேஇவளும், பரதமசரம பாவங்களை-பாதாபூதனா ஈச்வரனுக்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள ப்ரதமபதமான அகாரத்தையும், ப்ரஜாபூதரான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள சரமபதமான மகாரத்தையும், விடாதே யிருக்கு மிருப்பு-தத்தத் விஷயத்தில தனக்குண்டான ஸம்பந்தத்துக்கீடாகரவிப்பிக்கை, ரக்ஷிக்கையாகிற இவற்றைப்பற்றிவிடாதே யிருக்குமிருப்பு என்று மூலார்த்தம்.

மூ.—ஸ்ரீநந்தகோபபாயும், கர்ஷ்ணனையும் விடாத யஸோதைப் பிராட்டியைப்போலே. ஒருவன் அடிமை கொள்ளும்போது, கர்ஹிணிக்கென்றன்றே ஆவணையோலையெழுதுவது;

வ்யா.—கீழ்ச்சொன்னதாஷ்டாந்தத்தை, ஒருவிசேஷநிஷ்ட மாக்கியருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீநந்தகோபபாயுமென்றுதொடங்கி.) அதாவது - பார்வையான தன்ஸ்வரூபாதுகுணமாக ரவிப்பிக்கைக்காக பர்ததாவான ஸ்ரீநந்தகோபபாயும் விடாதே, மாதாவான தன்ஸ்வரூபாதுகுணமாக ரக்ஷிக்கைக்காக புத்ரானாகாஷ்ணனையும் விடாதே, “அம்பரமே” என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே, மத்யே வர்த்திக்கும் யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே, ப்ரதம சரமபதவாச்சயரான ஈச்வரசேதநர்களிருவரையும் விடாதே இவரும் வர்த்திக்குமபடியென்கை

ஈஸ்வர ஸேஷத்வமாதாமொழியப் பிராட்டிக்கும் ஸேஷமென்னுமிடம், இவ்வாசகத்திலினறிக்கையிருக்கசெய்தேயும், இவளுக்கும் ஸேஷமென்று நாம்கொள்ளுகிறபடி யெங்ஙனையென வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனென்றுதொடங்கி) அதாவது - லோகத்திலே ஒருவன் தாஸதாவிகள் முதலான ஓரடிமையைக் கொள்ளும்போது, தனக்கென்றேயெழுதிக்கொள்ளும்பொழிய, கர்ஹிணிக்கென்றன்றே விலையோலை யெழுதிக்கொள்வது;

அ.—ஒருவிசேஷநிஷ்டமாகி—ஒருவயத்திவிசேஷநிஷ்டமாகி

ஸ்ரீநந்தகோபபாயும் விடாத - பார்வையான தன்ஸ்வரூபாதுகுணமாக ரவிப்பிக்கைக்காக பர்ததாவான ஸ்ரீநந்தகோபபாயும் விடாதவளாய், கர்ஷ்ணனையும் விடாத-மாதாவான தன்ஸ்வரூபாதுகுணமாக ரக்ஷிக்கைக்காக புத்ரானாகர்ஷ்ணனையும் விடாதவளான, யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே—“அம்பரமே” என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே மத்யேவர்த்திக்கும் யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே, ப்ரதமசரம பதவாச்சயரான ஈச்வரசேதநாக ளிருவரையும் விடாதே இவரும் வர்த்திக்கும்படி என்று மூலார்த்தம்.

வாசகத்தில் இனறிககே - இவ்வகாரத்தில் சப்தசகதியாலே சொல்லப்படாமலிருக்க. கொள்ளுகிறபடி - அங்கீகரிக்கும்படி. அடிமையை - சேஷவஸ்துவை. கொள்ளும்போது - கரயமாகக் கொள்ளும்போது. தனக்கென்றன்றே - தனக்கென்றமாத்ரமே. ஆவணையோலை - விலையோலை.

ப்ரஸ்துதமான அர்த்தம்—பிராட்டிக்கு அகாரத்தில் அந்வயம். ப்ரத்யயார்த்தம்—சேஷத்வம். இவ்வாசகத்தில்—ப்ரத்யய விசிஷ்டமான இவ்வகாரத்தில். அடிமை கொள்ளும்போது—அடிமைசெய்கைக்கு சேஷமாகக் கொள்ளும்போது. விலையோலை. விகரயபதம்; அடிமைச்சீட்டு என்னவுமாம்.

மு.—ஆகிலும், பணிசெய்வது கர்ஹிணிக்கிறே. அதுபோலே, நாம் பிராட்டிகளுக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி. ஆகப்பிரித்தது நிலையிலலை. ப்ரபையையும், ப்ரபாவானையும், புஷ்பத்தையும், மணத்தையும் போலே.

வ்யா.—ஆயிருக்கச்செய்தேயும், அடிமைத்தொழில்செய்வது கர்ஹிணிக்கிறே. அதுபோலே, ராஸ்வரஸேஷமென்னுமனவை இவ்வகாரம் சொல்லிறதேயாகிலும், நாம் பிராட்டிக்கடிமையாயிருக்கும்படி என்கை.

கிழ்ச்சொன்னஹேதுக்கையெல்லாம் அதுவந்துக்கொண்டு ராஸ்வரஸுக்கும், பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் ப்ரதக்ஸ்தித்தியிலலாமையை யருளிச்செய்கிறார் (ஆகப்பிரித்தது நிலையிலையென்று.) இரதப்ரதக்ஸ்தித்தியபாவததுக்கு இரண்டுதாஷ்டாநத மருளிசெய்கிறார் (ப்ரபையென்றுதொடங்கி) அதாவது - ப்ரபைக்கும் ப்ரபாவானுக்கும் ப்ரதக்ஸ்தித்தியிலலாதாப்போலவும், புஷ்பததுக்கு மபரிமளத்ததுக்கு ம்ரதக்ஸ்தித்தியிலலாதாப்போலவுமென்கை.

அ.—காஹிணிக்கிறே-காஹிணிக்கிறதையவருக்கிறே.

கர்ஹிணிக்கிறே - கர்ஹிணிக்கு உகப்பாகவிதே. பதிக்கு சேஷமானவையெல்லாம் பதறிக்கு சேஷமாயிருக்கு மென்கிற ந்யாயத்தாலே நாம் பிராட்டிகளுக்கு சேஷமாயிருக்கு மென்னுமிடம் இவ்வகாரத்தினறிககே யிருநதாலும் அவனுக்கு சேஷமென்ற போதே அவனாகும் சேஷமென்னுமிடம் அததாதுகதமிதே. ஆக-அகாரார்த்தத்தில் அர்த்தபலததாலே ஸ்ரீஸம்பதம் தோற்று மாப்போலே லுபததசதுர்த்தியிலும் அர்த்தபலததாலே ஸ்ரீசேஷத்வம் தோற்றுமென்றதாயத்து. அபாராதாயேந அநவயிக்கையாவது-ராஸ்வரஸைக்கொண்டு சேதநறுடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களைப் பண்ணிவைக்கை. ப்ராநாயேந அநவயிக்கையாவது - ஸ்வயமேவப்பண்ணுகை. ரேணுகையிடத்திலே ஜமதகநிக்கு பத்ரிதவம் வாததித்தபோதே பரசகராமனுக்கு மாதர்தவமும் வாததமாய்த்திறே. ஆகையால் விஷ்ணுபதநீத்வநிபந்தம் பிராட்டிசேஷத்வம் என்னக்குறையிலலை.

ஒருவன் அடிமைகொள்ளும்போது - லோகத்திலே ஒருவன் தாஸதாலிகள் முதலான அடிமையைக் கொள்ளும் போது தனக்கு என்று எழுதிக்கொள்ளும் தொழிய, காஹிணிக்கென்றனறே - காஹிணிக்கையவருக்கென்றனறே, ஆவணையோலை யெழுதுவது-விஷையோலை யெழுதுவது, ஆகிலும் - ஆயிருக்கச்செய்தேயும், பணிசெய்வது-அடிமைத்தொழில் செய்வது, காஹிணிக்கிறே—, அதுபோலே—, நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி-ராஸ்வர சேஷமென்னு மளவே இவ்வகாரம் சொல்லிறதேயாகிலும் நாம் பிராட்டிக்கடிமையாயிருக்கும்படி என்று மூலார்த்தம்.

ஆக-கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்க ளெல்லாவற்றையும், பிரித்து நிலை-ராஸ்வரஸுக்கும் பிராட்டிக்கும் ப்ரதக்ஸ்தித்தியிலலை-கிடையாது என்று மூலார்த்தம்.

மூ.—ஆக இச்சேர்த்தி உததேஸ்யமாய்விட்டது. இதிலே சதுர்த்தியேறிககழியும்.

வ்யா.—(अनन्यराक्षसैश्चैव राक्षसैश्चैव) (அநநயாராக வேணுஹொபாஸ்கோணப்ரபாயதா) (अनन्यराक्षसांश्चैव राक्षसैश्चैव) (அநநயாஹிமயாஸ்தா பாஸகோணப்ரபாயதா) என்று, ப்ரபாப்ரபாவாநகஜோபபோலே இருவர்க்கும் ப்ராதகஸ்த்திதியிலலையென்னுமிடம் இருவர்வாககாலம் சொல்லப்பட்டதிதே, (प्रसन्नो वृष्यस्त्रिभुक् पितृभिर्युक्) (பரஸஞ்ஞபுஷ்யந்த்ரிபரிமளார்த்திஜிகதிஷந்) எனகிறவிடத்திலே - ராஸ்வரணே புஷ்பஸ்த்தானேயாகவும், பிராட்டியைப் பரிமளஸ்த்தானேயாகவும் பட்டரருளிச்செய்கையாலே, புஷ்பபரிமளங்களுக்குப்போலே, இருவர்க்கும் ப்ராதகஸ்த்திதியிலலையென்னுமிடம் அர்த்ததாத்வித்தம்.

இந்தப்ராதகஸ்த்திதயபாவததைய நுவதித்துக்கொண்டு, இச்சேர்த்தியேசேதநாககு உத்தேஸ்யமாய்த்தலைககட்டிப்படியையருளிச்செய்கிறார் (ஆகவிச்சேர்த்திஉததேஸ்யமாய்விட்டதென்று.) இச்சேர்த்தி உததேஸ்யமென்கையாலே - இவர்களைத் தனியே விரும்புகை உததேஸ்யமென்கையாலே. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால், ராவணஞ்ரூபணகைகளுக்கப்போலே, அநாத்தமே பஸிக்குமததனை. இருவரையும்பறறினாலிதே, ப்ரீவிபிஷ்ணுமவாணைப்போலே வாழலாவது.

இனிமேல், இதிலவிபகத்யர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகப்ரதமம் விபக்திதனை நிராததேஸ்யகிறார் (இதிலே சதுர்த்தியேறிக் கழியுமென்று.)

அ.—ப்ரபையையும் ப்ரபாவாணையும் போலே.ப்ரபைக்கும்ப்ரபாவாணுக்கும்ப்ராதகஸ்த்திதியிலலாதாப்போலவும், புஷ்பத்தையும் மணத்தையும்போலே - புஷ்பத்துக்கும் பரிமளத்துக்கும் ப்ராதகஸ்த்திதியிலலாதாப்போலவும், இருவர்க்கும் ப்ராதகஸ்த்திதியிலலையென்னுமிடம் அர்த்ததாத்வித்தம் என்று மூலார்த்தம்.

[रक्षसैश्च] உன்னுடைய ஐச்வர்யத்தாலும்தநத்தாலும் அநயஸ்த்ரீகன்போலே நான் ஒன்றாலே வஞ்சிக்கைக்கு சக்யையன்றுகாண, பாஸ்கரனாடு ப்ரபைபோலே ராகவனாடு நான் அநயையாயிருப்பேன.

அநுவாதம்-கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை மறுபடிசொல்லுகை. ஆக-கீழ்ச்சொன்ன தர்ஷ்டாந்தங்க ளெல்லாவற்றாலும், இச்சேர்த்தி - எம்பெருமானுடையவும் பிராட்டியினுடையவும் சேர்த்தி, உததேஸ்யமாய்விட்டது.ப்ரப்யமாய்விட்டதென்றுமூலார்த்தம்.

இனி-அகாரார்த்தமருளிச்செய்தவநந்தம், ஏழி உண்டாகி.

மூ.—சதுர்த்தியேறினபடி யென்னென்னில்; நாராயணபதத் துக்கு ஸங்க்ரஹமா யிருக்கையாலே. இத்தால் - ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது. ஸேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டிற் காண்கிறதென்னில்; அந்தநியமமில்லை, உகந்தவிஷயத்துக்கு ஸேஷ மாயிருக்குமிருப்பு ஸுகமாகக்காண்கையாலே.

வ்யா.—அதாவது-இவ்வகாரத்திலேசதுர்த்தியேறி, (ஸுபாஸுலக்) (ஸுபாஸுலக்) இத்தயாதிஸூத்ரத்தாலே லுப்தமாய்ப்போ மென்கை. விபகத்யந்தரமெல்லாம்கிடக்க, இவ்வகாரத்தில சது ர்த்தியேறினபடிதா நெங்ஙனையென்கிற ஸூகையை யநுவதிக்கிறார் (சதுர்த்தியேறினபடி யென்னென்னிலென்று.) அதுககு உத்தரமருளிச்செய்கிறார் (நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமா யிருக்கையாலே யென்று.) அதாவது - இவ்வகாரம் சதுர்த்தயநத மான நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாகையாலே, இதிலும் சதுர்த்தியேறிற்றென்கை. இங்ஙனன்றாகில், இரண்டுக்கும் சங்க் ரஹ விவரணத்வம் வித்தியாகிறே. இத்தாற்சொல்லுகிற வர்த்தந் தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷ மென்கிறதென்று.) அதாவது - இதுதான் * ॐ ॥ - தாதர் தாயே சதுர்த்தி யாகையாலே, இச்சதுர்த்தியால் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்கை.

(ॐ ॥) (ஸர்வரூபவசரூபம்) (ஸேவாச்வவர்த்தி) என்கிறலெளகிகநயாயத்தைக்கொண்டு சேஷ த்வத்தை துக்கரூபமாக நினைத்திருக்கும்வர்கள் பண்ணும்பரஸ் நத்தை யநுவதிக்கிறார் (ஸேஷத்வம் துக்கரூபமாக வன்றோ நாட் டிற்காண்கிறதென்னில் என்று.) அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார் (அந்தநியமமில்லையென்று தொடங்கி.) அதாவது-நாடுதன்னிலே, “பணியின் திருவருள்” இத்தயாதிப்படியே-அபிமத விஷயத்துக்கு ஸேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகரூபமாகக் காண்கையாலே, ஸேஷ த்வமாகில துக்கரூபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லையென்கை.

அ.—தாதாத்யே-சேஷத்வே. இடம்-அர்த்தம்.

இதிலே-இவ்வகாரத்திலே, சதுர்த்தியேறி - சதுர்த்திவிபகதி யேறி, கழியும்-லுப்தமாய்ப்போம் எனது மூலார்த்தம்.

சதுர்த்தி ஏறினபடியென்னென்னில் - விபகத்யந்தரங்கெளல் லாம்கிடக்க சதுர்த்திவிபகதி ஏறினபடி யென்னென்னில், நாரா யணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமா யிருக்கையாலே - விவரணமான நாராயணபதத்துக்கு இந்த அகாரம் ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே என்று மூலார்த்தம்.

இத்தால்-தாதர்த்தயத்திலேவந்தஇச்சதுர்த்தியால், ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது-ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமென்னுமிடம் சொல்லுகி றது என்று மூலார்த்தம்.

சேஷமாகையாவது-சந்தந குஸம் தரம்பூலாதினைப்போலே அவனுக்கு இஷ்டவிரியோகார்ஹமாயிருக்கை.

மூ.—அகாரத்திலே கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலேவந்தது. சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

வ்யா.—அபிமதவிஷயத்திலே சேஷத்வம் ஸுகமாகிறது, அவ்விஷயத்தில் குணமடியாக வந்ததாகையாலேயன்றே வென்னவருளிச் செய்கிறா (அகாரத்திலே யென்றுதொடங்கி.) அதாவது-ராச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வப்ரதிபாதகமான அகாரத்திலே, அந்த ரக்ஷணோபயோகியான கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ராச்வரவிஷயமான இந்தசேஷத்வமும் அந்தகுணங்களடியாக வந்ததென்கை. ஆகையால், இதுவும் ஸுகரூபமாயிருக்கக் குறையிலையென்றுகருதது.

ஆனால், ஒளபாதிதமான விது ஸ்வரூபமன்றே யென்னவருளிச்செய்கிறா (சேஷத்வமே யாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று.) அதாவது-உகந்தவிஷயத்தில் இதின் ஸுகரூபத்வத்துக்கு குணகீர்த்தவத்தே ஹதுவாகச் சொல்லுகையாலே, அந்தகுணகீர்த்தவம் இங்குமுண்டென்னுமிடத்துக்குச் சொன்ன விதத்தையொழிய, அர்த்தஸத்திதியை நிரூபித்தால், (ஸ்வத்வம் தம்நி ஸஹாரதஸ்வாமி தவம் ப்ராஹ்மணிஸ்திதம்) (ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஹாரதஸ்வாமி தவம் ப்ராஹ்மணிஸ்திதம்)

அ—சேஷத்வம்-பிராககு சேஷமாயிருக்கை, துக்கரூபமாகவன்றே - துக்காவஹமாயன்றே, நாட்டில்காண்கிற தெனனில்-நாடுதெனனிலே காண்கிறதென்னில் என்று சங்காவாகயார்த்தம்; அந்தநியமமில்லை—; உகந்த விஷயத்துக்கு - அபிமத விஷயத்துக்கு, சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே, சேஷத்வமாகில் துக்கரூபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லை என்று உத்தரவாகயார்த்தம்.

அபிமத விஷயத்தில் குணங்களாவன-அநுநயஸர்வலேஷாதிகள். ரக்ஷணோபயோகியான கல்யாணகுணங்களாவன-காருண்யவாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஜ்ஞாநசகதிகள்.

அகாரத்திலே - ராச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வப்ரதிபாதகமான அகாரத்திலே, கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே - அந்த ரக்ஷணோபயோகியான கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த சேஷத்வமும் - ராச்வர விஷயமான இந்த சேஷத்வமும், குணத்தாலே வந்தது - அக்குணங்களடியாக வந்ததாகையாலே இதுவும் ஸுகரூபமாயிருக்கக் குறையிலையென்று மூலார்த்தம்.

ஒளபாதிதமானவிது - குணோபாதிதமான இந்தசேஷத்வம். ஸ்வரூபன்றே - நித்யான ஆதமாவுக்கு ஸ்வரூபமன்றே. [ஸ்வத்வம்-ஸ்வத்வமித்யாதி] ஸ்வத்வம் ஆத்மாவின்மீது உண்டாகாநின்றது, ஸ்வாமித்வம் ப்ராஹ்மத்தினிடத்திலே யிராநின்றது; இருவர்க்கும் ஸம்பந்தமிதுவே, மற்றொன்று எனக்கபிமதமன்று.

மூ.—ஸோஷல்வயிஸ்லாதபோது, ஸ்வரூபமில்லை. ஆத்மாப
ஹாரமாவது - ஸ்வதந்தரமெனகிற நினைவு;

[illegible]

பேரவையினால் ஆவதரிப்பானேன், ஜூனாநாநந்தஸ்வரூப
 மாண ஆதமவஸ்துவுக்கு, அல்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லையோ
 வென்ன வருளிசெய்கிறார் (பேரவையிலலாதபோது ஸ்வரூப
 மில்லைன்று.)

ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஆதமாப ஹாரரூபமான ஸ்வாதந்
தர்யபுத்தி நடக்கையாலே ஸ்வரூபமழிந்துவிடுமெனனு மத்தை
தர்சிப்பிக்கிருாமேலிரண்டு வாக்யத்தாலே. (ஆத்மாபஹாரமாவது
எனறுதொடங்குகி.) அதாவது, - (ஸூக்ஷ்மஞ்சுருஸ்வரூபம் ப்ரதிப
த்யதீ க்ரிதேநக்யஞ்சாஸ்த்விதீக்யம்) (யோந்யதாஸந்தமாத்மாந
மந்யதாப்ரதிபத்யதே - க்ரிதேநநக்யாத்ரபாபௌ சோரோணாதமாப
ஹாரிண) என்று ஸாவபாபமூலமாகச்சொன்ன ஆத்மாபஹார
மாவது-தனஸ்வரூபம் ஸ்வதநதரம் என்கிற ப்ரதிபத்தி;

அ.—உஜ்ஜீவநத்தில்தான் சகு ஆசையுண்டாறாலும், உன்ஸத்தைதான் அழியாமல்கிடக்கவேணும்ென்று ஆசையுண்டாகிலும், ஆதமாவின்னுடைய தாஸ்யத்தையும் ஹரிபி னுடையஸ்வாமிநஸ்தையும்ஸ்வபாவமாககினை. [தாஸ்யதாஸ்யம்-தாஸ்யதாஸ்யம்] ஸமஸ்தமாண் ஆத்மாக்களும் பரமாதமாவுக்குஸ்வதஃ-தாஸ்யதாஸ்யம்ருப்பர்கள், அவர்களுக்கு பத்ததசையிலும் மோக்ஷதசையிலும் வேறொரு ஸவருபமில்லை.

சேஷத்வமில்லாதபோது - சேஷத்வஞ்ஞாநமில்லாதபோது, ஸ்வரூபமில்லை-ஆத்மாபஹாரரூபமான ஸ்வாதந்தர்ய புத்தி நடக்கையாலே ஸ்வரூபமில்லை யென்று முலார்த்தம்.

அவதரிப்பானேன - “சேஷதவமே” என்றுவகார விசிஷ்ட
டமாகச் சொல்லுவானென். அல்லாதபோது-ஆதமாளமபெருமா
னுக்கு சேஷமாகாதபோது. ஸ்வரூப மில்லையோ - ஜ்ஞாநதவ
ஆநததவஸ்வரூபமில்லையோ.

சேஷதவமில்லாதபோது -ஸ்வவிஷயபகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாந மில்லாதபோது. ஆத்மாபஹாரரூபமான - அஹம், மமஎனகிற, ஸ்வரூப மழிந்துவிடும் - ஜ்ஞாநதவ ஆநந்தத்வ ஸ்வரூப மழிந்து விடும்.

மூ.—ஸ்வதந்திரமாம்போதுல்லையாய்விடும். ஸ்தந்திரபிரமாணத்தாலே உகாரமவதாரனூத்தம். இததால - பிறாக்கு ஸேஷமன் றென்கிறது.

வ்யா.—ஸ்வதந்திரமாமளவில், (அஸ்நேவ) என்கிற படியே, ஸ்வரூபம் இல்லையாய்விடுமென்கை. ஆகையால், ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை எனனத்தடமில்லையெனதுகருத்து. ஆக-பிரகாதயாத்தமானாஸ்வரனூடைய காரணதவமும், தாதவர் த்தமானரண்கதவமும், அர்த்தபலததாலவந்த ஸூயஸித்திதவமும், ப்ரதயயஸித்ததமானசேதநஸேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியானஸேஷிதவமுமாகிற அகாரார்த்தத்தையருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் மத்யமாக்ஷரமான உகாரத்தகரு அர்த்தமருளிச் செய்வதாக உபகரபிககிறார் (ஸ்தந்திர பிரமாணத்தாலே உகாரமவதாரனூத்தம் மெனது) அதாவது - (अन्तर्भावः) (ததேவபூதத்தபவயமாஇதம்) என்றும், (अन्तर्भावः) (ததேவாகரிஸ்தத்வாயுஸ்தத்ஸூர்யஸ்ததுசந்திரமா) என்றும் இதயாதிசுனிலே ஏவகார ஸ்தந்திரத்திலே உகாரத்தை பரயோகிக்கக் காண்கையாலே, ஸ்தந்திர பிரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணத்தை அர்த்தமாக வுடைத்தாயிருக்குமென்கை.

அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அயோக வ்யவசச்சேதமாதல், அந்யயோக வ்யவச்சேதமாதலாகையாலே, இவ்வவதாரணத்தாற்சொல்லுகிறதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இததாலபிறாக்கு ஸேஷமன் றென்கிறதென்று.)

அ — ஆகையால் - தன்னிடத்திலதனக்கு சேஷதவஜ்ஞாநமில்லாதபோது, “தனக்குத் தான்சேஷம்” என்கிற பரிபத்திககிடாகையால், ஸ்வரூபம்-ஜ்ஞாநமும், ஆநந்தமும்.

அநந்தரம்-அகாரார்த்தத்தை யருளிச்செய்தவநந்தரம் மத்யமாக்ஷரமான-பிரணவத்தில் மத்யமாக்ஷரமான.

ஆத்மாபஹாரமாவது-ஸ்வரூப மூலமாகச்சொன்ன ஆத்மாபஹாரமாவது, ஸ்வதந்திரம் என்கிறநிலைவு-தன் ஸ்வரூபம்ஸ்வதந்திரமென்கிற பரிபத்தி; ஸ்வதந்திரமாம்போது-ஸ்வதந்திரமாமளவில், இல்லையாய்விடும்-“அஸ்நேவ” என்கிறபடியே ஸ்வரூபமில்லையாய்விடுமென்று முலாராததம்.

(அயோகவ்யவச்சேதமாவது) யோகமாவது - ஸம்பந்தம்; அயோகமாவது-ஸம்பந்தாபாவம். வ்யவசச்சேதமாவது - போக்குடை. அந்யயோகமாவது-அந்யரோடுண்டான ஸம்பந்தம்; வ்யவச்சேதமாவது-இல்லையென்கை. ஏவஞ்ச, அயோக வ்யவசச்சேதமாவது-ஸம்பந்தமுண்டென்கை; அந்யயோகவ்யவச்சேதமாவது-அந்யரோடு ஸம்பந்தமில்லையென்கை,

மூ.—பெரிய பிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

வ்யா.—அதாவது-அவதாரணவாசகமான இவ்வுகாரத்தால், கீழ் ஈச்வரஸேஷமாகச்சொன்ன இவ்வஸ்து, அந்யாக்கு ஸேஷமனென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை. சதுர்த்தியாலே ஈஸ்வரஸேஷத்வம் ப்ரதிபாதிதமாகச்செய்தே, அந்யஸேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோவெனினில்; லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஸேஷமான கர்ஹ ஷேத்ர புத்ர தாஸாதிகள், வேறேயுஞ் சிலர்க்கு ஸேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்யஸேஷத்வம் இந்தஸ்தலத்திலு முண்டோவென்று ஒருஸங்கை உதிகுமிதே. ஆகையாலே, தாத்ரஸமான அந்யஸேஷத்வம் இங்கில்லையென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உகாரம்.

அங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வுகாரத்தாலே லக்ஷமீஸேஷத்வம் சொல்லுகிறதென்பாரு முண்டென்கிறார் (பெரிய பிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவர்களென்று.)

அ.—கீழ்-அகாரத்திலே, பிறர்க்கு - அகநீந்த்ராதிக தேவர்களுக்கு. சதுர்த்தியாலே ஈச்வரஸேஷத்வம் ப்ரதிபாதிதமாகச்செய்தே - அகாரத்தில் தாதாத்ந்யேவந்த சதுர்த்தியாலே நிருபாதிகமான ஈச்வரஸேஷத்வம் ப்ரதிபாதிதமாகாநிற்கச்செய்தே. அந்யஸேஷத்வம் - நிருபாதிகமான அந்யஸேஷத்வம். சேஷமான-ஒளபாதிகஸேஷமான. சேஷமாயிருக்க-உபாதிவசாத் சேஷமாயிருக்க. அப்படிப்பட்ட அந்யஸேஷத்வம் - ஸோபாதிக அந்யஸேஷத்வம் போலன்று நிருபாதிக அந்யஸேஷத்வம். இந்தஸ்தலத்திலும்-தாத்ந்யே சதுர்த்தியிலும். உதிகுமிதே-உதிகக்ககடுமிதே. ஆகையால்-ஸோபாதிகமான அந்யஸேஷத்வம்போலே நிருபாதிகமான அந்யஸேஷத்வமுண்டோ வென்கிற சங்கை உதிக்கையாலே. தாத்ர்சமான அந்யஸேஷத்வம் - அப்படிப்பட்ட சங்காவிஷயமான அந்யஸேஷத்வம். இங்கு-இந்தசதுர்த்தியில்.

அங்ஙனன்றிக்கே - உகாரத்தை அவதாரணர்த்தமாக்கி அத்தால் அந்யஸேஷத்வநிவர்த்தியைச் சொல்லாதே. இவ்வுகாரத்தாலே-சதுர்த்தியின்மேலான இந்த உகாரத்தாலே.

இவ்வஸ்துவுக்கு-இவ்வாத்மாவுக்கு.

இத்தால்-அவதாரணவாசகமான இவ்வுகாரத்தால், கீழ் ஈச்வரஸேஷமாகச்சொன்ன ஆத்மவஸ்து, பிறர்க்கு சேஷமனென்கிறது-அந்யாக்கு சேஷமன்று என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்று மூலார்த்தம்.

வேறேயுஞ் சிலர்க்கு-உபாதிவசாத் வேறேயுஞ் சிலர்க்கு. அப்படிப்பட்ட - ஸோபாதிகமான. இந்தஸ்தலத்திலும் - நிருபாதிகஸேஷத்வம் ப்ரதிபாதிதமான இந்தஸ்தலத்திலும்.

வ்யா-அதாவது-(அகாரஞ்சுபூயாய்ஸ்ய விக்ஷோர்த்துவாக்வந்தே-ஈகாரஞ்சுபூயாய்
யாநீ)யொவாதித்தாமி;-மகாரஸ்துயொஹா ஸஜிபலவலக்ஷணம்)(அகாரஸ்ஸித்
ஸ்வரூபஸ்யவிஷ்டெனாவாசக இஷ்யதே,மகராஸ்துதயோர்ந்தானை
இதிப்ரணவலக்ஷணம்)என்றும்,(அகாரேஷ்யதேஃஸ்பூஸ்யஸ்க்ருஷ்^௨
ஈட்டியதாஃஸ்பூஸாஃசு ருகாரேஷ்யதேஃ || மகாரஸ்துதயொஹிபூ^௧நாயஸ்யொ
ஸ்ய||உத்யு^௩ஸ்ய^௪மா^௫ஸ்ய^௬வாக்^௭க்ரு^௮ஷ்^௯) (அகாரோனோச்சயதேவிஷ்டனு
ஸ்ஸார்வலோகேச்வரோஹரி:-உத்தர்தாவிஷ்டனுநாலக்ஷமீ நுகாரோ
னோச்சயதேஸ்தா = மகாரஸ்துதயோர்விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ்
ஸ்தா - ஆதமநஸ்பேஷஷூதஸ்யவாசகஸ்ப்ருதிசோதித:) என்றும்
இத்தாதிசுளாலே பகவச்சாஸ்தரத்திலே, அகாரத்தை பகவத்
வாசகமாகவும், உசாரத்தை லக்ஷமீவாசகமாகவும், மகாரத்தை
ததுபய சேஷூத ஜீவவாசகமாகவும் சொல்லுகையாலே உசாரத்
தை அவதாரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே, லக்ஷமீவாசகமாகக்
கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியார்க்கு மேஷமென
கிறதென்றும் நிரவறிப்பர்க ளென்கை.

அ.—[உரூஃ-அகாரஇதி]அகாரமானதுசித்ஸ்வரூபஞ்ஞவிஷ்ணு
வுக்குவாசகமாகஇச்சிககப்படாரினறது,உகாரத்தைசித்ஸ்வரூபை
யானஸ்ரீக்குவாசகமாகஅறியாரின்ருர்கள்;மகாரம்அவனுக்குதான
னானஆத்மாவாகச்சொல்லப்படுகிறது,இதுப்ரணவத்துக்குலக்ஷண
ம்.[உரூஃ-அகாரேணேதி]ஸ்வலோகத்துக்குமீச்வரனாம்வ்யாப
கனைஹரியானவன்அகாரத்தாலேசொல்லப்படாரின்ருன்;அந்த
விஷ்ணுவாலேஎப்போதும்திருமார்பிலேதரிககப்படடிருக்கிற
லக்ஷ்மியானவன்உகாரத்தாலேசொல்லப்படுகிறான்;மகாரமானது
அந்தஸ்ரீநாராயணர்களிருவருக்கும்எப்போதும்சேஷபூதனை
ஆத்மாவுக்குவாசகமாகச்ச்ருதியிலேசொல்லப்பட்டது.[உரூஃ
ஸ்ரீயஸ்ய-அகரதஃபரயயாவீதி]முன்னேபெருமாளெழுந்தருளினர்,
ஸுமதயமையானபிராட்டிநடுவேயெழுந்தருளினாள்,பின்னே
கையும்வில்லுமாய்க்கொண்டுஇனையபெருமான்எழுந்தருளினார்.
இந்தச்ச்லோகத்தின்அர்த்தம்,“ப்ரணவம்கால்கொண்டுநடந்தாப
போலேயிருக்கிறது”என்றுபூர்வாசாராயரானசோமாசியான்
டான்நிர்வாஹமாகஅருளிச்செயவர்கள்.

இவ்வுகாரத்தால்-லக்ஷ்மீவாசகமான இவ்வுகாரத்தாலே, பெரிய பிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறது-, என்று சொல்லுவார்கள். என்று நிர்வஹிப்பார்கள் என்று மூலார்த்தம்.

மூ.—அதிலும் அநயஸேஷத்வமகழிகையேப்ரதாநம். தேவர்களுக்குஸேஷமானபுரோடாஸத்தைநாயககிடுமாப்போலே, ஸஸ்வரஸேஷமான ஆதமவஸ்துவை ஸாஸாரிகளுக்கு ஸேஷமாக்குகை

வ்யா.—அத்தைப்பற்றவும் பூவயோஜனையேமுகயமென்னுமத்தை யருளிசெயகிறா(அதிலும் அநயஸேஷத்வம கழிகையேப்ரதாநமென்று.) அதாவது - பெரியபிராட்டியாருக்கு ஸேஷமாகையாகிற வதிலுங்காட்டில், கீழ்ச்சொன்ன பகவச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியான அநயஸேஷத்வம கழிகையேப்ரதாநாபேக்ஷிதமென்கை.

அநயஸேஷத்வம் அப்படி கருரமோவென்ன, அதின்கரளர்யத்தை ஸதர்ஷ்டாததமாக வருளிசெயகிறா (தேவர்களுக்கென்றுதொடங்கி.) அதாவது - ஆராத்யரான இந்தராஜி தேவர்களுக்கு போகயதயாஸேஷமாகக கல்பிதமான புரோடாஸத்தை தாஸநஸ்பாஸநாதிகளுக்கு அநாஹுமாமபடி நிஹீரமாயிருக்கிற நாய்க்கிடுமாப்போலே யிருப்பதொன்று, பராபத ஸேஷியான ஸஸ்வரனுக்கு ஸேஷமான ஆதமவஸ்துவை ஸாவபரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸாஸாரிகளுக்கு ஸேஷமாகுகை யென்கை.

அ.—அத்தைப்பற்றவுமென்றது-இப்படி உகாரத்தைலக்ஷமீவாசகமாகக்கொண்டு பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறது என்று நிர்வஹிப்பாகள என்னுமத்தைப்பற்றவும். பூரவோகத யோஜனையென்றது - உகாரத்தை அவதாரணாததவாசகமாகக கொண்டு பிறாக்கு சேஷமன்றென்கிற யோஜனைப்ரதாநாபேக்ஷிதம்-அவசயாபேக்ஷிதம்.

அப்படி கருரமோ-ஸ்வரூபமான பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிற இவ்வாததத்தை விட்டாகிலும் ஸவநிவாததியைச்சொல்லுமபடி அநயஸேஷத்வம் அப்படி கருரமோ. புரோடாஸத்தை-தேவராததமான ஹவிஸ்ஸை. அநாஹுமான - அயோகயமான. நிஹீரமாயிருக்கிற-மிகவுமநிகர்ஷ்டமாயிருக்கிற. இடுமாப்போலே-பொகடுமாப்போலே. ஸாஸாரிகளுக்கு-ப்ரஹ்மாஜி தேவர்களுக்கு.

அதிலும்-பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமாகையாகிற அதிலுங்காட்டில், அநயஸேஷத்வம கழிகையேப்ரதாநம்-கீழ்ச்சொன்ன பகவச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியான அநயஸேஷத்வம கழிகையேப்ரதாநாபேக்ஷிதமென்று மூலாததம்.

ஆராத்யரான-யஜ்ஞாஜி கர்மங்களுலே ஆராத்யரான. புரோடாஸமாவது-ஹவிஸ்ஸு. ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்-ஸ்வரூபரூபகுணசேஷத்தங்களாலும்

ஸ்ரீ.—பகவச்சேஷதவத்திலும் அந்யஸேஷதவம் கழிகையே ப்ரதாநம். (மறந்தும புறந்தொழாமாந்தா) எனகையாலே.

வ்யா.—இப்படிசுருமான அந்யஸேஷதவம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதமென்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்தூதிரிகரிக்கிறா (பகவச்சேஷதவத்திலும் அந்யஸேஷதவங் கழிகையே ப்ரதாநமென்று.) அதாவது - லக்ஷ்மீஸேஷதவத்திலுங்காட்டில் ப்ரதாநம் என்றவளவேயன்று, பகவான் தனக்கு ஸேஷமாமிருக்கு மதினுங்காட்டில், அந்யவிஷயத்தில ஸேஷதவம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதமென்கை.

இதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறா (மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தா, என்கையாலே என்று.) அதாவது - யமகிரகஸுவாதத்தை திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த (திருமபேல்மின்கண்டர்) என்கிறபாட்டிலே பாகவதலக்ஷணஞ் சொல்லுகிறவளவில், (திருவடி தனநாமம் மறந்தும புறந்தொழாமாந்தா) என்று-ஸ்வாமி யுடைய திருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மற்றொருவிஷயத்தில் ஸேஷவாததிபண்ணாதவர்கள், என்றுசொல்லுகையாலேயென்கை.

அ.—இப்படி-கீழ்ச்சொன்னபடியே. இதுக்கு-பகவச்சேஷதவத்திலுங் காட்டில் அந்யஸேஷதவ நிவ்ரத்தியே ப்ரதாநமென்கைக்கு. திருவடிதன் நாமம் மறந்துஎனதது - திருமந்தரத்தை மறந்தும்எனததாய், பகவச்சேஷதவ ஜ்ஞாநமில்லாவிடிலுமென்றபடி.

தேவர்களுக்கு-ஆராதயாரான் இந்த்ராதிதேவர்களுக்கு, சேஷமான-போக்யதயாசேஷமாககல்பிதமான, புரோடாசத்தை - ஹரிஸ்ஸை, நாய்க்கிடுமாப்போலே-தர்சநஸ்பர்சநாதிகளுக்கு அநாஹ மாமபடி நிஹீநமாயிருக்கிற நாயககிடுமாப்போலே யிருப்பதொன்று, ரச்வாசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை - ப்ராப்த சேஷியான ராசவானுக்கு சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை, ஸுஸாரிகளுக்கு சேஷமாகுகை- ஸர்வபரகாரததாலுமே ஹயாரான இந்த்ராதிகளுக்கு சேஷமாகுகை என்று மூலார்த்தம்.

பகவச்சேஷதவத்திலும் - பகவான் தனக்கு சேஷமாமிருக்கு மதினுங் காட்டில், அந்யஸேஷதவங்கழிகையே-அந்யவிஷயத்தில சேஷதவங்கழிகையே, ப்ரதாநம் - இவ்வாதமாவுக்குப்ரதாநாபேக்ஷிதம் என்றுமூலார்த்தம்.

மூ.—இது தான் ஸமஷ்டிவாசகம், ஜாதயேகவசநம். இத்தால்-ஆத்மஜ்ஞாதாவென்று தேஹத்தில்வயாவர்த்திசொல்லிற்றாயிற்று

வயா.—(சுஸுபவஸ்து) (மதுஅவபோதநே) எனகிறதானாலே யாதல் நிஷ்பநநமாகையாலே, ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே, (ஷஷுபிஷ்ட்யுஷ்டம்) (ஷஷுபிஷ்ட்யுஷ்டம்) (பஞ்சவிஹாராயுருஷ்டம்) (பஞ்சவிஹாராயுருஷ்டம்) என்கிறபடியே பஞ்சவிஹாராயுருஷ்டம் (ஷஷுபிஷ்ட்யுஷ்டம்) (விஜ்ஞாநாதமாயுருஷ்டம்) (விஜ்ஞாநாதமாயுருஷ்டம்) (விஜ்ஞாநாதமாயுருஷ்டம்) என்கிறபடியே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய், ஜ்ஞாநகுணகனுமாயிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்லுகிற தெனகை.

கீழ்ச்சென்ன ஸேஷதவம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே தரிவிதாத்மவர்க்கத்தையும், இதிலே சொல்லவேண்டுமையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இது தான் ஸமஷ்டிவாசகமென்று.) அதாவது-இப்படி ஆத்மவாசகமான இம்மகாரந்தான் ஆத்மஸமஷ்டிகு வாசகமென்கை.

ஏகவசநம், ஸமஷ்டிவாசகமாமோ வென்கிற ஸரணையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஜாதயேகவசநமென்று.) அதாவது - வர்ஹி ஸமுஹத்தைச் சொல்லுகிறவன, இதொருநெல் என்றால், அந்த ஏகவசநம் ஜாதிபரமாமாபபோலே, இதுவும் ஆத்மஜாதி பரமான ஏகவசநமென்கை.

இம்மகாரந்தால், ஆத்மாவினுடைய எவ்வகாரம் சொல்லுகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலென்று தொடங்கி.) அதாவது - பஞ்சவிஹாராயுருஷ்டமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருந்துள்ள இம்மகாரத்தால், ஸேஷத்வாஸ்யமான ஆத்மா ஜ்ஞாநாஸ்ய பூதனானவென்று, அசேதநமான தேஹத்திற்காட்டில், ஆத்மாவின் வயாவர்த்தி சொல்லிற்றாயிற்றென்கை.

அ — இப்படி யென்றது-பகவதந்யார்ஹ சேஷத்வேநவும் பஞ்சவிஹாரிததவத்வேநவும் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபத்வேநவும், ஜ்ஞாநாநந்த குணகத்வேநவு மென்றபடி. இம்மகாரந்தான்-பரணவாவயவமான இம்மகாரந்தான்.

மகாரம் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய், ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது-ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞாந குணகனுமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்று மூலார்த்தம்.

ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே - ஸர்வாத்மஸாதாரணமாகையாலே, தரிவிதாத்மவர்க்கத்தையும்-பத்தமுகதரிதயருபேண தரிவிதாத்மவர்க்கத்தையும். இதிலே-ஆத்மவாசகமான இநதமகாரத்திலே.

இதுதான்-இப்படி ஆத்மவாசகமான இம்மகாரந்தான், ஸமஷ்டிவாசகம்-ஆத்ம ஸமுஹவாசகம், ஜாதயேகவசநம் - ஆத்மஜாதி பரமான ஏகவசநமென்று மூலார்த்தம்

அசேதநமான-அசேதநத்ரவ்யஸமுதாயாத்மகமான. வயாவர்த்தி சொல்லிற்றாயதது-வைஸக்ஷண்யம் சொல்லிற்றாயதது.

மூ —தேஹத்திலவயாவ்ரத்திதத்வஸோகரத்திலேசொனனோம. மணத்தையும், ஒளியையுங்கொண்டு பூவையும் ரதநததையும் விருமபுமாப்போலே,ஸோஷமென்று ஆத்மாவையாதரிககிறது;

வ்யா.—தேவோஹம்,மதுஷ்யோஹம்,ஸ்ததூலோஹம்,கர்ஸோஹம் என்று தேஹத்திலே அஹம்புத்தி வயவஹாரங்கள் நடவாநிற்க, அஹமாத்தபூதனான ஆதமா, தேஹத்தில வயாவ்ரத்தனென்று சொல்லுகிறபடிதா நெங்ஙனெயெனன அருளிச்செய்கிறார் (தேஹத்தில வ்யாவ்ரத்தி ததத்வஸோகரத்திலே சொனனோம என்று.) அதாவது - அநேகதேஹதுக்களாலே தேஹத்தினுடைய அநாதமத்வத்தை ஸாதியாரின்றுகொண்டு ஆத்மாவினுடைய ததவ்யாவ்ரத்தியை தத்வஸோகரமாகிற ப்ரபந்தத்திலே வயகதமாகச் சொனனோம், அதிலே கண்டுகொள்வதென்கை.

தாமிஸ்வரூபகதநபூவகமாக தததாமமான ஸோஷத்வத்தைச் சொல்லுகை ப்ராபதமாயிருக்க, இப்ப்ரணவந்தன்னிலே ப்ரதமம் ஸோஷத்வத்தைச்சொல்லி, பின்னே ஆத்மானைச் சொல்லுவாநென் என்கிற பங்ங்கையிலே, அபபடிசொல்லுகைக்குஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (மணததையும்த்யாநி வாக்யதரயத்தாலே.) அதாவது-மணத்துக்காஸ்யமென்று பூவை விருமபுமாப்போலேயும், ஒளிக்காஸ்யமென்று ரதநததை விருமபுமாப்போலேயும், ஸோஷதவததுக்காஸ்யமென்றாயிற்று ஆத்மாவையாதரிககிறது;

அ.—இத்தால-இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாயஞ்ஞாநவாசியுமாயிருநதுள்ள இம்மகாரத்தால, ஆதமாஜ்ஞாதாவென்று-செஷதவாஸ்யமான ஆதமாஜ்ஞாநாஸ்யபூதனாவனென்று,தேஹத்தில - அசேதநமான தேஹத்திற்காடடில, வயாவ்ரத்தி சொல்லிறறாயதது-ஆத்மாவின வ்யாவ்ரத்தி சொல்லிறறாய்தது என்று மூலார்த்தம்.

அஹமாத்தபூதனான-அஹஸபதவாஸ்யனான அநாதமத்வம-ஆத்மலக்ஷணசூந்யத்வம்.

தேஹத்தில வயாவ்ரத்தி-ஆத்மாவினுடைய அந்த தேஹத்தில் வ்யாவ்ரத்தியை, தத்வஸோகரத்திலேசொனனோம்-தத்வஸோகரமென்கிற ப்ரபந்தத்திலே வயகதமாகச் செனனோம்,அதிலேனனிகொளவது—, என்று மூலார்த்தம்.

தாமிஸ்வரூபம்—ஆதமஸ்வரூபம். தத்தாமமான - ஆத்மதர்மமான.

ப்ராப்தமாயிருக்க - யோக்யமாயிருக்க. ஆதரிக்கிறது-சாஸ்தரமும் ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசாரயர்களும் ஆதரித்துப்போருகிறது.

அதாவது - இவ்வாக்யத்தாலே சொல்லப்படுகிற அர்த்தமாவது. விருமபுமாப்போலே-ஆதரிக்குமாப்போலே.

மு.—அல்லாதபோது, (உயிரினொற்குறைவிலம்) என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அதுதோன்ற ஸேஷவத்தைச்சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. ஆகப் ப்ரணவததால—(கண்ணபுரமொன்றுடையானுகடியேனொருவர்க்குரியேனே) என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தம் சொல்லிற்று.

வ்யா.—ஸேஷத்வாஸ்ரயமல்லாதபோது, (உயிரினொற்குறைவிலம்) என்று - பகவச்சேஷதவரஹிதமான ஆத்மாவால் அபேக்ஷையுடையோமல்லோமென்கிறபடியே, த்யாஜ்யமாய்விடுமித்தனை. இப்படியிருந்துள்ள ஸேஷதவத்தின் ஊற்றறத்தோற்ற, ஸேஷதவத்தை முந்தறுத்சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றென்கை.

பதத்யாதமகமான இப் ப்ரணவத்தாற் சொல்லித் தலைக்கட்டின அாதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆக வென்றுதொடங்கி) அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் ப்ரணவததால கண்ணபுரமொன்றுடையானுகு என்று-சதுரத்தததமான அகரார்த்தத்தையும், அடியேன என்று - ஸேஷதவாஸ்ரயவாசியான மகாரத்தில் அர்த்தத்தையும், ஒருவாக்குரியேனே என்று - அநயஸேஷத்வவிவாததகமான உகரார்த்தத்தையும் சொல்லாநின்றனகொண்டு, ப்ரணவார்த்தத்தை உதுஸநதித்த திருமங்கையாழ்வாராஸ்ரீஸூத்ரிப்படியே, ஜீவபர்க்குணடான ஸேஷஸேஷிபாவஸம் பந்தத்தைச் சொல்லிற்றென்கை.

அ.—விடுமித்தனை-விட்டுப்போயவிடும். இப்படியிருந்துள்ள தானில்லாதபோது த்யாஜ்யதயாவித்திகுமபடியாயிருந்துள்ள ஊற்றறத்தோற்ற-ஸ்வரூப நிரூபகத்வே ப்ராதாந்யம் தோற்ற.

மணத்தைக்கொண்டு பூவை விரும்புமாப்போலேயும்-மணத்துக்கு ஆச்யமென்று பூவை விரும்புமாப்போலேயும், ஒளியைக்கொண்டு ரத்தத்தை விரும்புமாப்போலேயும்-ஒளிகு ஆச்யமென்று ரத்தத்தை விரும்புமாப்போலேயும், சேஷமென்று ஆத்மாவையாதிகிறது-சேஷத்வாஸ்ரயமென்றாயத்து ஆத்மாவை ஆதரிகிறதென்று மூலாததம்.

பதத்யாதமகமான - அகார உகார மகாராதமகமான. கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் - கீழ் அகார உகார மகாரங்களாலே சொன்ன அாததங்களெல்லாவற்றாலும்.

அல்லாதபோது-சேஷதவாஸ்ரயமல்லாதபோது, “உயிரினொற்குறைவிலம்” என்கிறபடியே-“உயிரினொற்குறைவிலம்” என்கிறஸ்ரீஸூக்திப்படியே பகவச்சேஷதவரஹிதமான ஆத்மா, த்யாஜ்யம் - த்யாஜ்யமாய்விடுமித்தனை; அது தோன்ற-அப்படியிருந்துள்ள சேஷதவத்தின் ஊற்றறத்தோன்ற, சேஷதவத்தைச்சொல்லி - சேஷதவத்தை முந்துறச்சொல்லி, பின்னை—ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது - ஆத்மாவைச்சொல்லிற்று என்றுமூலார்த்தம்.

மூ.—இததால் (தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணாவு) என்றதாயிற்று. அகாரததாலும், மகாரததாலும் ரக்ஷகனையும், ரக்ஷயததையும் சொல்லிற்று;

வ்யா.—இன்னமும்பொய்கையாருடையதிவ்யஸூக்தியாலே ஸேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநம் என்னுமிடநதோற்ற, இநத ஜீவபரஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இததால் “தாமரையாள் கேள்வன்” என்று தொடங்கி.) அதாவது - இப்ரணவத்தால், தாமரையாள் கேள்வன் என்று - அகாரவாசயனும், ஸேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்ரீயஃபதியையும், ஒருவனையே நோக்கும் என்று-சுதர்த்தபுராங்களால் சொல்லுகிற அநநயார்ஹஸேஷத்வப்ரயுக்தமான ஆத்மாவினுடைய ததேகபரதையையும், உணாவு என்று-அந்தஸேஷத்வாஸ்யமான மகாரததால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநைக நிருபணியான ஆத்மாவையும் சொல்லுகிற ஸூக்தியிற்படியே, ஜீவபரஸம்பந்தம் சொல்லிற்றாயிற்றெனகை.

அகாரததில் ப்ரத்யயார்த்தப்ரதாநமாக, பரணவார்த்தத்தையோஜித்தா-கீழ்; அதில-தாத்வர்த்தப்ரதாநமாகப்ரணவத்துக்கு இன்னமு மொருயோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (அகாரததாலுமென்றுதொடங்கி.) அதாவது - அகாரததாலே ரக்ஷகனான ஈஸ்வரனைச்சொல்லிற்று, மகாரத்தாலே தத்ரக்ஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைச்சொல்லிற்று;

அ.—ஆக-கீழ்ச்சொன்னவர்த்தமெல்லாவற்றிலுமாக, பரணவத்தால்-பததரயாதமகமானப்ரணவத்தால், “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கடியேன் ஒருவாக்குரியேனே” எனகிறபடியே-“கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கடியேன் ஒருவாக்குரியேனே” என்று-பரணவார்த்தத்தை யதஸநகித்த திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே, ஜீவபரஸம்பந்தம் சொல்லிற்று-ஜீவபார்களுக குண்டான சேஷசேஷிபாவ ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற்றெனமுலார்த்தம்.

இன்னமும் - இதுகருமேலேயும். சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தி-சேஷி. ஜீவபரஸம்பந்தம்-ஜீவாதம் பரமாத்ம ஸம்பந்தம்.

இததால்-இப்ரணவத்தால், “தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு, என்றதாய்த்து - தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணாவு” என்று சொல்லுகிற பொய்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே ஜீவபரஸம்பந்தம் சொல்லிற்றாய்த் தென்றுமுலாராதம்.

ப்ரத்யயார்த்தப்ரதாநமாக-சேஷத்வப்ரதாநமாக. அதில-அகாரத்திலே. தாத்வர்த்தப்ரதாநமாக-ரக்ஷத்வப்ரதாநமாக. தத்ரக்ஷ்யமான-ஈஸ்வரரக்ஷ்யமான.

மூ —சதுர்த்தியாலும், உகாரத்தாலும் ரக்ஷணேஹதுவான ப்ராப்தியையும், பலததையும் சொலலிறது. இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது. உகாரத்தைவிவரிக்கிறது நமஸ்ஸு;

வ்யா —சதுர்த்தியாலேரக்ஷிக்கிறதும்குபலம்இவ்வாத்மவஸ்து, அததலைக்கு அநயாரஹமாக விநியோகப் படுகையாகையாலே, அவவநயார்ஹ ஸேஷதவவாசியான உகாரத்தாலேரக்ஷணபலத்தைச சொல்லிற்றென்கை ஆக இம்மநதரத்திற் பரதமபதமான ப்ரணவாரததத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி மேலிப்பதங்களுக்கும் அததம் அருளிச்செய்ததாக, மநதரஸேஷமும் இதுககு விவரணமாயிருக்குமபடியை முந்துற அருளிச்செய்திருா (இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது என்று.)“இவ்விடத்திலவிவரணமாகிறது,ப்ரஸ்துதமான அர்த்தத்துக்குஉபயுகதமான அர்த்தத்தைச்சொல்லிக்கொண்டபூராவோக்தமானஅாததத்தை விஸ்தீகரிககை” என்று தீபப்ரகாஸத்திலும், “(कुत्तराक्षरं विस्तरायन्तु तत्रोक्तं नमोऽस्तु तत्रोक्तं नमोऽस्तु तत्रोक्तं नमोऽस्तु) (உக்தாராத்விசதீகாரயுக்தாராத்நதரபேரதநம்-மதரவிவரணரததரமஹிதாநாமந்ஷிணம்)”என்றுஹஸ்யத்யாராதவிவரணகரமம் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்திலும்,விவரணலக்ஷணத்தைஜீயாருளிச்செய்தாரிதே.

விவரிக்கிறபடிதா நெங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு என்றுதொடங்கி.)

அ.—அகாரத்தால்-ரக்ஷகவாசியான அகாரத்தாலே, ரக்ஷகனைச் சொலலிற்று -ரக்ஷகனான ஈச்வரனைச் சொலலிற்று; மகாரத்தால்-மகாரத்தாலே, ரக்ஷயத்தைச்சொலலிறது-தத்ரக்ஷயமான ஆத்மவஸ்துவைச சொலலிறது; சதுர்த்தியால-சதுர்த்தியாலே, ரக்ஷணேஹதுவான - ரக்ஷிக்கைககு ஹேதுவான, ப்ராப்தியைச்சொலலிற்று - சேஷதவமாகிற ஸமபந்தத்தைச் சொலலிறது;உகாரத்தால்-அநயாரஹவாசியான உகாரத்தாலே, பலததைச சொல்லிறது-ரக்ஷணத்துக்கு பலமான அநயார்ஹமாக விநியோகப்படுகையைச சொல்லிற்றென்று மூலார்த்தம்.

மேலிப் பதங்களுக்கு - நமஸ்பத நாராயணபதங்களுக்கு, இதுககு-ப்ரதிபாதி தார்த்தமான ப்ரணவத்துக்கு, முந்துறமுன்னம்-முதலிலே. இவ்விடத்தில்-இம்மந்தரத்திலே, ப்ரஸ்துதமான-பூர்வம் மூலத்திலே சொல்லப்பட்ட, மஹிதாநாம் - புத்திமாந்களான எல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டவர்கள்.ஜீயா-வாதுகேஸரி அழகியமணவாளச சீயர்.

எங்ஙனே-எப்படி.

மூ.—அகாரத்தை விவரிககிறது நாராயணபதம்; மகாரத்தை விவரிககிறது சதுர்த்தி; நாரபதமெனறுஞ் சொல்லுவர்கள்.

வ்யா.—அதாவது-அநயஸேஷதவததைக்கழிக்கிறவிடத்தில் அந்யரிலே அந்யதமனாகச் சொல்லப்பட்டதன்னைவெளியாகச்சொல்லிககழிக்கையாலே, உகாரத்தைவிவரிககிறது நமஸ்ஸு; ரக்ஷகனான ராஸ்வரனுடையஸ்வரூபத்தையும், ரக்ஷயபூதசேதநாசேநங்கனையும், ரக்ஷணையோகியான குணதிகனையும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், விஸதமாகச்சொல்லுகையாலே, அகாரத்தை விவரிககிறது நாராயணபதம். (நஜேஷ்டுரஸ்யநேஷ்டுரஸ்ய) (நாகிசித்ருர்வதஸ்யேஸேஷதவா) (அஜேஷ்டுரஸ்யநேஷ்டுரஸ்ய) (அகிசிதகரஸ்யேஸேஷதவா) (அகிசிதகரஸ்யேஸேஷதவா) என்கிறபடியே, கிஞ்சித்காரமிலலாதபோதுஸேஷதவலித்தியிலலாமையால், தத்வதித்திகுறுப்பான கிஞ்சித்காரத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற சதுர்த்தி ஸேஷதவாஸ்ரயமான ஆதமவஸ்துவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிககிறது. மகாரவாசயனான ஆத்மாவின்னுடைய நித்தயத்வம், ஏகரூபத்வம், பஹுத்வம் தொடக்கமானவற்றைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, மகாரத்தைவிவரிககிறது நாரபதமெனறுஞ் சொல்லுவர்கள் என்கை.

அ.—அந்யரிலே அந்யதமனாக-அந்யரிலே ஒருவனாக. வெளியாக-வேறாக. கழிக்கையாலே - அந்யரிலே ஒருவனாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வசேஷத்வத்தைக் கழிக்கையாலே. ஸ்வரூபத்தையும்-ஸர்வாந்தராயமிதவஸர்வவயாபகமான ஸ்வரூபத்தையும். குணதிகனையும் என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே - விநாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும்-மாதர்தவாதிப்ரகாரத்தையும். தத்வதித்திகுறுப்பான-சேஷதவலித்திகுறுப்பான.

வெளியாக-சாப்தமாக. கழிக்கையாலே அஹநாரமமகாரங்களைக்கழிக்கையாலே. ரக்ஷகனான ராஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும்-ஸமஸ்தவஸ்துசரிதயா ஸாவரக்ஷகனாயிருக்கையாகிற ராசுவரஸ்வரூபத்தையும் விசதமாகச்சொல்லுகையாலே - சாப்தமாகச் சொல்லுகையாலே. தத்வதித்திகுறுப்பான-சேஷதவலித்திகுறுப்ரகாசமான

இனிமேல் - ப்ரணவாததத்தை யருளிச்செய்த வநந்தரம், ப்ரணவத்தை விவரிககிறது - ப்ரணவாததத்தை விவரிககிறது;—உகாரத்தை விவரிககிறது நமஸ்ஸு - உகாராதத விசதமாகச் சொல்லுகிறது நமஸ்ஸு; மகாரத்தை - மகாரத்தால் சொன்னவாததத்தை, சதுர்த்தி - நாராயணபதோபரிஸ்தித்தையான சதுர்த்தியானது, விவரிககிறது - ப்ரகாசமாகச்சொல்லுகிறது, மகாரத்தை-மகாரார்த்தத்தை, விவரிககிறது-விசதமாகச்சொல்லுகிறது, நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்-நாரபதமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள் என்று மூலராதம்.

மூ.—அடைவேவிவரியாதொழிகிறதுவிரோதிபோயதுபவிகக வேண்டுகையாலே. நமஸ்ஸம் (ந) என்றும், (ம) என்றும் இரண்டு பதம். ம: என்கிறவித்தால் - தனக்குரியனென்கிறது; ந என்று - அதைத்தவிரக்கிறது; ஆக, நம: என்கிறவித்தால் - தனக்குரியனென்கிறது.

வயா — அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதே, வயுதக்ரமமாகவிவரிப்பானென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அடைவேயென்றுதொடங்கி.) அதாவது - அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதொழிகிறது அகார விவரணமான நாராயணபதத்தில் பகவதநுபவத்துக்கு விரோதியான அஹங்காரமகாராதிகள், நமஸ்ஸாலே கழியுண்டுபோயபின்னே அநுபவிககவேண்டுகையாலே என்கை. இனி மந்யமபதமான நமஸ்ஸம்-க்கு அர்த்தமருளிச்செய்வதாக, அதில் அவாந்தரபதபேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நமஸ்ஸம், ந என்றும், ம: என்றும் இரண்டுபதம் என்று.)

இவ்விரண்டுபதத்துக்கும் அர்த்தமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ம: என்கிறவித்தாலென்றுதொடங்கி.) அதாவது, - ம: என்று - ஷஷ்ட்யநதமான இம்மகாரத்தால் மகாரவாச்யனை ஆதமாவுக்கு கீழ்ச்சொன்ன தாதர்த்யப்ரதிகோடியான ஸ்வார்த்தத்தவந்தோற்றுகையாலே, தனக்குரியனென்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது; ந என்று - நிஷேதவாசியான நஞ்ஞாலே அதைக்கழிக்கிறது என்கை.

உபயபததாலும் சொன்னவர்த்தத்தைச் சேரப்பிடித்தருளிச் செய்கிறார் (ஆக நம: என்கிறவித்தால் - தனக்குரியனென்கிறதென்று) பதக்ரமத்திலே அர்த்தஞ்சொல்லாதே, வயுதக்ரமமாகச் சொல்லுகிறது, நிஷேதயத்தைச்சொல்லிநிஷேதிக்கவேண்டுகையாலே.

அ.—நாராயணபதத்தில் பகவதநுபவத்துக்கு - நாராயணபதத்திலுள்ளவென்கிற பகவதநுபவத்துக்கு. அஹங்காரமகாராதிகள் என்கிறவித்தில, ஆதிசப்தததாலே - ஸ்வரக்ஷணைஸ்வரவயத்தைச் சொல்லுகிறது. அநுபவிககவேண்டுமையாலே - ஸமஸ்தகலயாணஞ்ஞாதமகனநாராயணனை அநுபவிககவேண்டுகையாலே.

அடைவே - அக்ஷரக்ரமத்திலே, விவரியாதொழிகிறது - விவரணமாகச் சொல்லாதே போகிறது, விரோதி-பகவதநுபவத்துக்கு விரோதியான அஹங்காராதிகள், போய்-நமஸ்ஸாலே கழியுண்டுபோய், அநுபவிககவேண்டுகையாலே-பின்னே அநுபவிககவேண்டுகையாலே என்று மூலார்த்தம்.

அவாநதரபேதத்தை-மதயே உண்டானபதபேதத்தை. கீழ்ச்சொன்ன - ப்ரணவத்தில்சொன்ன. தாதர்த்த்யப்ரதிகோடியான ஸ்வார்த்தத்தவம் - சேஷத்வ விரோதியான ஸ்வஸ்வாதநந்த்யம்.

மூ.—பிறர்க்குரியனானவனது தனலைக்ஷண்யத்தைக்காட்டி மீட்கலாம், தனக்கென்னுமன்று யோகயதையுங்கூடவழியும். இத்தால் - விரோதியைக் கழிக்கிறது. விரோதிதான்மூன்று.

வ்யா —காமத்திலே சொல்லும்போது “விடுமின்முற்றவு” என்னுமாப்போலே நிஷேதபூர்வகமாக நிஷேதயத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கவேணும். அதுதானும் பரந்தபடியிலேஇவாதாமே யருளிச்செய்தார்.

தனக்கும் பிறாக்கு முரித்ததென்று அநயஸேஷதவத்தை நிஷேதித்த உகாரத்தை விவரிககிறதாகில், பிறர்க்கு உரித்தன்று என்றதையும் விவரியாமல், தனக்குரியனன்று எனறவித்தையே விவரிப்பாரென்னென்கிறபாங்கையிலேயருளிச்செய்கிறார் (பிறாக்குரியனானவன்று என்று தொடங்கி) அதாவது - அநயஸேஷபூதனானவன்று, ஸேஷதவத்துக் கிசையாலே, அநயரிதகாட்டில் தனக்குண்டான ஸாவகாரணதவ, ஸாவக்ஷதவ, ஸாவஸேஷித்வாதியான வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி அநநிலையிலின்றும் மீட்கலாம். தனக்குரியன என்று நித்குமன்று (ஸ்வீக்ஷ) (தவரமே) என்றால் (அஸ்வீக்ஷ) (அஹரமே) என்னுமதொழிய ஸேஷதவத்துக் கிசையாமையாலே, மீட்கைக்கு யோகயதையுங்கூட விலையாய விடு மென்கை.

இநநமஸ்ஸாற் செய்கிற அரந்தானே தென்னவருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் விரோதியைக்கழிக்கிறதென்று.) அதுதான ஒன்றோபலவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விரோதிதான் மூன்று என்று.)

அ.—அநயஸேஷபூதனானவன்று - தனக்கன்றிககே, பகவதந் யராய் ஸர்ஸாரிகளானவர்களுக்கு ஸேஷபூதனானவன்று இசைகையாலே-அதுமோதிகையாலே. ஸேஷதவாதியான எவகிறவிடத்தில், ஆதிசபத்தாலே-சரியபித்திவமும் ஸமஸ்தகலயான குணத்தமகத்வமும் சொல்லப்படுகிறது. அநநிலையில் நின்றும் - அநயஸேஷபூதனாயிருக்குமிருப்பிலின்றும்.

பிறர்க்குரியனானவன்று - அநயஸேஷபூதனானவன்று, தன் வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி - அநயரிலகாட்டில் ஸாவஸேஷவரண தனக்குண்டானஸ்வகாரணதவஸாவக்ஷதவ ஸாவஸேஷித்வாதியானவைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி, மீட்கலாம் - அநநிலையில் நின்றும் மீட்கலாம்; தனக்கு என்னுமன்று - ஸேதநன், நான எனக்குரியே நென்றிருக்கும்ன்று, யோகயதையுங்கூட - மீட்கைக்கு யோகயதையுங்கூட, அழியும் - இல்லையாயவிடும் என்றுமூலார்த்தம்

இநநமஸ்ஸால்-ஸ்வஸ்வாதந்தாய நிவர்த்தகமான இந்த நமஸ்ஸால், செய்கிற அரந்தான-செய்கிற கார்யந்தான

மூ — அதாவது - ஸ்வரூபவிரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியும். ஸ்வரூபவிரோதிஈழிகையாவது - (யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே) எனறிருககை.

வயா. — அம்மூனறுநதா னேதெனனவருளிச செயகிறார் (அதாவது - ஸ்வரூபவிரோதியும், உபாயவிரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியுமென்று.) இததால்-பாதமபதத்திற் சொன்ன ஸ்வரூபததுககுவிரோதியும், இப்பதத்தில ஆாததமாகவிததிககிற உபாயததுககுவிரோதியும் உத்தரபதத்திலசொல லுகிற ப்ராப்யததுககு விரோதியுமெனகை இநநமஸ்ஸ-ததான, காகாக்ஷிநயாயத்தாலே பூாவோத்தர பதங்களிற் சொல்லுகிற ஸ்வரூபப்ராப்யங்களினுடைய விரோதிகளைக் கழிககக் கடவதாயிதே யிருப்பது. இவ்விரோதிராயமும் கழிகையாவதுதா னேதெனன, அதுதன்னை அடைவேயருளிச்செய்கிறார் மேல்மூன்றுவாகயத்தாலே. (ஸ்வரூபவிரோதிஈழிகையாகி) அதாவது - ஸ்வரூபத்துககு விரோதிஈயானே யென்றனதே என்றிருக்கையாகையாலே; அது கழிகையாவது, ‘யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே’ என்று ஆதமாத்மீயங்களிரண்டும் அததலைக்கு ப்ரகாரதயா ஸோஷமெனறிருககையெனகை.

அ. — இததால்-இநநமஸ்ஸால். பாதமபதத்தில - திருமந்தரத்தில்பாதமபதமான பாணவததில. ஸ்வரூபத்துககு-லுப்தசதுர்த்தியிற் சொன்ன பகவதநயார்ஹு சேஷத்வஸ்வரூபத்துக்கு. இப்பதத்தில - நமஸிபதத்தில உபாயத்துககு - பகவானுகிற விததோபாயததுக்கு ஆர்த்தமாக வித்திககிற - இப்பதத்துககு வாகயாத்மமான ஸ்வஸ்வாதநந்தர்ய நிவ்ரத்தியாகிற அர்த்தபலத்தாலேவிததிககிற. ப்ராப்யததுக்கு - ப்ராப்யமானபகவததுபவததுககு, உத்தரபதத்தில் - நமஸிபதோததரமான நாராயணபத்தில். காகாக்ஷிநயாயத்தாலே-காகத்துககு நேதரகோளகம லுனறுயிருக்கச் செயதேயும் அதுதானே லூரணடுபாரசவத்திலும் ஸஞ்சரிக்ருமாப்போலேமதயஸ்தமான பதம்பூாவோததரபதங்களோடே அநவயிசகை. பூர்வோததரபதங்களில - தனக்கு பூர்வமானபாணவததிலும், உத்தரபதமான நாராயணபதத்திலும்.

அது தன்னை - அவவிரோதிராய நிவ்ரத்தியை ஸ்வரூபத்துககு - பாணவோகதமான அநநயார்ஹுசேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக்கு. யானே எனதனதே என்றிருககையாலே - யானநானே எனறிருககையும் இது எனறனதே என்றிருக்கையும்ரகையாலே. அது - அவ்விரண்டாகாரமும். யானே நீ எனனுடைமையும் நீயே-யானும் நீயே; என்னுடைமையும் நீயே. ஆதமாத்மீயங்கள்-தானும் தன்னுடைமையும். அத்தலைக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமெனறிருககை யென்கை-சேதநாசேதங்க லிரண்டும் ஈச்வரதுககு சரீரதயா சேஷமாகையாலே தானும் தன்னுடைமையும் அவனுக்குசரீரதயாசேஷமென்றிருக்கையென்றத்வவிததிருககை

மூ.—உபாய விரோதி கழிகையாவது - (கனேவாய் துன்பங்
கலையா தொழிவாய் கனேகண்மற்றிலேன்) எனநிறுகை. பராய
விரோதி கழிகையாவது, (மற்றை நககாமநகக்ள்மாற்று) எனநிறு
க்கை. (மஃ)என்கை, ஸ்வரூபநாஸம்; (நமஃ) என்கை, ஸ்வரூபோ
ஜ்ஜீவநம்.

வ்யா.—(உபாயவிரோதீத்யாகி) அதாவது-உபாயததுக்கு விரோதிஸ்வரக்ஷணேஸ்வரநவயமாகையாலே அதுகழிகையாவது கலாவாய துன்பங்கலாயாதொழிவாய கலாகணமற்றிலேன் என்று- னாகததைப்போகருவாய், போக்காதொழிவாய், வேறொரு ரக்ஷக வஸ்துவையுடையே னாலேன் என்றிருக்கை என்கை. (பராப்ய விரோதீத்யாகி). அதாவது-பராப்யததுக்குவிரோதி ஸ்வப்ரயோ ஜநபத்தியாகையாலே; அதுகழிகையாவது - (மற்றைநகராமங் கள மாற்று) என்று உன்னுகப்புக்குப் புறம்பான எங்களுடைய ஆசையைப்போகரு என்றுருக்கை என்கை.

இப்படி ஸ்வரூபோபாய அருஷாத் தவகள் மூனறுக்கும்
விசுரோதியாகிறது - இவனுடைய அஹங்கார மமகாரங்களாகை
யாலே, அதினுடைய கரெளர்யத்தைபும், தந்ரிவாத்தியி லுண்
டான நன்மையையும் அருளிச்செய்கிறார் (மஃஎனகை ஸ்வரூப
நாமம், நமஃஎனகை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம் என்று.) அதாவது -
‘‘சுதஸ்யுதாசுதஸ்ஸு ச்ஞ்சீதஸ்யுதாசுதஸ்ஸு ச்ஞ்சீதஸ்யுதாசுதஸ்ஸு
சுதஸ்ஸு’’ (சேதநஸ்ய யதாமமயஸ்வஸ்மிநஸ்வீயே சவஸ்துதி-மம
இத்யக்ஷரத்வந்தலுததாமம்யஸ்யவாசகம்) எனகிறபடியே, மஃ-
என்கிறவிதிலே ‘அஹங்காரமமகாரங்கள் இரண்டுமுண்டாகை
யாலே அதிலே அந்ரிதனுகை இவவாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்
துக்குநாமம்; நமஃஎன்று அதில் அவ்யயமறிருககை ஸ்வரூபத்
துக்கு உஜ்ஜீவநம் என்கை. (சுதஸ்யுதாசுதஸ்ஸு ச்ஞ்சீதஸ்யுதாசுதஸ்ஸு
சுதஸ்ஸு)’’ (சுவயக்ஷரஸ்துபவேந்மர்
தயு ஸ்தர்யக்ஷரப்ராஹ்மணஸ்பதம்’ - மமேதித்வ்யக்ஷரோமாத்யு
நமமேதிசுபாஸ்வதம்) என்னககடவகிறே.

அ.—உபாயவிரோதி-உபாயாதயவஸரயத்துக்குவிரோதி. கணைகண்ணனது - பிடிப்பானஇடமாய், ரக்ஷகமெனற்படி. மறழைநங்காமங்கள-உன்னுடைய அபிமரந்ததுக்கு வேறுபட்ட நம்முடைய காமங்கள். இருக்கை-ப்ராரத்தித்துக்கொண்டிருக்கை.

இப்படி-முன்சொன்னபடி,அதினுடைய-அஹுரகர் மமகார
ரங்குளினுடைய, மமயம - மமகாரம், உஜ்ஜீவநம் - உத்கர்ஷ்ட
ஜீவநம்.

மூ —இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டும். (தொலைவில்லிமங்கலந்தொழும) என்கையாலே ஸ்வரூபமசொல்லிற்று; (வேங்கடத்துறைவாற்குநம்) என்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று; (அந்திதொழுஞ்சொல்) என்கையாலே பலமசொல்லிற்று. உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை என்கிறபடியே-இதிலே பாகவதஸேஷத்வமும் அநுஸந்தேயம்.

வ்யா.—இப்படி ஸ்வரூபோபாயபுருஷராத் தவிரோதிகளைக்கழிக்கிறவளவனறிகே, இந்நமஸஸுத்தான் ஸ்வரூபாதிரயத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்குமென்கிறார் (இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டுமென்று.) இதுதன்னை உபபாதிகிறா மேல்முன்னுவாகயத்தாலே. (தொலைவில்லிமங்கல மித்யாதி.) அதாவது-“தொலைவில்லிமங்கலந்தொழும” என்று-அவனுந்நருளின நிலத்தளவுமசெல்ல ஸேஷமாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறவளவில,தொழும் என்று - நமஸ்காரத்தைச்சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூபமசொல்லிற்றென்கை (வேங்கடத்தித்யாதி.) அதாவது-“வேங்கடத்துறைவாற்குநம்” என்று - திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸேஷம், நான் எனக்குரிபேனல்லேன என்று, ஸ்வரூபத்தில ப்ரபதியிலலாத ஸ்வரூபபாரதநதாயத்தைச் சொல்லுகையாலே, அவனே உபாயமென்னு மிடம லித்திக்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று என்கை. (அந்திதொழுஞ்சொல்லி த்யாதி.) அதாவது - “அந்திதொழுஞ்சொல்” என்று தாஸ்பரஸமத்சயித்தால், அதினுடைய சரமதஸையிலேசொல்லக்கடவ “தொழுஞ்சொல்” என்று - நமஸ்ரூபத்தத்தைச்சொல்லுகையாலே பலமசொல்லிற்றென்கை

இப்பதத்தில் ததீயஸேஷத்வமும் ஆர்த்தமாக அநுஸந்தேயமாகையாலே, அததையருளிசெய்கிறார் (உற்றதுமென்றுதொடங்க.) அதாவது - (நின்றிருவெட்டெழுத்துங்கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை) என்று - திருமந்ரங்கற்றத்தால் * நான் உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை என்னு மிவ்வர்த்தத்திலே என்கிறபடியே, அஹங்கார மமகாரங்கள் நிவ்ர்த்தமாய, பகவச்சேஷத்வம் உள்ளபடி ப்ரகாஸிக்கிற இந்நமஸ்விலே, தத்காஷ்ட்டையான பாகவதஸேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கவேனுமென்கை.

அ.—இப்பதத்தில் - இந்நமஸிப்பதத்தில். ஆரத்தமாக - ஆரத்தபலத்தாலே. அதாவது-ததீயபாயந்தமானுலலது ஸ்வரூபலித்தியில்லாதபகவதநதாயர்ஹ சேஷத்வரூபஅரத்தபலத்தாலேயென்றபடி. உற்றதும-ஊன்றியிருந்ததும. தத்காஷ்ட்டையான - பகவச்சேஷத்வலீமாபூமியான.

மூ.—இது அகாரத்திலே எனறுஞ் சொல்லுவார்கள்; உகாரத்திலே யென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். ஈஸ்வரன தனக்கேயாயிருக்கும்;

வ்யா.—இப்படி ஆததமாக அது ஸந்திக்கப்படும்பாகவத ஸேஷத்வநதான், இந்த நமஸ்ஸில னறிகேஷத்தலாநதரங்களிலே சொல்லுவாரு முண்டாகையாலே, ⁸அததையருளிச்செய்கிறார் (இது அகாரத்திலே எனறுஞ் சொல்லுவார்கள், உகாரத்திலே எனறுஞ் சொல்லுவர்களென்று) அதாவது - சதூத்தியாலே ஆதமாவினுடைய பகவச்சேஷத்வததைச்சொல்லுகையாலே, பகவச்சேஷத்வகாஷ்ட்டடையான இந்த பாகவதஸேஷத்வாது ஸந்தாநம் அகாரத்திலே என்றும் சிலா சொல்லுவார்கள். அநநயாஹஸேஷத்வத்துக்கெல்லை ததீயஸேஷத்வபாயந்தமாக நிறகையாலே, அநநயாஹத்வப்ராதிபாதகமான உகாரத்திலே என்றும் சிலா சொல்லுவார்கள் என்கை. ஆததமாகையாலே, அவவோஸ்தலங்களிலும் சொல்லலாயிருந்ததே யாகிலும், கநதல்கழிந்தவிடத்திலே சொல்லுகையே உசிதமென்று கருத்து.

இநநமஸ்ஸுக்குப் பூரவததிறபிறந்தப்ராதிபத்தியைப்பற்றி, இதிற்பிறந்தப்ராதிபத்திககுண்டான வாசியை யருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரன தனக்கேயாயிருக்குமென்று தொடங்கி) அதாவது - (ஸ்வரூபஸ்வாதநந்தர்ப்பாகவத்) என்கிறபடியே, ஸ்வாதந்தர்யமே ஸ்வரூபமான ஈஸ்வரன, ஸ்வாததபரனாயே இருக்கும்;

அ.—(உற்றது முன்னடியாக்கடிமை) என்கிறபடியே - உற்றது முன்னடியாக்கடிமை என்கிற ஸ்ரீஸூக்திப்படியே, இதிலே - அஹோகார மமகாரங்கள் நிவ்ராததமாய் பகவச் சேஷத்வம் உள்ளபடி ப்ரகாசிக்கிற இந்த நமஸ்ஸிலே, பாகவத சேஷத்வமும் - தத்காஷ்ட்டடையான பாகவத சேஷத்வமும், அது ஸந்தேயம் - அது ஸந்திக்கவேணுமென்று மூலார்த்தம்.

அவவோஸ்தலங்களில் - அகார உகாரங்களில், கநதல்கழிந்த விடத்திலே - அஹோகாரமமகாரங்கள் ஸ்வாஸநமராக கழிந்த விடத்திலே.

பூர்வத்தில் - ப்ரணவத்தில் வாசியை - அதிசயத்தை. இதில் பிறந்தப்ராதிபத்திககு - அஹோகாரமமகாரங்கள் நிவ்ராததமாய் பகவச்சேஷத்வம் உள்ளபடி ப்ரகாசிக்கிற 'இந்த நமஸ்ஸில் பிறந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு, ஸ்வார்த்தபரனாயேயிருக்கும் - ஸ்வப்ரயோஜநபரனாயேயிருக்கும்.

மூ.—அசித்துப் பிறாககேயா யிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும்என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிகே, அசித்தைப்போலே தனக்கேயாக எனைக்கொள்ள வேணுமென்கிறது-நமஸ்ஸால்.

வ்யா.—சைதந்யர ஹிதமாகையாலே தனக்கே எனகைக்கு யோக்யதையினறிக்கே, பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபமா யிருக்கும் அசித்து, பாரார்த்தமாயே யிருக்கும்; சதுர்த்தியிற்சொன்ன ஸேஷத்வத்தையும், மகாரத்திற் சொன்ன ஜ்ஞாதர்தவத்தையுமுடையனான ஆத்மா ஜ்ஞாதர்த்வபலத்தாலே ஸ்வார்த்ததைக்கும், ஸேஷத்வத்தாலே பாரார்த்ததைக்கும் பொதுவாயிருக்குமென்று நமஸ்ஸுக்கு பூரவபதத்திற்பிறந்த ப்ரதிபத்தி; அப்படியன்றிகே, பாரார்த்ததைகவேஷமான அசித்துப்போலே “தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளும்தே” என்கிறபடியே, அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகங் கொள்ளவேணும் என்றபேக்ஷிக்கிறது இந்நமஸ்ஸாலே என்கை.

அ.—சைதந்யர ஹிதமாகையாலே-ஜ்ஞாநரூபமாகையாலே. பாராததமாயே யிருக்கும் - பரப்ரயோஜநார்த்தமாயே யிருக்கும் உடையனான - ஸ்வரூபமாகவுடையனான. பூரவபதத்தில்பிறந்த-பூர்வபதமான ப்ரணவத்தில்பிறந்த.

ரட்சவான்—, தனக்கேயாயிருக்கும்-ஸ்வார்த்தபரானயிருக்கும்; அசித்து—, பிறர்க்கேயாய்-சைதந்ய ர ஹிதமாகையாலே தனக்கு எனகைக்கு யோக்யதையின்றிகே பிறர்க்கேயாய், இருக்கும்-பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபமாயிருக்கும்; ஆத்மா-சதுர்த்தியில் சொன்னசேஷத்வத்தையும் மகாரத்தில சொன்ன ஜ்ஞாதர்த்வத்தையும் ஸ்வரூபமாக வுடையனான ஆத்மா, தனக்கும் - ஜ்ஞாதர்தவ பலத்தாலே ஸ்வார்த்த தைக்கும், பிறாக்கும்-சேஷத்வத்தாலே பாரார்த்ததைக்கும், பொதுவாயிருக்குமென்று—, முற்பட்டநினைவு - இந்நமஸ்ஸுக்கு பூர்வபதத்தில் பிறந்த ப்ரதிபத்திஎன்று மூலார்த்தம்.

அப்படியன்றிக்கே - ஸ்வார்த்ததைக்கும் பாரார்த்ததைக்கும் பொதுவாயிருக்கையன்றிக்கே, தனக்கேயாக - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே, அவனுக்கும் தனக்குமாகவுமன்றிகே அவன்றனக்கேயாக என்றபடி. அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி - அத்தலைக்கே ரஸாவஹமாம்படி. விநியோகங் கொள்ளவேணும் - யதேஷ்டவிநியோகார்ஹமாகத் திருவுள்ளம்பற்றவேணும்.

அங்ஙனன்றிக்கே - அப்படியன்றிகே, அசித்துப்போலே-பாரார்த்ததைகவேஷமான அசித்துப்போலே, தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ள வேணுமென்கிறது - (தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளவேணும்) என்கிறபாகுப்படியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகங்கொள்ளவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறது, நமஸ்ஸால் - இந்த நமஸ்ஸால் என்றுமூலார்த்தம்.

மூ.—அதாவது - போகதஸையில ஈஸ்வரனழிகுமபோது, நோக்கவேணும் என்றழியாதொழிகை. அழிக்கைக்குஹேது கீழேசொல்லிற்று, மேலுஞ்சொல்லும்.

வயா.—“தனக்கேயாக” எனறததைஉபபாதிக்கிறார் (அதாவது என்றுதொடங்கி.) இத்தால் - அததலைக்கே * ரஸமாக விரியோக பபடுகையாவது, தன்னோடேகலந்துபரிமாறுந்தஸையிலே போக்தாவான ஈஸ்வரன், “ஆட்கொளவானொத்தென் னுயிருண்ட மாயன்” எனகிறபடியே-அடிமைகொள்வார்பபோலே புகுநது, தன்வ்யாமோஹத்தாலே தாழ்நின்று பரிமாறி, இத்தலையிலே ஸேஷத்வத்தை அழிக்குமபோது, நமஸேஷத்வத்தை நாமநோக்கவேணும் என்று, நைசயம்பாவிதது இறையத்து, அவன்போகததை அழியாதொழிகையெனகை.

இப்படி, இவனழிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (அழிக்கைக்குஹேது என்றுதொடங்கி.) அதாவது- ஈஸ்வரன் மேலவிழுநது விரியோகங்கொளருகிற தஸையிலே, இவன் நைசயம்பாவித்திறுயத்து, அவன்போகத்தைஅழிக்கைக்கு ஹேது, ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்கையாலே, கீழே பரணவத்திலே சொல்லிற்று;சுதூர்த்தியிலே கிங்கரஸ்வபாவனைக் சொல்லுகையாலே மேலிலபதத்திலும் சொல்லுமெனகை.

அ.—இத்தால்-இந்நமஸ்ஸால்,அததலைக்கேரஸமாக-ஈசவரனுக்கே உகப்பாக,கலந்துபரிமாறும்தஸையிலே-கலக்கிற தஸையிலே, தாழ்நின்று - சேஷத்வத்திலேநின்று பரிமாறி-அதுபவித்தது இத்தலையில்-இச்சேதநனிடத்திலே. சேஷத்வத்தை யழிகுமபோது-இவன் பண்ணும் சேஷவர்த்திகு தான் ப்ரதிஸம்பந்தி யாகையளறிக்கே, தான பண்ணும் சேஷவாததிகு இவனை ப்ரதிஸம்பந்தி யாக்கும்போது. நமசேஷத்வத்தை நோக்கவேணுமென்று - நாம பண்ணும் சேஷவாத்திகு அவனை ப்ரதிஸம்பந்தியாகக வேணுமென்று. நைசயம்பாவித்திறுயத்து-தன்னுடையதாழ்ச்சியைஅபிநயித்துப்பின்வாங்கி. அவன்போகததை-அவன்முகவி காஸத்தை.

மேல்விழுந்து-வ்யாமோஹத்தாலே ஈசவரன்சேதநன்மேலே விழுந்து. விரியோகங் கொள்ளுகிறதஸையிலே - அதுபவிக்கும் தஸையிலே.

இப்படி-நம்சேஷத்வத்தை நாம் நோக்கிக்கொள்ளவேணுமென்று, அழிக்கைக்கு-அவன் போகத்தை யழிக்கைக்கு. மேலிலபதத்திலும்-நாராயணபதத்திலும்.

* “ரஸமாம்படி” எனகிறபாடம் அரும்பதத்துக்குச சேரது.

மூ.—இந்நினைவு பிறந்தபோதேகந்தகர்தயன்;

வ்யா — இனி இப் பாரதந்தர்யப் ப்ரதிபத்தியினுடையவைபவத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்யாரின்றுகொண்டு, இப்பதத்தை நிகழ்த்தருளுகிறார்மேல (இந்நினைவு பிறந்தபோதே கந்தகர்தயன் என்று.) தனக்கேயாக வெணைக்கொள்ளவேணும் எனவும் இவ்வதயந்தபாரதந்தாய் ப்ரதிபத்தி பிறந்தபோதே, தன்னுடைய ஹிதத்துக்குடலாகச்செய்யவேண்டுவதெல்லாம்செய்து தலைகட்டினவனென்கை.

அ.—அதாவது-அததலைக்கேரணமாம்படிவிரியோகப்படுகையாவது, போகதசையில் - பரிமாறும்தசையில், ராச்வரன் அழிக்கும் போது - ராச்வரன் தன வ்யாமோஹததாலே அசேஷமாயிருந்து அதுபவித்து இத்தலையில் சேஷத்வத்தை அழிகும்போது, நோக்கவேணுமென்று - நமசேஷத்வத்தை நாம் ரக்ஷித்துக்கொள்ள வேணுமென்று நைசயமபாவித்து இறய்த்து, அழியாதொழிகை-அவனபோகத்தை யழியாதொழிகை, என்றுமூலார்த்தம்.

அழிக்கைக்குஹேது - ராச்வரன் மேல்விழுந்து விரியோகங்கொள்ளுகிறதசையிலே இவன் நைசயமபாவித்து இறயத்துஅவனபோகத்தை அழிக்கைக்குஹேது, கீழேசொல்லிற்று - சேஷத்வமே ஆதமாவுகு ஸ்வரூபம்” என்கையாலே ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று; மேலும் சொல்லும் - சதுர்த்தியிலே கிரகாஸ்வபாவனாகச் சொல்லுகையாலே மேல் பதத்திலும் சொல்லுமென்று மூலார்த்தம்.

இனி என்றது - அவன் இவனை சேஷியாகவைத்து விரியோகம்கொள்ளவுமாம், சேஷமாகவைத்து விரியோகம் கொள்ளவுமாம், அதிலொரு நிரப்பநதமில்லை, அவன் முகமலாத்திக்கு தவாரமாவதுவே இவனுக்கு உத்தேச்யமாவது என்னுமபடியான அதபந்த பாரதந்தர்யம் இந்நமஸ்ஸாலே வித்தித்த வநந்தரம். எமபெருமான இவனை சேஷியாகவைக்க இசைந்திருக்கை இவனுடைய ஸ்வரூபமான பாரதந்தர்யத்துக்கெல்லையிலும், அவன் தனனை இவனுக்கு சேஷமாகுகிறது அவனுடைய நிராகுசஸவாதந்தாயத்துக்கு எல்லை நிலம்.

இப்பாரதந்தர்யப் ப்ரதிபத்தியினுடைய - தன்னை சேஷியாகவைக்க இசையும்படியான இவ்வதயந்தபாரதந்தர்யத்தினுடைய. பல படியாக-அந்வயத்தாலும் வ்யதிரோகத்தாலும். இப்பதத்தை-இந்நமஸ்பதார்த்தத்தை.

ஹிதத்துக்கு-உபாயத்துக்கென்றபடி.

மூ.—இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்காதங்களும் கீர்தம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுகாதங்களு முண்டு; இதின் றிக்கேயிருக் கப்பண்ணும்யஜ்ஞாதிகளும், ப்ராயஸ்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோ ஜநங்கள்;

வ்யா.—(இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்காதங்களும் கீர்தமென்று.) இப்பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தி இல்லாத போது, (கி0தேந நகாத0பாப0 சேரோ ணத்மா பஹாரிண) என்கிறபடியே - ஸகல துஷ்காதங்களும் இவனாலே செய்யப்பட்டதாய் விடுமென்கை

(இந்நினைவிலே எல்லா ஸுகாதங்களுமுண்டு) என்றது - இது வுண்டாகவே எல்லாஸுகாதமும் * உண்டானால் பிறக்கும் ப்ரீதி, ஈஸ்வரனுக்குவினையாலே, இந்தபாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தி யிலே ஸகலஸுகாதமு முண்டு என்கை. இதின் றிக்கே இருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும், ப்ராயஸ்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜ நங்கள் என்றது - இந்தபாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தி யின்றிக்கே

அ.—இப்பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தியில்லாதபோது-இவ்வதயந்த பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தியில்லாதபோது ஆத்மாபஹாரூப ஸ்வஸ் வாதந்த்ரயப்ரதிபத்தி நடக்கையாலே.

இந்நினைவு பிறந்தபோதே - “தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ள வேணும்” என்கிற இவ்வதயந்த பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தி பிறந்த போதே, கீர்தகீர்த்யன்-தனனுடைய ஹிதத்துக்குடலாகச்செய்ய வேண்டுவதெல்லாஞ் செய்து தலைக்கட்டினவனாவான்; இந்நினை வில்லாதபோது-இப்பாரதந்த்ரயப்ரதிபத்தியில்லாதபோது, எல்லா துஷ்காதங்களும் கீர்தம்-ஸகல துஷ்காதங்களும் இவனாலே செய் யப்பட்டதாய்விடும் என்று மூலாராதம்.

இதுண்டாகவே - இவ்வதயந்த பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தி உண் டாகவே, எல்லாஸுகாதமுமுண்டானால் பிறக்கும் ப்ரீதி - பலாபி ஸந்திரஹிதங்களாய் பகவத ப்ரீத் யைக ப்ரயோஜகங்களாய் இவ னிடத்திலுண்டான ஸகலஸுகாதங்களாலும் ரஜஸ்தமோ நிவர்த் தித்வாரா ஸத்வோத்ரோகத்தால்பிறக்கும் ஸ்வருபஜ்ஞாதவாரா பிறக்கும் ப்ரீதி, வினையாலே - அபிவர்த்தமாகையாலே.

* “பண்ணினால்” என்கிறபாடம் அரும்பதத்துக்குச் சேராது.

மூ.—இது தன்னாலே எல்லாபாபங்களும்போம், எல்லாபலங்களுமுண்டாம்.

வ்யா.—யிருக்கச்செய்தே, எஸ்வரப்ரீணநாராததமாக இவன்பண்ணுமயாகாதிகாமங்களும், தன்பாபவிமோசநாராததமாகப்பண்ணுமசர்ச்சரசாரந்தராயனாதிகளாகிற பராயஸ்சித்தாதிகளும் எஸ்வரப்ரீதிகளும், ஸ்வபாபவிமோசநததுக்கு முடலாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநங்களென்கை.

இது தன்னாலே எல்லாபாபங்களும் போம், எல்லாபலங்களுமுண்டாமென்றது - இந்தபாரதந்தராயப்ரதிபத்தியாலே, எஸ்வரன் இவனளவிலே அதுகரஹாதிசயத்தைப் பண்ணுகையால், அவனுடைய நிகரஹாத்தமங்களான ஸகல பாபங்களும்போம்; “உன்னடியார்க் கெனசெய்வனென்றேயிருத்திநீ” என்கிறபடியே இவனுக்கு எததைச் செய்வோமென்று மேன்மேலுமூபகரிக்கையாலே, ஸுஸாரிவீரத்திதொடக்கமான கைங்கர்யப்ராப்திபர்யந்தமாக, ஸகலபலங்களுமுண்டாமென்கை. ஆகமத்யம்பதாராததத்தை யருளிச்செய்தாராயிறு.

அ.—ப்ரீணநார்த்தமாக-ப்ரீதிஉண்டாகைக்காக. யாகாதிகள் என்கிறவிடத்தில், ஆதிசுபத்தத்தாலே - தாநாதிகளைச் சொல்லுகிறது. சாரந்தராயனாதிகள் என்கிறவிடத்தில், ஆதிசுபத்தத்தாலே - புண்யதீர்த்தஸ்நாநாதிகளைச் சொல்லுகிறது. எஸ்வரப்ரீதிகளும் ஸ்வபாபவிமோசநததுகளும் உடலாகாமையாலே - இவ்வத்யந்த பாரதந்தராயப்ரதிபத்தியால்பிறக்கும் எஸ்வரப்ரீதிகளும் ஸகலபாபமூலமான ஆத்மாபஹாரமாகிற ஸ்வபாபவிமோசநததுக்கும் உடலாகாமையாலே.

இந்த பாரதந்தராயப்ரதிபத்தியாலே - இவ்வத்யந்தபாரதந்தராயப்ரதிபத்திமாத்ரத்தாலே. அதுகரஹாதிசயத்தை - அதிசயிதாநுக்ரஹாதிசயத்தை. நிகரஹாத்தமங்களான - நிகரஹஸ்ரூபங்களான. இருததி - இருந்தாய.

இதின்றிகேயிருக்க-இந்த பாரதந்தராயப்ரதிபத்தியின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, பண்ணும யஜ்ஞாதிகளும் - எஸ்வரப்ரீணநாராததமாக இவன்பண்ணும் யாகாதிகாமங்களும், பராயஸ்சித்தாதிகளும் - தன்பாபவிமோசநாராததமாகப் பண்ணும கசாசாரந்தராயனாதிகளான பராயஸ்சித்தாதிகளும், நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்-எஸ்வரப்ரீதிக்கும் ஸ்வபாபவிமோசநததுக்கும் உடலாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்; இது தன்னாலே - இந்தபாரதந்தராயப்ரதிபத்தியாலே, எல்லாபாபங்களும்போம் - எஸ்வரன் இவனளவிலே அதுக்ரஹாதிசயத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனுடைய நிகரஹாத்தமமான ஸகல பாபங்களும்போம், எல்லாபலங்களுமுண்டாம்-ஸுஸாரிவீரத்திதொடக்கமான கைங்கர்யப்ராப்திபர்யந்தமாக ஸகலபலங்களுமுண்டாமென்று மூலார்த்தம்.

மூ.—நாராயணன் என்றது - நாரங்களுக்கு அயநம் என்ற படி. நாரங்களாவன - நித்யவஸ்துகளினுடைய திரள். அவையாவன;— ஜ்ஞாநாநந்தாடமலதவாதிகளும், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளும்,

வ்யா.—அநந்தம் நாராயணபதார்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் (நாராயணனென்றதென்று தொடங்கி.) அதாவது - நாராயணபதந்தான், நாராணம அயநம் ய: ஸ: = நாராயண: என்றும், நாரா: அயநமயஸ்ய ஸ: = நாராயண: என்றும், தத்புருஷ பஹுவரீஹிருபஸமாஸதவயவபித்தமாகையாலே; அதில் தத்புருஷனில அர்த்தத்தை முநதுற வருளிச செய்கிறார் (நாரங்களுக்கயநமென்றபடி யெனது.) நாரங்களாகிறவைதா - நெவையென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நாரங்களாவன நித்யவஸ்துகளினுடைய திரளெனது.) நாரபதம், நர என்றும், நார என்றும், நாரா: என்றமாய, (४ ஐய) (நிவக்ஷயே) என்கிறதாது விலே, ர என்றுபதமா -க்ஷயிகும் வஸ்துவைச்சொல்லி, நகாரம் அதை நிஷேதித்து, நர என்று-க்ஷயயிலலாத நித்யவஸ்துவைக்காட்டி, ஸமூஹாதத்ததிலே அண்பரதயமும், ஆதிவர்த்தியுமாய், நார: என்று - நித்யவஸ்துஸமூஹத்தைச்செல்லி, நாரா: என்று - பஹுவசநமாகையாலே ஸமூஹபாஹ-ஸ்யத்தையும் சொல்லுகையால் (நித்யவஸ்துகளினுடைய திரள் என்கிறார்.) இதில, நித்ய என்கையாலே - நரஸப்தார்த்தமும், வஸ்துகள என்கையாலே - நாரஸப்தார்த்தமும், அவற்றினுடைய திரள் என்கையாலே- பஹுவசநார்த்தமும் சொல்லப்பட்டதிறே. தாதாரஸங்களானவைதா நெவையென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவையாவனவென்றுதொடங்கி) ஜ்ஞாநாநந்தா மலதவாதிகளாவன-ஸ்வரூபநிருபகங்கள். ஆதிஸபதத்தாலே-அநந்தவதத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளாவன-நிருபிதஸ்வரூபவிசேஷங்களான ஸம்ஸ்கல்யாணகுணங்களுக்கும் பரதாமா யிருநதுள்ள ஜ்ஞாநஸகதி பலஐஸ்வரயவீரய தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷ்ட்குணங்கள்

அ — தாதாசங்களுனவை-நித்யங்களானவை.

ஸ்வரூபநிருபகங்கள்-தன்னையிட்டேஸ்வரூபத்தையிருபிக்கும் படியாயிருக்கிற தர்மங்கள், நிருபிதஸ்வரூப விசேஷணங்களான-ஜ்ஞாநாநந்தாடமலதவாதியிருபித திவ்யாதமஸ்வரூபக தர்மங்களான வாதஸலயமாவது - குற்றமே நற்றமாக இவ்வே அங்கீகரிக்கையிறே.

ஜ்ஞாநமாவது-ஸ்வரூபஜ்ஞாநம். அநந்தமாவது-கட்டடங்க அதுகூலமாயிருக்கை. அமலதவமாவது-ஹேய ப்ரத்யநீகமாயிருக்கை அநந்தவமாவது-தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதா ஹிதமாயிருக்கை, நிருபிதஸ்வரூபவிசேஷணங்களான-கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநாதிகளாலே நிருபிதமான ஈச்வரனுடைய திவ்யாதமஸ்வரூபதுக்கு விசேஷணங்களான,

மூ.—வாதஸல்யஸௌஸ்ரீலயாதிகளும், திருமேனியும், காந்திஸௌக்யமாராதிகளும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரியபிராட்டியார்தொடக்கமான நாயகசிமார்ர்களும், நியஸூரி களும்,

வ்யா.—வாதஸல்யஸௌஸ்ரீலயாதிகளாவன - அநதஷாட் குண்யாயததமான வாதஸல்ய, ஸௌஸ்ரீல்ய, ஸ்வாமிதவ, ஸௌஸப்யரத் யஸங்கயேய கலயாண குணவீஸேஷங்கள். திருமேனி யாவது - அஸாதாரணமான திவ்ய மங்கள விகரஹம். ஏகவசநம ஜாதயபிப்ராயமாய், நியமமான திவ்ய விக்ரஹத்தையும், ஐச்சிக மாக பரிகரஹிகும விகரஹாந்தரங்களையும்சொல்லுகிறது; அலலாதபோது, ஒரோஸமுஹமா எண்ணிவருகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேராது. இதுதான் நடுவிற்பிருவிதிப்பிள்ளை பட்டா, ஆச்சானபிள்ளை, இவர்கள் அருளிச்செய்தப் பரபந்தங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டம். காந்திஸௌக்யமாராதிகளாவன - அந்தவிக்ரஹ குணங்களான ஸௌந்தரய, ஸௌக்யமார்ய, ஸௌகந்த்ய, லாவண்ய, யௌவநாதிகள். திவ்யபூஷணங்களாவன - ஆபரண சூர்ணையிலே பாஷ்யகாரா அருளிச்செய்தபடியே, கிரீடாதி நூபுரந்தமாக அத்திருமேனிகுச் சாததும் அஸங்கயேயமான திருவாபரணங்கள் திவ்யாயுதங்களாவன - அழகுக்கும், ஆஸ்ரிதவீரோதி நிரஸநத்துக்கு முடலாயிருந்துள்ள ஸங்கசகரகதா஽லிஸார்ங்காத் யஸங்கயேயா஽யுதவீஸேஷங்கள். பெரியபிராட்டியார்தொடக்கமான நாயகசிமாராவார் - “(நீநல்ல, சிவாஹுஷணஸ்ரீஸூர்யக) (ஸ்ரீவல்லப, ஏவம்பூதபூமிநீளாநாயக) (சிவாஹுஷணஸ்ரீஸூர்யக) (நீநல்ல) (தேவிதவாமதநீளயாஸஹமஹி தேவ்யஸ்ஸஹஸ்ரோததா) எனகிறபடியே, ப்ரதாந மஹிஸ்யான பெரியபிராட்டியாரா முதலாக ததஸமாநைகளான பூமிநீளைகளும், மற்றும் மநேகராகச் சொல்லப்படுகிறவர்களும், லக்ஷ்மீ பரபர்தி மஹிஷீவர்க்கங்களும்” எனறிதே ஆச்சானபிள்ளை யருளிச்செய்தது.

நியஸூரிகளாவார்-அநத கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளாயிருந்துள்ள அஸங்கயேயமானஸூரிஜநங்கள்.

அ.—அந்தஷாட் குண்யாயததமான - அநதஷாட் குண்யாதநமான. வாதஸல்யம்-வதஸலத்தின்பககல்தேதுவிருககுமிருப்பு. ஸௌசீல்யம் - உயாநதவாகளோடும் தாழ்ந்தவாகளோடும்புளையறக்கலக்குந் தன்மை. ஸ்வாமித்வம் - தனனையொழிந்த எல்லாபதார்த்தங்களையும் தனனதெனறபிராமிககை ஸௌஸல்யம்-கிட்ட வெளியனாகை. ததஸமாநைகளான - பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸமாநைகளான.

மூ.—சத்ரசாமராதிகளும், திருவாசற்காக்கும் முதலிகளும், கண்திபரும், முக்தரும், பரமாகாஸமும்,

வ்யா.—சத்ரசாமராதிகளாவன-கைங்கர்யோபகரணங்களான சத்ரசாமரதாலவர்ந்த்பாங்கார பததக்ரஹாதிகள். திருவாசற்காகக் கும் முதலிகளாவார்-சண்டப்ரசண்ட பத்ரஸுபதா ஜயவிஜயாதிகள். கண்திபராவார்-குமுதகுமுதாஷ்டுண்டரீகவாமந ஸங்குகாண ஸர்வநேதாஸுமுக ஸுப்ரதிஷ்ட்டிதாதிகள். முக்தராவார்-“கரை கண்டோர்” என்கிறபடியே-ஸுஸார ஸாகரத்தைக கடந்து அக்க ரைப்பட்டு, நித்யஸுஞ்ரிகளோடு ஸமாநாகாரராய, நிகில கைங்காய நிரதராயிருக்கும் அஸங்கயேயமானசேதநர்.

(பரமாகாஸமாவது - பஞ்சோப நிஷண்மயமான பரமபதம்; இதுதான் பஞ்சோப நிஷண்மயமாகையாலே ஸமூஹாத்மகமாயிறே யிருப்பது; ஆகையால் ஸமூஹகணனைக்குவிரோதயில்லை. “பஞ்சோபநிஷண்மயமாகையாலே, பரமபதமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்” என்றிறே ஆச்சானபிள்ளை யருளிச்செய்தது. ஆக ஜ்ஞாநாநந்தாடமலதவாதிகளுமென்றுதொடங்கி, இவ்வளவும-ஸ்வ ரூபநிரூபகதர்மங்களையும், நிரூபிதஸ்வரூப விஸேஷங்களான கல் யாணகுணங்களையும், அககுணங்களுக்கு பாகாஸகமான திவ்ய மங்களவிகாஹத்தையும், விகாஹ குணமான ஸௌந்தரயாதிக ளையும், ‘அந்தஸௌந்தரயாதிகளோபாதி, பூத்தாப்போலே சாத் தின திவ்யாபரணங்களையும், அவ்வாபரணங்களோடு விகலபிகக லாம்படியான திவ்யாபுதங்களையும், இவையித்தனையும் காட்டிலெ றித்தநிலாவாகாமே அருகேயிருந்ததுபவிககிற நாய்ச்சிமாரையும், அச்சேர்த்தியிலே யடிமைசெய்கிற நித்யஸுஞ்ரிகளையும், அவர்க ளுக்கு கைங்கர்யோப கரணங்களான சத்ரசாமராதிகளையும், இச்சேர்த்திகு என்வருகிறதோவென்று வயிறெறிநதுநோக்கும் திருவாசல்காகும் முதலிகளையும், அப்படிமங்களாஸாஸநபராய் திருப்படைவீட்டுக்கடையக காவலாயிருக்கும் கண்திபரையும்,

அ.—தாலவ்ரந்தம்-திருவாலவட்டம், பங்காரம்-திருக்காவேரி. பததக்ரஹம் - திருப்படிக்கம். ஆதிசபத்தாலே - ஆஸநசயநாதி களைச்சொல்லுகிறது.

பூத்தாப்போலே-கல்பகதருபூத்தாப்போலே, அவ்வாபரணங் களோடு விகல்பிக்கலாம்படியான - இவையும் ஆபரணங்களோடு சொல்லலாம்படியான. காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமே-ஸ்வயமேவ அதுபவித்து ஆநந்திக்கை யன்றிககே. அச்சேர்த்தியிலே - ஈச்வர னும்நாய்ச்சிமாருமான சோத்தியிலே, நோக்கும்-மங்களாசாஸநம் பண்ணும்.

மூ.—ப்ரகாதியும், பததாதமாச்சுளும், காலமும், மஹதாதி
விகாரங்களும, அண்டங்களும, அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி
பதாரதங்களும்.

வ்யா —ரிவாததஸுஸாராய் அவாகளோடுஒருகோவையாய
அடிமைசெய்கிறமுகதனாயும் அவவடிமைக்கு வாததகமான பரம
பத்தையும் அருளிச்செய்தாராயதது.

லீலாவிபூதியிலுள்ளவறறை யருளிச் செய்கிறார்மேல். ப்ரக்
ர்தியாவது - குணதரயாதமகத்யா ஸமூஹாதமிகையாயிருக்கும்
மூலப்ரகர்தி. “குணதரயாதமிகையாகையாலே மூலப்ரகாதியும்
ஸமூஹாதமிகையா யிருக்கும்” எனறிமே, இதுக்கும் ஆச்சான
பிள்ளை யருளிச்செய்தது. பததாதமாச்சுளாவா - உரைமெழுகிற்
பொனபோலே, இப்பரசுர்திக்குள்ளே உருமாய்ந்துகிடக்கிற ஆத்
மாக்கள காலமாவது-அஹோராத்ராத்ரி விபாகயுத்தயாஸமூஹாத
மகமாயிருக்கும் அசிதவிசேஷம் “அஹோராத்ராத்ரிவிபாகங்கள்
அநேகமாகையாலே, காலமும் ஸமூஹாதமகமாயிருக்கும்” என்
றிமே, இதுக்கும் ஆச்சானபிள்ளை யருளிச்செய்தது. ஆக இவ்வள
வும்-ஸ்வரூபேண நிதயங்களான வஸ்துகளைச்சொல்லிற்று, மேல்
பரவாஹரூபேண நிதயங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபேண
நித்யதவமாவது - ஸத்தானபதாரதத்தினுடைய வுத்தபத்தி விநா
ஸாதயநதாபாவம், பரவாஹ ரூபேண நித்யதவமாவது-உத்தபத்தி
விநாஸயோகியாகாநிர்கசசெயதேயும், பூவகாலத்திலுண்டான
நாமரூப லிங்காதிக்குடைய அநந்யதாபாவம்.

இதில மஹதாதிவிகாரங்களாவன-மஹத்தத்வம் தொடங்கி
பாதிவியளவாகவுண்டான இருபத்துமூன்றுததவமும். அண்டங்க
ளாவன - இம்மஹதாதிகளாலே ஆரபத்தங்களாய், (பூஹஸுஸு
ஸஹஸ்யரண்யபுநரிச) என்கிறபடியே, அஸங்கயேயமாயிருக்கிற
அண்டவிசேஷங்கள் அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி பதார்த
தங்களாவன - அண்டநதாவாத்ராத்ரிகளான தேவமஹத்யதிர்யக்
ஸத்தாவரங்கள். ஆக-நாரபதாரதத மருளிச்செய்தாராயிற்று.

அ.— அவாகளோடு ஒருகோவையாக - நிதயஸூரிகளோடு
ஏககோஷ்டியாக உருமாயநதுகிடக்கிற-கரணகளேபரஞ்ஞயராயக
கிடக்கிற.

உளளவறறை-உளள நாரசபத்தார்த்தங்களை, மூலப்ரகாதி-
மூலமான ப்ரகாதி மூலமாகையாவது - மஹதாதி ப்ரகாத்தயநத
மானவிகாரங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கை உருமாயநது-
ஸ்வரூபமழிந்து. உத்தபத்தி விநாச யோகியாகா நிகசசெயதே-
உத்தபத்தி விநாசங்களுடைய ஸம்பந்தத்தை உடைத்தாகாநிர்கச
செய்தே, அநந்யதாபாவம் - அதுவேயாயிருக்கை.

மூ — அயநமென்றது - இவற்றுக்காஸ்ரயமென்றபடி. அங்ஙனன்றிககே, இவைதன்னை ஆசரயமாகவுடையனென்னவுமாம்

வ்யா.—மேல் அயநபதார்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் (அயநமென்றது இவற்றுக்காஸ்ரயமென்றபடி யெனது.) அதாவது-அயநஸப்தம் ஆஸ்ரயவாசியாகையாலே, இவற்றுக்கு அயநமென்றது-இவற்றுக்காஸ்ரயமென்றபடியெனகை. பஹுவீஹிஸமாஸார்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙனன்றிககே இவைதன்னை ஆசரயமாகவுடையனென்னவுமாமெனது.) அதாவது - இவற்றுக்காஸ்ரயமென்று தத்புருஷனாகச் சொல்லுகையன்றிககே, (இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாகவுடையன) என்று பஹுவீஹியாகச் சொல்லவுமாமெனகை.

இவற்றுக்காஸ்ரயம் என்கிறவிடத்தில், குணங்களையும் சொல்லிற்றேயாகிலும், (இவைதன்னை யாஸ்ரயமாகவுடையன) என்கிறவிடத்தில், குணங்களை யொழியச்சொல்லவேணும். அக்குணங்களுக்கு வ்யாப்யத்வம் சொல்லுமளவில் ஆதமாஸ்ரயமும் அநவஸ்த்தையுமாகிற தோஷங்கள் வருகையாலே. “தனகுணங்களிலே ராசவரன வ்யாபிக்கும்போது குணவிசிஷ்டரூபே வ்யாபிக்கவேணும், நிர்க்குணமாய் வஸ்துவிராமையாலே; அப்போது, வ்யாபயகுணங்களே வ்யாபககுணங்களாய், வ்யாபககுணங்களே வ்யாபயகுணங்களாய் வருகையாலே, ஆத்மாஸ்ரய தோஷடாம்;

அ.—இவற்றுக்கு-நித்யவஸ்துக்களுடைய திரளுக்கு. இவைதன்னை-நாரங்களை, வ்யாப்யத்வம்-ஆசரயம். சொல்லுமளவு-சொல்லும்போது. ஆத்மாசர்யமாவது - தனக்குததானே ஆசரயமாயிருக்கை. அதாவது-பாஸ்பராபேக்ஷை. அநவஸ்தையாவது-மேனமேலான அபேக்ஷை தோஷங்கள் வருகையாலே குணங்களை யொழியச் சொல்லவேணும் என்று அநவயம்.

வ்யாபிக்கும்போது-அநதஃப்ரவிசய வ்யாபிக்கும்போது. நிராககுணமாய்-ஸ்வரூப நிரூபககுண சூநயமாயும் நிரூபிதஸ்வரூபகுண சூந்யமாயும். அப்போது-குணவிசிஷ்டனுக்கு வ்யாப்திசொல்லும்போது. வ்யாபயகுணங்களே வ்யாபககுணங்களாய்-ஆசரயகுணங்களே ஆசரயிகுணங்களாய், வ்யாபககுணங்களே வ்யாபயகுணங்களாய்-ஆசரயிகுணங்களே ஆசரயகுணங்களாய். அதுக்கு மேலே - ஆத்மாசர்யமாகிறதோஷமாகைக்குமேலே, ஆதமாசர்யரூபதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக ஆத்மாசர்ய குணங்களுக்கும் ஆசரயிகுணங்களுக்கும் ஸ்வரூபபேதமங்கீ கரிக்கில எனறபடி.

மூ.—இவையிரண்டாலும் பலித்தது பரத்வ ஸௌஸ்ப்யங்கள்

வ்யா — அதுக்குமேலே, தன்குணங்களிலே குணிவ்யாபிக்கவென்றுபுக்கால், ததாஸ்ரய குணங்களிலும் குணிவ்யாபிக்கவேணும்; அந்த வ்யாபகனுடைய குணங்களையும், குணிவ்யாபிக்கவேணும். ஆகையாலே, (अनन्तस्य) (அநவஸ்தாதுஷ்டமாம்) எனது, இதுதன்னை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சானபிளையருளிச் செய்தாரிதே

இவ்வுபய ஸமாஸத்தாலும், பலிதாஸத்தை யருளிச்செய்கிறா (இவையிரண்டாலுமெனதுதொடங்கி.) அதாவது - நாரங்களுக்கயநம், நாரங்களை ஆயநமாக வுடையவன் என்கிற, இவை இரண்டாலும் பலித்த அர்த்தம், தன்னை யொழிந்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்வமும், இப்படி பெரியனானதான் ஸகல சேதநா சேதநங்களிலும் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌஸ்ப்யமுமென்கை.

அ:—தன்குணங்களிலே குணிவ்யாபிக்க வென்றுபுக்கால்-ஸ்வநிஷ்ட்டங்களான குணங்களிலே குணிகுணந்தாவிசிஷ்ட்டாய்வ்யாபிக்க வேணுமென்று ப்ரவேசித்தால். ததாஸ்ரய குணங்களிலும்-குணநிஷ்ட்டங்களாய வ்யாப்யகுணபிந்நங்களான குணங்களிலும். ஆகையாலே - குணபேதம் சொல்லும்போது பஹுகுணகல்பநம் வருகையாலே. அநவஸ்தாதுஷ்டமாம்-பஹுகுணகல்பநம் அநவஸ்ததையாகையாலே தோஷபுகதமாம்.

உபயஸமாஸத்தாலும்-தத்புருஷனாலும் பஹுவீஹியாலும். இரண்டாலும் - இரண்டுஸமாஸத்தாலும். வஸ்துக்களுக்கும்-நாரங்களுக்கும். இப்படி-ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாய்ப்படி. பெரியனா-விபுவான. தன்னை யமைத்து வைத்து-விபுவான தன்னை சரீரியம்படி வைத்து. இவையிரண்டாலும் பலித்தது பரத்வ ஸௌஸ்ப்யங்கள் என்கிறவிடத்தில், தத்புருஷனால் - பரத்வமும், பஹுவீஹியால்-ஸௌஸ்ப்யமு மென்கிற பியமமனறியிலே, தத்புருஷனாலும் பரத்வஸௌஸ்ப்யங்கள் பலிக்கும், பஹுவீஹியாலும் பரத்வ ஸௌஸ்ப்யங்கள் பலிக்கும் என்றருளிச்செய்வார்.

இவையிரண்டாலும் பலித்தது-நாரங்களுக்கு ஆயநம், நாரங்களை ஆயநமாக வுடையவன் என்கிற இவையிரண்டாலும் பலித்தவர்த்தம், பரத்வ ஸௌஸ்ப்யங்கள் - தன்னை யொழிந்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்வமும், இப்படி பெரியனான தான் ஸகல சேதநா சேதநங்களிலும் தன்னை யமைத்துக்கொண்டு புருந்திருக்கையாகிற ஸௌஸ்ப்யமு மெனது மூலார்த்தம்.

வ்யா.—இன்னமுமொருப் ப்ரகாரத்தாலே, இந்தஸமாஸதவயபலி தங்கனையருளிச்செய்கிறார் (அநதாயாமித்வமும, உபாயதவமும, உபேயதவமுமாகவுமாமென்று) அதாவது-ப ஹ்வீஹியும், தத் புருஷனுமாகிற உபயஸ்மாஸததாலும் பலித்தது, அநதாயாமிப் ப்ராஹ்மணாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, அகிலசேதநாசேதநங்களின் மூலம், அநதராதமதயாஉவஸத்திதானுயக கொண்டு நியந்தராவாயிருக்கையாகிற அநதர்யாமித்வமும, (अन्तः) (இணகதௌ) எனகிறதாது விலேயாதல, (अप्यन्तः) (அபகதௌ) எனகிறதாது விலேயாதலவிடத் தமான அயநபதத்தில் கரணைவடிபத்தியாலும், கர்மணிவ்யுதபத்தியாலும் ப்ரகாஸிதமான உபாயதவமும, உபேயதவமுமாகவுமாமென்னை, பஹ்வீஹியோஜனை சொல்லுகிறவிடத்தில், யோக்யதாது குணமாக நாஸ்ப்தத்தை, குணங்களைப்பொழிந்த வஸ்துகளுக்கு வாசகமாகக் கொண்டாப்போலே, தத்புருஷ்யோஜனையினால், அயநஸ்ப்தத்தை உபாயோபேயவாசிபாகக் கொள்ளுவதில், யோக்யதாதுகுணமாக நாஸ்ப்தத்தை அசேதநங்களைப்பொழிந்த சேதநவஸ்துகளுக்கு வாசகமாகக் கொள்ளக்கூடவது. (नान्विज्ञेयस्य नान्विज्ञेयस्य स्यात्) (நான் விஞ்சய்யஸ்ய நான் விஞ்சய்யஸ்யஸ்ய) (நான் விதிஸர்வபுண்றா ஸமுஹம்பிரிகதயதே-கதிராலமபநந்தஸ்யதே நநாராயணஸ்யமாத:) என்றும், (नान्विज्ञेयस्य नान्विज्ञेयस्य स्यात्) (நான் விதிஸர்வபுண்றா ஸமுஹம்பிரிகதயதே-கதிராலமபநந்தஸ்யதே நநாராயணஸ்யமாத:) என்றும் இதயாதிகளிலே இவ்வாததம சொல்லப்படாநின்றமகிறே,

[ஸ்ரீ - நாரஸ்தவிதி] இவ்விடத்தில், துகாரம் - அசித்வயா வர்த்ததியைச் சொல்லுகிறது ஆக அசிதவயாவர்த்தமான ஜீவாதம் ஸமூஹம் நாரா: என்று வித்வாநகனாலே சொல்லப்பட்டா நின்றது; அநதநாரத்துக்கு உபேயமாயும் உபாயமாயுமிருகையாலே ஸாவேசவரன நாராயணனென்று சொல்லப்பட்டாநின்றான். வித்வாநகனாலே, நாரஸ்த்தத்தாலே-ஜீவாதமாககளுடைய ஸமூஹம் சபதசகதியாலே சொல்லப்படுகிறது; அந்த நாரஸ்த்தவாச்சயான ஜீவாதமாககளுக்கு உபாயோபேயமாயிருகையாலே இவ்விடத்தில் எம்பெருமான “நாராயணன்” என்று சொல்லப்படுகிறான் என்று ச்லோகார்த்தம். இவ்வர்த்தம் - யோக்யதாது குணமாக நாரஸ்த்தத்தை ஜீவமாத்ரவாசியாகிற இவ்வாதம்.

மூ.—“எம்பிரானெந்தை” என்கையாலே-ராஸ்வரனே எல்லா வுறவு முறையுமென்று சொல்லும். நாம் பிறாக்கானவனமும், அவன் நமக்காயிருக்கும்.

வ்யா.—காமணிவ்யுத்தபத்திவித்தமானபராபயதவதுக்குஸங் கோசமில்லாமையாலும், ஸாவபரகாரவிஸிஷ்டமர்கையாலும், பந் துலாபம் ப்ராப்யமாகையாலும், ராஸ்வரனுடைய ஸாவவித பநதுதவமும் இப்பதத்திலே சொல்லுமபடியை யருளிச்செய் கிறார் (எம்பிரானென்று தொடங்கி.) அதாவது - நாராயண சப் தார்த்தத்தை யதுஸந்திக்கிற திருமங்கையாழ்வார், “எம்பிரா னெந்தை யென்னுடைச்சுற்றமெனக் கரசென்னுடைவாணன்” என்கையாலே-ராஸ்வரனே இவ்வாத்மரக்களுக்கு ஸாவவிதபநதுவு மென்று இப்பதத்திலே சொல்லுமென்கை. இப்படி பந்துபூதனா யக்கொண்டு, இததலைக்கு அவன் செய்யும் தேதென்னவருளிச்

அ.—அந்தர்யாமித்வமும்-அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணாதிகளில்சொல் லுகிறபடியே அகிலசேதநாசேதநங்களிலும் அந்தராதமதயா அவஸ்திதனாய்கொண்டு நியந்தாவாயிருக்கையாகி அந்தாயா மித்வமும், உபாயத்வமும் உபேயதவமுமாகவுமாம் - அயநபதத் தில், கரணேவ்யுத்தபத்தியாலும்காமணிவ்யுத்தபத்தியாலும்ப்ரகாசித மான உபாயதவமும் உபேயதவமுமாகவுமாமென்று மூலார்த்தம்.

ஸங்கோசமில்லாமையாலே என்றவநந்தரம் (அது) என்று கூட்டிக் கொள்ளவேணும்; அல்லாதபோது இவ்வாக்யம் அந்வயி யாது. அது - கர்மணி வ்யுத்தத்தி வித்தமான பராபயதவம். ஸாவப்ரகார விசிஷ்டமர்கையாலும் - மாதர்தவாதி ஸாவப்ரகார விசிஷ்டமர்கையாலும், பநதுலாபம் ப்ராப்யமாகையாலும் - பந்து லாபம் உததேச்யமாகையாலும். இப்பதத்திலே - இவ்வயநபத் திலே. [எம்பிராணிதயாதி] எம்பிரான் - எனக்கு உபகாரகன்; எந் தை - எனக்குத்தமப்பன்; என்னுடைச் சுற்றம் - மறுமுள்ள என்னுடையபநதுவர்க்கம்; எனக்காது-எனக்குராஜா; என்னுடை வாணன் - என்னுடையபராணன்.

“எம்பிரானெந்தை” என்கையாலே-நாராயண சப் தார்த்தத்தை யதுஸந்திக்கிற திருமங்கையாழ்வார் “எம்பிரா னெந்தை யென்னுடைச்சுற்றம் எனக்கரசென்னுடைவாணன்” என்கையாலே, ராஸ்வரனே யெல்லாவுறவு முறையுமென்று சொல் லும்-ராஸ்வரனே இவ்வாத்மரக்களுக்கு ஸாவவித பநதுவுமென்று இப்பதத்தில் சொல்லும் என்று மூலார்த்தம்.

மூ.—இராமட மூட்டுவாரைப்போலே, உள்ளேபதிகிடந்து ஸத்தையேபிடித்துநோக்கிக்கொண்டுபோரும்.

செய்கிறார் (நாம் பிறர்க்கானவன் தும், அவன் நமக்காயிருக்கு மென்று.) அதாவது-நாம்தன்னோடு ஒட்டற்றுப் பிறர்க்குநல்லராயிருந்தகாலத்திலும் அவன் நமக்கு நல்லனாயிருக்குமென்கை.

இப்படி நாம் அந்யபரானவன் தும், நமக்கேயாயிருந்து அவன் செய்துபோருமதுதா னேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இராமடமென்று தொடங்கி.) அதாவது - நோகொடுநேரே தங்கப்பக்கல்வந்து அபேக்ஷிதங்களைவாங்கி ஜீவியாதே, துர்மாதந் தாலே பட்டினியே திரியுமவர்களுயும் விடமாட்டாமையாலே, அசலறியாதபடி ராதரிமடத்திலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே, தன்பக்கல் தலைசாயோம என்று இச்சேதநர்ஸ்வாதநதர்ய மடித்துத் திரியாநிறக, இவர்களைகண்காணாதபடி அந்தராதமாவாய்க் கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து, இவர்கள் ஸத்தையே தொடங்கி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் என்கை. ஆக இந்நாராயணபதத் தாலே-கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான ஈஸ்வரனபடிகளை அருளிச் செய்தாராய்த்து.

அ.—இப்படி-ஸாவவிதமான தன்னோடொட்டற்று பிறர்க்கு நல்லராயிருந்தகாலத்தில - தன்னோடே அநந்யார்ஹ சேஷத்வேந ஸம்பந்தியாமல் ஸுஸாரிகளோடே சேஷத்வேநஸம்பந்தித் திருந்தகாலத்திலே. அவன் நமக்கு நல்லனாயிருக்குமென்கை-நம் மோடு நிருபாதிக ஸம்பந்தமுடைய ஈச்வன் நமக்கு நனமைகளை ஆசாவித்திருக்கு மென்கை.

நாம் பிறர்க்கானவன் தும்-நாம்தன்னோடொட்டற்று பிறர்க்கு நல்லராயிருந்தகாலத்திலும், அவன் நமக்காயிருக்கும் - அவன் நமக்கு நல்லனாயிருக்கும் எனது மூலார்த்தம்.

இப்படி-கீழ்ச்சொன்னபடி. நேர்கொடுநேரே-எதிராக. ப்ரத்யக்ஷமாக என்றபடி. ஜீவியாதே-அதுபவியாதே. துர்மாதநதாலே-அஹங்காரத்தாலே. ராத்ரிமடத்திலே - இராச்சோறிடம் ஸதரத்திலே. தன்பக்கல் தலைசாயோமென்று-தன்னே வணங்குகிறதில்லையென்று. ஸ்வாதநதாயமடித்துத் திரியாநிறக - ஸ்வாதநதர்யத்தை கோஷித்துக்கொண்டு திரியாநிறக இந்நாராயண பதததாலே-சதுர்த்த்யந்தமான நாராயணபதத்திலே. படிகளை-அநதர்யாயித் வாதி ப்ரகாசங்களை.

இராமட மூட்டுவாரைப்போலே-ராத்ரிமடத்திலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே தன்பக்கல் தலைசாயோமென்று இச்சேதநர்ஸ்வாதநதாய மடித்துத் திரியாநிறக, உள்ளேபதிகிடந்து-இவர்களைகண்காணாதபடி அந்தராதமாவாய்க்கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து, ஸத்தையே பிடித்து - இவர்கள் ஸத்தையேதொடங்கி, நோக்கிக்கொண்டுபோரும் - ரக்ஷித்துக் கொண்டு போருமென்று மூலார்த்தம்.

மூ — ஆயன்கிற இத்தால் — “சென்றற்குடையாம்” என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறது. நமஸ்ஸாலே, தன்னோடு ஹவிலையென்று வைத்து கைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோவென்னில்;

வ்யா.—இனி, இதிலவிபகதயஸ்ததாலே கைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்கிறபடியே அருளிச்செய்கிறார் (ஆயன்கிற இததாலே என்று தொடங்கி.) அதாவது - ஆயவென்கிற இந்த சதுர்த்தியாலே - “சென்றற்குடையாம்” என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே - திருவநந்தாழ்வாணப்போலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்ய வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறதென்கை. நமஸ்ஸாலே - தனக்கெனன வொனறை விருமபுகைநகு ப்ராபதியில்லாத அத்தயந்தப்ராதநதாயம் சொல்லியிருக்க, இங்கே கைங்கர்யத்தைத் தானவிருமபி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பவியாதெனறிருக்கு மவர்கள் பண்ணும் ப்ரஸ்ஸந்தை யதுவதிகிறார் (நமஸ்ஸாலே தன்னோடு ஹவிலையென்று வைத்து கைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ வென்னில் என்று.)

அ.—இனி-நாராயணபதார்த்தமருளிச்செய்தவநந்தம், இதில்-நாராயண சப்தத்திலே, விபகதயஸ்ததாலே - சதுர்த்தியாலே.

ஆவிஸ்யு: என்கிற அத்தயா ஹாதமான கரியாபதத்தைக் கடாக்கித்து, “எல்லா வடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறது” என்றருளிச்செய்கிறார்.

ஆயன்கிறவித்தால் - ஆயன்கிற இந்தசதுர்த்தியாலே, சென்றற்குடையாம் என்கிறபடியே - “சென்றற்குடையாம்” என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே, எல்லாவடிமைகளும் செய்ய வேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறது-திருவநந்தாழ்வாணப்போலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறதென்று மூலாததம்.

தனக்கெனன-ஸ்வார்த்தமாக, ப்ராப்தியில்லாத - ஸம்பந்தமில்லாத. அத்தயந்தப்ராதநதாயம்-அசிதவத அத்தயந்தப்ராதந்தாயம். இங்கே-சதுர்த்தியிலே. விருமபி அபேக்ஷிக்கை-ப்ரோமபூர்வமாக அபேக்ஷிக்கை. ஸம்பவியாது - அத்தயந்தப்ராதநதாயம் ஸ்வரூபவிருதமாகையாலே கூடாதென்றபடி.

நமஸ்ஸாலே-நமஸ்விலே, தன்னோடு ஹவிலையென்று வைத்து-தன்னோடு தனக்கு ஸம்பந்தமில்லையென்று அதயந்தப்ராதந்தாயத்தைச் சொல்லியிருக்க, கைங்கர்யத்தை-இக்கைங்கர்யத்தை, ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ வென்னில் - தான விருமபி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பவியாகுமோ வென்னில் என்றுமூலார்த்தம்.

மூ.—“படியாயக்கிடந்துன் பவளவாய்காண்பேனே” என்கிற படியே - கைங்காயப்ராரத்தனை வந்தேறியனறு,ஸ்வரூபப்ரயுகதம். ஆகையால், “வழுவினாவடிமைசெய்யவேண்டு நாம்” என்கிற ப்ரார்த்தனையைக்காட்டுகிறது.

வ்யா.—அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறா(படியாயக்கிடந்தென்று தொடங்கி.) அதாவது - “படியாயக்கிடந்துன்பவளவாய்காண்பேனே” என்று, அதயந்தப்ராரதந்தாயத்தோடே கைங்கர்யப்ரார்த்தனையையும் சொல்லுகிறபடியே, கைங்காய ப்ராரத்தனை, ஸ்வபோகதர்வரூபாஹங்கார பரயுக்தமாயக கொண்டு வந்தேறியானதனறு, ஸேஷிககதிசயத்தை விளைத்தலலது தான தரியாத படியான தனஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவந்ததென்கை.

உகத்ததை ஹேதுவாகக்கொண்டு, சதுர்த்தியின் கைங்காயப்ராரத்தநாபரகாஸகதவத்தை அருளிச்செய்கிறா (ஆகையாலென்று தொடங்கி.) அதாவது-கைங்கர்யப்ராரத்தனை வந்தேறியனறிககே, ஸ்வரூப பரயுக்தமாகையாலே, “வழுவினாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்” என்று, அடிமையிலொன்றும் நழுவாதபடி ஸசலகைங்காயங்களும செய்யவேண்டும் நாமென்கிற ப்ரார்த்தனையை இச்சதுர்த்தி ப்ரகாஸிப்பிக்கிறதென்கை.

இனி, இந்த கைங்காய ப்ராரத்தனை இடைவிடாமல் நடக்கைக்குறுப்பானப்ராய்ருசியுடையார்படியை அருளிச்செய்கிறா.

அ.—தனஸ்வரூபத்தைப்பற்றி-சேஷதவமாகிற தனஸ்வரூபத்தைப்பற்றி. சேஷிககதிசயத்தை விளைத்தலலது என்கிறவிடத்தில், அதிசயமாவது-ஈடுசிதகாரம்.

“படியாயக்கிடந்துன்பவளவாய்காண்பேனே” என்கிறபடியே- அதயந்தப்ராரதந்தர்யத்தோடே கைங்காயப்ரார்த்தனையும் சொல்லுகிறபடியே, கைங்கர்யப்ரார்த்தனைவந்தேறியனறு-கைங்காயப்ராரத்தனை ஸ்வபோகத்தவ ரூபாஹங்கார பரயுக்தமாயக் கொண்டுவந்தேறியானதனறு, ஸ்வரூபப்ரயுகதம்-சேஷிககதிசயத்தை விளத்தாலல்லது தரியாதபடியான தனஸ்வரூபத்தைப்பற்றி வந்ததென்கை என்று மூலாரத்தம்.

ஆகையால்-கைங்காய ப்ரார்த்தனை வந்தேறியன்றிக்கே ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையால், - வழுவினா - அடிமையில் ஒன்றும் நழுவாதபடி, அடிமை-ஸகல கைங்காயங்களும, நாமசெய்யவேண்டும் என்கிற - நாமசெய்யவேணுமென்கிற, ப்ராரத்தனையை—, காட்டுகிறது-ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது என்று மூலாரத்தம்.

இனி-கைங்காய ப்ரார்த்தனையைச் சொன்னவந்தரம். இடைவிடாமல்-மத்யே விசசேஷியாமல், உறுப்பான - யோக்யமான. படியை-ரீதியை.

மூ.—“கண்ணாரககண்டு கழிவதேதார்காதலுற்றார்க்கு முண்டோகண்கள் துஞ்சுதல்” என்கிறபடியே காண்பதற்குமுன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் * ஸதாபஸ்யந்தியாகையாலே உறக்கமில்லை. “பழுதேபலபகலும்போயின” என்று இழந்தநாளுக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்குவிரகிலலை.

வ்யா.—(கண்ணாரககண்டு எனறுதொடங்கி.) அதாவது—“இமையோரகளுக்குமார் தொழுவதுரு சூழ்வதுருசெய் தொல்லைமாலேக் கண்ணாரககண்டு கழிவதேதார் காதலுற்றார்க்கு முண்டோகண்கள் துஞ்சுதல்” என்று - நித்யஸூரிகளுடைய திரளானது நிரந்தரம் அதுபவம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்கள் நிறையும்படி கண்டொழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும், கண்களுறவகுதலுண்டோ என்னுமாப்போலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபமான வுறக்கமில்லை, கண்டகாலத்தில் “*सन्त्येति*” “ஸதாபஸ்யந்தி” என்கிறபடியே ஸதாதுபவம்பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லை என்கை. இன்னமும் ஒரு ஹேதுவாலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார்(பழுதே என்று தொடங்கி.) அதாவது - “செங்கண்டலோதவண்ணாடி - அரவணைமேற்கண்டு தொழுதேன் - பலபகலும் - பழுதே-போயினவென்று-அழுதேன்” என்று - விஷயத்தைக்கண்டதுபவித்தவாதே.

அ.—காதலிலே - அபேகைக்கூயிலே. நிலைநின்றவர்களுக்கு-நிலையாய் நின்றவர்களுக்கு. உறங்குதல்-நித்தா.

கண்ணாரககண்டு கழிவது-நித்யஸூரிகள் கண்கள்நிறையும்படி கண்டாலொழியக்கழியாதபடியான, காதலுற்றார்க்கும்-காதலிலே நின்றவர்களுக்கும், கண்கள் துஞ்சுதலுண்டோ என்கிறபடியே-கண்களுறவகுதலுண்டோ என்னுமாப்போலே, காண்பதற்கு முன்பு-இவ்விஷயத்தைக்காண்பதற்கு முன்பு, உறக்கமில்லை-ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபமான உறக்கமில்லை; கண்டால்-கண்டகாலத்தில், ஸதாபஸ்யந்தி யாகையாலே - ஸதாதுபவம் பண்ணுகையாலே, உறக்கமில்லை—, என்று மூலார்த்தம்.

இன்னமும்-இதுக்குமேலேயும். [செங்கணித்தாதி]செங்கண்-பரவததாலும் வாதஸலயததாலும் சிவந்தகண்களை யுடையவராய், அடலோதவண்ணாடி - ஆசரிதவிரோதிநிரஸநதுக்குடலான பராபிபவந ஸாமாத்யத்தையுடையராய், ஸமுத்தம்போனற காமபிரயத்தையும் திருமேனிவாணத்தையு முடையரான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, திருவந்தாழ்வானாகிறபடுகை மேலேகண்டிலேவித்தேன; இப்படியிலேவிக்கைக்குடலான அந்நக திருங்களும் வயர்த்தமே போய்த்தே! என்று கலேசித்தேனென்று பாசுரார்த்தம்.

மூ —“அன் றுநான்பிறந்திலேன்பிறந்தபின் மறந்திலேன்”
என்னுந்நிராக்ளிதே.

வ்யா.—இப்படி யதுபவிகைககுடலான அநேககாலமெல்லாம்
வ்யர்த்தமேபோய்விட்டதே! என்று இழந்தநானே நினைத்துக் கேட்பரி
த்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ளநாளில் உறக்கம்வரவழியில்லை
என்கை. இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவுபிறந்தார்க்கு மறக்கப்
போகாதென்னுமத்தை இசைவிக்கிறா (அன்று நானென்றுதொட
ங்கி.) அதாவது—அவன் என்னைப் பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே,
நிற்பது இருப்பது கிடப்பதாகாநிறக, அக்காலத்திலான ஜ்ஞாநலாப
ரூபமான ஜந்மத்தையுடையேனாகப்பெற்றிலேன்; அந்தஜநம் முண்
டானபின்பு, அவனை ஒருக்காலும் மறந்திலேன் என்று சொல்லா
நின்றார்களிறேயென்கை. ஆக-ப்ராப்யவைலக்ஷணய ஜ்ஞாநம்பிறந்
தார்படி யிதுவாகையாலே, இநதகைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை யிடைவி
டாமல் நடக்குமென்றுகருத்து.

அ —இப்படி-கண்டு, பலபகலும்-அதுபவிகைககுடலான அநேக
காலமெல்லாம், பழுதேபோயினவென்று-வ்யாததமேபோய்விட்ட
தென்று, இழந்தநாளுக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு-இழந்தநானே நினை
த்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு, உறக்கவிரகில்லை - மேலுள்ளநாளில்
உறக்கம்வர வழியில்லையென்று மூலாராதம்.

இன்னமும்-மேலேயும், இவ்விஷயத்தில் அறிவுபிறந்தார்க்கு-
ப்ராப்யமான பகவத்விஷயத்தில் வைலக்ஷணய ஜ்ஞாநம்பிறநத
வர்களுக்கு, இசைவிக்கிறார் - அறிவிக்கிறா, பெறுகைக்காக-லபிக்
கைக்காக, அக்காலத்தில் - நிற்பது இருப்பது கிடப்பது செய்
கிறகாலத்திலே, அந்தஜநம் - ஜ்ஞாநலாபரூபமான ஜநம்,
அவனை - ப்ராப்யனான எமபெருமானே, ஆக - கீழ்ச்சொன்ன ஹே
துக்க னெல்லாவற்றும், கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களாவன, -
சதுர்த்தியினாலே கைங்கர்யப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகையும்,
கைங்கர்யந்தானில்லாதபோது சேஷத்வமிலையாமபடி சேஷத்
வோபஷ்டம்பகமாயிருக்கையும், -இஸ்ஸேஷத்வந்தான ஆதமா
வுக்கு அஸாதாரண நிருபகமாயிருக்கையும், ஆதமாதான் நித்யனா
யிருக்கையும், ப்ராப்யவைலக்ஷணய ஜ்ஞாநமடியாக ப்ராப்யருசி
யுடையராயிருக்கையும், ஆக-பரமானப்ரமேயப்ரமாதாககளை யரு
ளிச்செய்தாராய்தது.

அன்று - அவன் இவனைப்பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே
நிற்பது இருப்பது கிடப்பதாகாநிற்கிறகாலத்திலே, நான் பிறந்தி
லேன்-நானஜ்ஞாநலாபரூபமான ஜந்மத்தை உடையேனாகப் பெற்
றிலேன்; பிறந்தபின்-அந்தஜநம் முண்டானபின்பு, மறந்திலேன்
என்னுந்நிராக்ளிதே - அவனை ஒருக்காலும் மறந்திலேன் என்று
சொல்லாநின்றார்களிறே என்று மூலார்த்தம்.

மூ.— இவ்வடிமைதான் “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி” என்கிறபடியே, ஸாவதேஸாஸாவகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அதுவாததிகுமும்

வ்யா — இனி, இந்தகைங்கர்யததுககு தேஸகாலாதிரியமயிலலா மையை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வடிமைதான் என்றுதொடங்கி.) அதாவது - இவ்வாதமாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தமான இந்தகைங்கர்யந்தான், “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி” என்று - ஒழிவில்காலமெல்லாம் - ஸாவதேஸாதிலும் உடனாய் ஸாவாவஸ்தையிலும் பிரியாது நின்று என்கிறபடியே, ஸாவதேஸாதிலும், ஸர்வகாலத்திலும், ஸாவாவஸ்தையிலும் நடந்துசெல்லுமனென்கை.

பார்யைககு மககளஸூத்ரதாரணம், பர்த்தாவுக்கு அநர்யாஹு என்று காட்டுமாபபோலே, திருமந்தர்தாரணம், சேதநர்க்கு பகவதநர்யார்ஹத்வப் பரகாஸகமென்னு மிடம்தோற்ற, இத்தையொருமங்களஸூத்ரமாக நிரூபித தருளிச்செய்கிறார்.

அ.—இனி-கைங்கர்யபராராததனையை அருளிச்செய்தவநந்தரம், இந்த கைங்கர்யததுககு-நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபததுக்கு நிரூபகமான சேஷதவத்ததுககு உபஷ்டமபகமாய அதவவ நித்யப்ரார்த்தநாவிஷயமான கைங்கர்யததுககு ஸ்வரூபாநுரூபமானஎனதது-சேஷதவபராரதநதாயங்கனாகிற ஸ்வரூபாநுரூபம் அதவவ ஸ்வப்ரயோஜநத்வஸ்வகர்த்தர்கத்வ புத்தயகோசரமாய் பரப்ரயோஜநதவைகவேஷமாய் பரபிரியோஜ்யமெனதபடி. புருஷார்த்தமான - புருஷார்த்தப்ரார்த்தநாவிஷயமான. உடனாய் மன்னிஎன்கையாலே-ஸாவதேஸத்திலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் என்கிற வாத்ததைககாட்டுமோவென்னில; உடனாகையாவது - கூடியிருக்கையாகையாலும், மன்னுதலாவது - ஒருவஸ்து வென்னலாம்படியிருக்கையாகையாலும் அவனோடே ஏகவஸ்துவென்னலாம்படிகலநதருக்கும் வஸ்துவுக்கு அவனிருக்கும்தேசத்திலும் அவனுக்குண்டா மவஸ்தைகள்தோறும் அவனோடு கூடியிருக்கையாதமா கையாலும் “உடனாய்மன்னி” என்றால ஸர்வதேச ஸர்வாவஸ்தைகளையும காட்டும்.

இவ்வடிமைதான் - இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தமான இந்தகைங்கர்யந்தான், ஒழிவில்காலமெல்லாம்-ஒழிவில்காலமெல்லாம், உடனாய் - ஸாவதேஸத்திலும் உடன் பட்டவனாய், மன்னி - ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாதபடி நின்று, என்கிறபடியே—, ஸர்வதேசஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தைகளிலும்—, அதுவாத்திக்கும் - நடந்துசெல்லும் என்று மூலாராததம். பகவதநர்யார்ஹத்வப் பரகாஸகமென்னு மிடம்தோற்ற - உகாரத்திறசொன்ன பகவதநர்யார்ஹத்வப் பரகாஸகம்என்னுமர்த்தம்தோற்ற.

மூ.—எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாயிருப்பதொரு மங்கள ங்ஞர்மபோலே திருமந்தரம். இத்தால்-ஈஸ்வரன் ஆதமாககருக குப பதியாயநின் றுரக்ஷிக்கும் எனகிறது. ஆக, திருமந்தரத்தால், எம்பெருமானுக்கே யுரியேனான நான்.

வ்யா.—(எட்டிழையாயெனறுதொடங்கி.) அதாவது-பதின றிழையாய், இரண்டுசரடாயிருக்கும்வெள்கிமங்களஸூத்ரமபோ லன்றிககே எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாயிருப்பதொரு மங்கள ஸூத்ரமபோலே, எட்டுத்திருவக்ஷரமாய், மூன்றுபதமாயிருக்கிற இத்திருமந்தரமெனகை.

இப்படி நிருபித்துச்சொன்ன இத்தால் எவ்வாத்தம் சொல லுகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் எனறுதொடங்கி.) அதாவது-இததை மங்கள ஸூத்ரமாகச்சொன்ன இத்தால் ஈஸ் வரன் இத்தோடந்வயமுடைய ஆத்மாககருககுப் பதியாய்நின் று கொண்டுரக்ஷிக்குமென்றுசொல்லுகிறதென்கை இனிஇம்மந்தரத் தால் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தத்தை ஸங்கரஹித்துச்சொல்லி இததை நிகமித்தருளுகிறார் (ஆசத்திருமந்தரத்தால் என்று தொடங்கி)

அ.—வெள்கிமங்களஸூத்ரம் - லோகத்திலுள்ளாராதரிக்கும் மங்களஸூத்ரம்.

எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாயிருக்கும் மங்களஸூத்ரம் மதாந்தரஸ்தாபககலிலேகாணலாம், நமமாசாராயர்கள, திருமந்தரம் எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் த்விதீயமந்தரமாயிருக்கைக்கு ஸ்மாரகமாக வாய்த்து ஒன்பதுவடமான மங்களஸூத்ரத்தை தரிப்பது.

திருமந்தரத்தை மங்களஸூத்ரமாக நிருபித்து அதிலே, த்வயமாகிற அச்சுத்தாலியையும் முளேத்தாலியையும், வயிரமணி ஸ்தாநத்திலே முப்பத்திரண்டெழுத்தான சரமசலோகத்தையுஞ் சேர்த்து, ஆத்மாககருககு அநநயாஹதவப்ரகாசகமாகக கட்டி னுன் எனறருளிச்செயவர்.

எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் போலே - எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமாயிருக்கும் இத்திரு மந்தரமென்று மூலார்த்தம்.

இப்படி - மங்களஸூத்ரமாக, இததோடு - இநத திருமந்தரத் தோடே. அந்வயமுடைய - ஆசாரயோபதேசதவாரா ஸம்பந்த முடைய, பதியாய நின் றுகொண்டு ரக்ஷிக்கும் - தானபெருகநின் று கொண்டு ரக்ஷிக்கும்.

இத்தால் - இத்தை மங்களஸூத்ரமாகச்சொன்னவித்தால், ஈஸ்வரன் - ஸர்வேசுவரன், ஆத்மாககருககு - இததோடு அநவய முடைய ஆத்மாககருககு, பதியாய நின் று ரக்ஷிக்குமெனகிறது- பதியாய்க்கொண்டு ரக்ஷிக்குமென்று சொல்லுகிறது என்று மூலார்த்தம்.

இனி - திருமந்தரத்துக்கு ப்ரதிபதம் விஸ்தோண அர்த்த மருளிச்செய்த வநதரம். ப்ரதிபாதிதமான - விஸ்தோண ப்ரதி பாதிதமான ஸங்கரஹித்து - ஸுஷேபித்து. இத்தை - திருமந் தரார்த்தத்தை, நிகமித்தருளுகிறார் - முடிக்கிறார்.

மூ — எனக்குரியனன்றிக்கே யொழியவேணும். ஸர்வஸேவியான நாராயணனுக்கே எல்லாவடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணுமென்றதாயதது.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளேசரணம்.

வ்யா.—ஆகவென்றது—கீழ் பரக்க அருளிச்செய்த எல்லாவற்றையும் தொகுத்தருளிச் செய்கிறாரென்னு மிடநதோற்றம்.

(எம்பெருமானுக்கே யுரியேனான நான்) இதில் எம்பெருமானுக்கே என்று—சதுரதயந்தமான பரதமாகூரத்தின் அர்த்தத்தையும், அவதாரணத்தாலே - மத்யமாகூரத்தின் அர்த்தத்தையும், உரியேனான நான் என்று - தர்தியாகூரத்தின் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலே, ப்ரதமபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி.

(எனக்குரியனன்றிக்கே யொழியவேணும்) இதில், எனக்குரியன் என்று - ஷஷ்ட்ட்யந்தமான மகாரார்த்தத்தையும், அன்றிக்கேயொழிய என்கையாலே - நகாரார்த்தத்தையும், வேணும் என்கையாலே - இவ்வாததம சேதநனுக்கு ப்ராராதநீயமென்னு மத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, மத்யமபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. ஸர்வஸேவியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்) இதில், ஸர்வஸேவியான நாராயணனுக்கே என்று - கைங்காயபரதிஸம்பநதியையும், கைங்கர்ய ப்ராரத்தநா ப்ரகாஸிகையான சதுர்த்தியையும், (எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்) என்று கைங்காய ப்ரார்த்தநா ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே தர்தியபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. என்றதாயதது என்றது—என்று சொல்லிற்றுமிறெனகை.

விஸ்தரேண அருளிச்செய்தததை மீளவும் இப்படி ஸங்க்ரஹித்தருளிச் செய்தது—இத்திருமந்தரார்த்தத்தை எல்லாருமறிந்தது ஸந்திகைக்காக.

அ.—ஆக - திருமந்தரத்தா விதயாதிவாக்யத்யததாலே. பாணவ நமோ நாராயணபதங்களை ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்தபடியை விசதமாக வருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு ப்ரதமபரகாரார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறா. பரக்க—விஸ்தரமாக. தொகுத்தது—சோதது. இதில்—கீழ்ச்சொன்ன வாக்யத்தில். எம்பெருமானுக்கு—புபதசதுரத்தியாலே சொல்லப்பட்ட சேஷத்வப்ரதிஸம்பநதியான சேஷித்வமுடையவனுக்கு.

மீளவும் - புநஃ; மறுபடியுமென்றபடி. எல்லாரும் - பஹுஜ்ஞரும் அல்பஜ்ஞரும். பெண்களும் பேதைகளும் மென்றபடியாகவுமாம். ஆகையால் - இது தன்னில் சொல்லுகிற வாத்மென்று தொடங்கி, இவ்வளவும் வர-ப்ரபந்தத்தாலே பாக்கவருளிச்செய்த திருமந்தரார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்தது, எல்லாரும் மந்தரார்த்தத்தை எப்போது மதுஸந்திகைவேணுமென்னும் திருவுள்ளத்தாலாகையால் என்றபடி. எல்லாக்கும் - ஸர்வவர்ணங்களிலுமுள்ள ஸ்தரீகளுக்கும் புருஷர்களுக்கும்.

வ்யா — ஆகையாலே எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் எப்போதும் அதுஸந்தேயம்.

பெரிய ஜயர்திருவடிகளேஸரணம்.

அ — எப்போதும் - அதயநாந்தயயகாலபினறியிலே ந்தயந களைப்போலே எல்லாககாலத்தினுமெனறபடி. எப்போதும் என்ற வந்தரம் (இமமந்தரார்த்தம்) என்று கூட்டிக்கொள்ளவேணும். அதுஸந்தேயம் - அதுஸந்திக்கவேணும்.

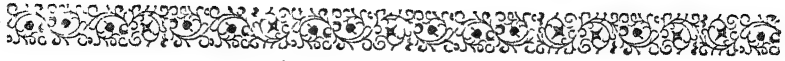
இப்படி யருளிசெய்தததால் - நவவித ஸம்பந்தமும் ஸூசித மாய்த்து; - அகாரததாலே - பிதாபுதரஸம்பந்தமும், “அவரக்ஷ ணே” என்கிறதாதுவாலே - ரக்ஷயரக்ஷக ஸம்பந்தமும், சதுர்த்தி யாலே - சேஷசேஷிபாவ ஸம்பந்தமும், உகாரததாலே - பாத்ரபாயா ஸம்பந்தமும், மகாரததாலே - ஜஞாதர்ஜ்ஞேய ஸம்பந்தமும், நமஸ்ஸாலே - ஸ்வஸ்வாமிபாவ ஸம்பந்தமும், நாராயணபத தாலே - சரீரசரீரிஸம்பந்தமும், அயநபதததாலே - ஆதார ஆதேய ஸம்பந்தமும், ஆயபதததாலே - போகதாபோகய ஸம்பந்தமும், சொலலித தலைக்கட்டுகிறது. இதில் அகாரம ஸகலசபதத்துக்கும் காரணமாய ஸர்வரக்ஷகனான எமபெருமானைச் சொல்லுகிறது என்றத்தாலே - பிதாபுத்ரஸம்பந்தமும், ரக்ஷயரக்ஷக பாவஸம் பந்தமும், சொல்லிறறய்த்தது = இததால். ரச்வரணுகு சேஷ மென்றததாலே - சேஷத்வ பரதிஸம்பந்தியான சேஷியும் அர்த்தாத் உகதமாயையாலே சேஷசேஷிபாவ ஸம்பந்தமும் சொல லிறறயிறறு; இததால் பிறாக்கு சேஷமனறென்கிறது என்கிறத் தாலே - பாத்ரபாயா ஸம்பந்தம் சொலலிறறய்த்தது; இததால் ஆத்மாஜ்ஞாதா வென்கையாலே - ஜ்ஞாதர்ஜ்ஞேய ஸம்பந்தம் சொலலிறறய்த்தது; = இததால் தனக்குரிய னன்றென்கிறது என்றததாலே - ஸ்வஸ்வாமி பாவஸம்பந்தம் சொலலிறறய்த்தது; = நாரங்களுக்கு அயநமெனறபடி என்கையாலே - ஆதாராதேய ஸம்பந்தம் சொலலிறறய்த்தது; = இவைதன்னை ஆச்ரயமாகவுடைய னென்னவுமாம் என்றததாலே - சரீராதமபாவஸம்பந்தம் சொலலி றறய்த்தது; = ஆயவென்கிற விததால் என்றததாலே - போகதா போகயஸம்பந்தம் சொலலிறறய்த்தது என்று கண்டுகொள்வது.

ஆகதிருமந்தரததால் - கீழ்ச்சொன்னவெல்லாவற்றாலுமாக, எம் பெருமானுக்கே உரியேனான நான - எமபெருமானுக்கே சேஷமான நான, எனக்குரியனன்றிககே யொழியவேணும் - எனக்கு சேஷ மனறென்று ஒழியவேணும்; ஸாவசேஷியான நாராயணனுக்கே - கைங்காயப்ரதி ஸம்பந்தியான நாராயணனுக்கே, எல்லாவடிமைக ளும் - ஸாவலிதகைங்காயங்களும், செய்யப்பெறுவேனுகவேணும் - செய்யக்கடவேனுகவேணும், என்றதாய்த்து - என்று சொலலிற் றுய்த்து என்று மூலாராததம்

சுத்தஸத்வம்தொட்டாசார்யர்திருவடிகளேஸரணம்.

முழுக்ஷூப்படி - வ்யாக்யாநம் திருமந்த்ரப்ரகரணம்.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:

முமுக்ஷுப்படி — வ்யாகயாநம்

திவ்யப்ரகரணம்.

அவதாரிகை —ப்ரதமாஹஸ்யமான திருமந்தரத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், அதில் மத்யமபத்தாலும் தாதீய பதத்தாலும் பரதிபாதிக்கப்பட்ட உபாயோபேயங்களை விஸ்தமாக ப்ரதிபாதிப்பாதிப்பதன் த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். முனபருளிச்செய்த மூன்று ப்ரபந்தத்திலும், திருமந்தரநந்தரம் சரமஸ்லோகத்தை அருளிச்செய்து, பின்பு த்வயத்தையருளிச்செய்தவர் இப்போது த்வயத்தை முந்தற அருளிச்செய்வானென்னென்னில், இரண்டு பரகாரமுமருளிச்செய்யலா யிருக்கையாலே. ஆச்சான்பிள்ளை, ஜீயர் முதலானாரும், இப் ப்ரகாரமிதே அருளிச்செய்தது. இவ்விரண்டு பரகாரநதனக்கும் கருத்தென்னென்னில், சரமஸ்லோகம் முன்னாக த்வயத்தைச் சொல்லுகிறது, வித்தயதுஷ்டாந ரூபங்களாயிருக்கையாலே, விதிமுன்னாக அநுஷ்டாநத்தைச்சொல்லுகை.

த்வயப்ரகரணம்.

அதில்-திருமந்தரத்தில், மத்யமபத்தாலும் தாதீயபத்தாலும்-நமஸ்பதத்தாலும் நாராயணபத்தத்தாலும். ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட-அர்த்தபலத்தாலும் லக்ஷணையாலும் பரதிபாதிக்கப்பட்ட. விசதமாக - ஸ்ரீமத்தாகவும் சாப்தமாகவும். முன்னு ப்ரபந்தத்திலும் - ஸ்ரீயஸ்பதிப்படியிலும் பார்த்தபடியிலும், யாதர்ச்சிகப்படியிலும். திருமந்தரநந்தரம் - திருமந்தரார்த்தத்தை யருளிச்செய்தவந்தரம், சரமஸ்லோகத்தை-சரமஸ்லோகார்த்தத்தை, த்வயத்தை-த்வயார்த்தத்தை. முந்தற-சரமஸ்லோகார்த்த மருளிச்செய்வதற்கு முன்பு இரண்டுப்ரகாரமும-சரமஸ்லோகார்த்தமருளிச்செய்தவந்தரம் த்வயார்த்தமருளிச்செய்யகையும், த்வயார்த்தம் முன்னாகசரமஸ்லோகார்த்தமருளிச்செய்யகையும். ஜீயர்-வாகிகேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயர், இப்ரகாரமிதே-இவ்விரண்டுப்ரகாரமிதே.

சரமஸ்லோகம்முன்னாக-சரமஸ்லோகாரந்தரம். வித்தயதுஷ்டாந ரூபங்களாயிருக்கையாலே - “மாமேகரஸரணரவ்ரஜ” என்று-விதிருபமாயும், “சரணௌஸரணரபபத்யே” என்று அநுஷ்டாந ரூபமாயு மிருக்கையாலே. விதிமுன்னாக-விதிபூர்வமாக.

அ.—ப்ராப்தமாகையாலும், திருமந்தரம்பராபய பரமாய, சரமஸ்லோகம் ப்ராபகபரமாய், த்வயம் உபயத்தி னுடையவும் அதுஷ்ட்டாந ப்ரதிபாதகமாயிருக்கையாலும். த்வயம்முன்னாக சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது; - திருமந்தரத்தில் மதத்யமத்ராஜீய பதங்களுக்கு வாக்யதவயம் விவரணமாய், அதுதனக்கு சரமஸ்லோகத்தில் அர்த்ததவயம் விவரணமாயிருக்குமாகாரததாலே. ஆனபின்பு இரண்டு ப்ரகாரமும் அதுஸந்திககத்தட்டில்லை. அதிலொரு ப்ரகாரத்தை மூன்று ப்ரபந்தத்திலும் அருளிச்செய்தவராகையாலே, மற்றை ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி திருமந்தரார்த்தம் அருளிச்செய்தவநந்தரம், தவயார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அதில ப்ரதமத்திலே வைஷ்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு ஸ்வாதிகாரார்த்தமாக அவஸ்யாபேக்ஷிதமாயுள்ளவற்றை,

அ.—ப்ராப்தமாகையாலும் - கரமமாகையாலும் உபயத்தி னுடையவும் - ப்ராபகத்தினுடையவும் ப்ராபயத்தினுடையவும். உபாயோபேயங்களிரண்டினுடையவு மென்னவுமாம். அதுஷ்ட்டாந ப்ரதிபாதகமாய் - உபாயஸ்வீகாரத்துக்கும், ப்ராப்யாநுபவருபகைங்கர்யத்துக்கும் ப்ரதிபாதகமாய். இருக்கையாலும் - சரமஸ்லோகம் முன்னாக த்வயத்தை யருளிச்செய்கிறது என்று கீழோடே அவ்வயம்.

மத்யமத்ராஜீயபதங்களுக்கு நமோநாராயண பதங்களுக்கு. வாக்யத்வயம்-வாக்யதவயாதமகமானத்வயம். அதுதனக்கு-தவயத்துக்கு. அர்த்தத்வயம்-பூர்வோத்தரார்த்தங்கள். இருக்கு மாகாரததாலே - இருக்கையாலே ஆனபின்பு-இரண்டுப்ரகாரமும் கூடினபின்பு தட்டில்லை-ஒளகதிகமான பாதையிலலை.

அதில் - இரண்டு ப்ரகாரத்திலும். ஒரு ப்ரகாரத்தை-சரமஸ்லோகம் முன்னாக த்வயார்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாகிற ப்ரகாரத்தை. மற்றைப்ரகாரத்தையும்-த்வயம் முன்னாக சரமஸ்லோகம்ருளிச்செய்கிற ப்ரகாரத்தையும்.

அதில-த்வயார்த்தமருளிச்செய்கிறவளவிலே. வைஷ்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு-திருமந்தரத்தாலே ஸ்சிக்ஷிதனய வைஷ்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு. ஸ்வாதிகாரார்த்தமாக-வைஷ்ணவத்வவியிதத்யர்த்தமாக. அவஸ்யாபேக்ஷிதமாயுள்ளவற்றை - வைஷ்ணவத்வவ்யாப்யங்களாய் அவைஷ்ணவர்பக்கல் கிடையாததுகளாய் வைஷ்ணவஹ்நங்களாயிருக்கையாலே அவஸ்யாபேக்ஷிதங்களாயுள்ளவற்றை.

ஜூ — புறமபுண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுக்கையும்,

வபா.—ஸ்கரஹமாக அருளிச்செய்கிறா (புறமபுண்டானபற்றுக்களையடையவாஸனையோடேவிடுகையும் என்றுதொடங்கி ஒரு குர்ணையாலே.) புறமபுண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையாவது - (ஐதரஹ்மாதரஹ்மாதரஹ்) (பிரதரஹ்மாதரஹ்மாதரஹ்) இப்பாதிப்படியே, பாஹ்யவரிஷ்ய ஸங்கங்களையடைய மறுவலிடாதபடி ஸ்வாஸநமாகவிடுகை. எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுக்கையாவது - வேறொன்றதஞ்சமெனகிற நினைவு கலசாதபடி நிருபாதிக்கருகுகளை ஸாவேஸ்வரணையே தஞ்சமாக ஸ்வீகரிக்கை. இவ்விரண்டு வாக்யத்தாலும், சரமஸ்ஸோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்; எவ்வளவெனயெனினில;- புறமபுண்டான பற்றுக்களையடைய என்று - (ஸ்ரீதரஹ்) (ஸ்ரீவதாமாந்) என்கிறபதத்தின் அர்த்தத்தையும், (வாஸனையோடேவிடுகையும்) என்று - (ஸ்ரீதரஹ்) (பரிதயஜ்ய) என்கிறபதத்தின் அர்த்தத்தையும், (எம்பெருமானே) என்று - (மாம்) என்கிறபதத்தின் அர்த்தத்தையும், (ஏ) என்று ஏவகாரத்தாலே - (ஏக) பதத்தில் அர்த்தத்தையும், (தஞ்சம்) என்று - (ஸ்ரண) பதத்தினர்த்தத்தையும், (பற்றுக்கையும்) என்று - (ஸ்ர) (வ்ரஜ) என்கிறபதத்தில் அர்த்தத்தையும் அடையே சொல்லுகையாலே.

அ.—புறமபுண்டான பற்றுக்களை—இதரவிஷயங்களிலுண்டான ப்ராவண்பருபஸம்பந்தங்களை. அடைய—எல்லாவற்றையும். வாஸனையாவது—புறநிபிரவர்த்திஹேதுவான ஸஸ்காரவிசேஷம். இப்பாதிப்படியே—இத்யாபதியில் சொல்லுகிறபடியே. இவ்விடத்தில், தவயத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறபிள்ளைலோகாசாரியர், ப்ரதமத்திலே புறமபுண்டான பற்றுக்களைஎன்றருளிச்செய்ததும், வ்யாக்யாதாவான பெரியஜீயர், “புறமபுண்டான பற்றுக்களை” என்று தொடங்கி வாக்யங்களுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறபோது உதாஹரணமாக, “ஐதரஹ்மாதரஹ்மாதரஹ்” “பிரதரஹ்மாதரஹ்மாதரஹ்” என்கிற வசநத்தை யருளிச்செய்ததும், உடையவர் சரணுகதித்தயத்திலே, “பிரதரஹ்மாதரஹ்மாதரஹ்” என்கிறவசநத்தை ப்ரதமத்திலே உதாஹரித்தருளுகையாலே; இதுவும் சரணுகதி ப்ரகரணமாகையாலே, அதினாதத்தை “புறமபுண்டான பற்றுக்களை” என்கிற குர்ணையாலே யருளிச்செய்தாரென்று தோன்றுகக்காக.

மறுவலிடாதபடி—புறந்வயமவாராதபடி. ஸ்வாஸநமாக—ப்ராமாதிகவிஷயந்தர ப்ரவர்த்தி ஹேதுவான வாஸனையோடேகூட. வேறொன்று தஞ்சமெனகிற நினைவு - ஈசவரவ்யதிரித்தஉபாயங்களிலே உபாய ப்ரதிபத்தி. கலசாதபடி—கலவாதபடி. தஞ்சமாக ஸ்வீகரிக்கை—உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கை. அடையே - கரமமாக.

மூ.—பேறுதப்பாடுதென்று துணிநதிருக்கையும், பேற்றுக்குத்வரிகளையும், இருக்கும் நாள உகந்தருளின நிலங்களிலே பரவணனாய் குணதுபவகைங்கர்யங்களே போதுபோக்காகையும்,

வ்யா.—பேறுதப்பாடுதென்று துணிநதிருக்கையாவது-உபாய பல்குத்வமும், உத்தேச்யதூர்லபதவமும், ஸ்வகாததோஷபூயஸ்த்வமும்டியாகவரும் ஸங்காத்ரயமுமின்றிககே, பலமதப்பாமல் வித்திக்குமென்று விஸ்வவித்திருக்கை. “பேற்றுக்குத்வரிகளையாவது - இப்படி விஸ்வவித்துப் பேறுவித்தித்தபோதுகாண்கிறோமென்றிருக்கை யன்றிககே, “மாகவைகுந்தங் காணபதற்கென்மந மேகமெண்ணும்,” “தாவிலையங்கொண்ட தடந தாமரைகட்கே கூவிககொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ” என்கிறபடியே, க்ரமப்ப்ராப்தி பற்றும் பதனகை. ஆக, இவை யிரண்டாலும் - உபாயோபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களான மஹாவிஸ்வாஸத்தையும், ப்ராப்யத்வவாயையும் சொல்லுகிறது.

இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே பரவணனாய் குணதுபவகைங்கர்யங்களே போதுபோக்காகையாவது - பரமபதத்திலே போய் பகவததுபவகைங்கர்யங்களைப் பண்ணுகையாகிறபேற்றில் த்வரைநடவாநிற்கச் செய்தையும், இஸ்ஸரீரத்தோடே யிருக்கும் நாள் “தானுகந்தவூர்” என்கிறபடியே - ஸர்வேஸ்வரன் உகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேஸங்களிலே, * சுண்டியூரங்கம்மெய்யங்கச்சி பேர்மல்லைமென்று மண்டுகையாகிற பராவணயத்தையுடையனாய், அவ்வோ திவ்யதேஸங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாண குணதுபவமும், அதடியாகக்கரணத்ரயத்தாலும்,

அ.—உபாயபல்குத்வமாவது-ஒருக்கால அதுஷ்டிகமும் தாயிருக்கை. உத்தேச்யதூர்லபத்வமாவது- ப்ராஹ்மாதிகளுக்கும் தூலபமாயிருக்கை, சங்காத்ரயமுமின்றிககே - பூராவோக்த சங்காத்ரயமுமின்றிககே; - ஸ்ரீயப்தித்வத்தை யதுஸநதிக்க ஸ்வகாததோஷபூயஸ்த்வத்தைகண்டு அஞ்சவேண்டா; நிருபாதிக ஸர்வஸ்வாமிதவத்தையதுஸநதிக்க உத்தேச்ய தூலபதவங்கண்டு அஞ்சவேண்டா; நாராயணத்வத்தைகண்டு உபாயபல்குத்வதனாககு அஞ்சவேண்டா. நாராயணத்வத்தைக்கண்டு எனறது - அயநபதத்திலே காமணிவ்யுத்திவித்தமான அர்த்தத்தைக்கண்டு உபபடி.

இவை யிரண்டாலும்-பேறுதப்பாடுதென்று துணிநதிருக்கையும் பேற்றுக்குத்வரிகளையுமாகிற இரண்டு வாக்யத்தாலும். உபாயாதிகார்யபேக்ஷிதம்-மஹாவிச்வாஸம்; உபேயாதிகார்யபேக்ஷிதம்-ப்ராப்யத்வரை. அதிகாராபேக்ஷிதங்களான-அதிகாரிகளாலே விரும்பப்பட்ட, தானுகந்த - தானுகந்த. அவ்வோ - அந்தநத அதடியாக-கல்யாண குணதுபவமடியாக க்ரணத்ரயத்தாலும்-மனோவாக் காயருபமான க்ரணத்ரயத்தாலும்.

மூ.—இப்படி யிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்தரத்திலும் தவயத்திலும் நியதனாகையும்,

வயா.—அவன் விஷயத்திற் பண்ணுங் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேபவிஷயமாம் படியிருக்கை

இப்படி யிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவாக னேற்றமறிந்து உகந்திருக்கையாவது-கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்க ளெல்லா முடைய ராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால், இந்தளத்திலே தாமனாபூத்தாப்போலே இந்தவிபூதியிலே இங்ஙனேயிருப்பார் சிலருண்டாவதே! என்று அவர்கள்வைபவத்தை யறிந்து அவர்களளவில் ப்ரீதிபுத்தனாயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாமுண்டானாலுமஉண்டாக அரிதாயிருப்பதொன்றிறேயிது.

திருமந்தரத்திலும் தவயத்திலுமநியதனாகையாவது-மந்த்ராத்ரங்குளினுடைய அருகு மறநதும்போகாதேத்யாஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளியவறிவிக்குந் திருமந்தரத்திலும், அதினர்த்தத்துக்கு விவரணமான தவயத்திலும் நிஷ்ட்டனாயிருக்கை.

அ.—கைங்கர்யமுமேகாலக்ஷேபவிஷயமாமபடி-மறறென்றால் போதுபோக்குகை யன்றிக்கே கைங்கர்யமுமேகாலயாபநத்துக்கு விஷயமாமபடி யிருக்கை.

கீழ்ச்சொன்ன-புறம்புண்டானபற்றுக்களை என்று தொடங்கி இவ்வளவுமவரச் சொன்ன இவ்வாகாரங்களையெல்லாம்-ஸ்ரீவதர்ம பரிதயாக பூாவகமாக எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுகையும், விச்வானை பாஹு-ன்யமும், பராப்யத்வனாயும், திவ்யதேசங்களில் ப்ராவண்யமும், அங்குள்ள எம்பெருமானுடைய குணது பவகைங்கர்யங்களுமே பொழுதுபோககாகையுமாகிற ஆகாரங்களையெல்லாம். இந்தளத்திலே-குமபிட்டியிலே. இவ்விபூதியிலே-அஹங்காரமமகாரவர்த்தகமான இவ்விபூதியிலே இங்ஙனேயிருப்பார் - கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களுடையராயிருப்பார். சிலருண்டாவதே! என் கையாலே-அதிகாரிகளுடைய தெளர்ல்ப்யமும் ப்ரார்த்தநீயதவமும் தோற்றுகிறது. வைபவத்தை - ஜ்ஞாநவைபவத்தை; அவர்களளவிலுண்டான பகவதவிஷயீகார வைபவத்தை என்னவுமாம். அவர்களளவில் - அந்தஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிஷயத்தில். ப்ரீதிபுத்தனாயிருக்கை-அஸூயையின்றிககே ப்ரோமயுகதனாயிருக்கை.

அருகும்-ஸமீபத்திலேயும். (த்யாஜ்யோபாதேயங்களை)த்யாஜ்யங்களாவன - ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமும், கைங்கர்யத்திலே ஸ்வப்ரயோஜநத்வபுத்தியும்; உபாதேயங்களாவன - பகவதே கோபாயத்வமும், தத்விஷயகைங்கர்யமும்.

மூ.—ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன்பககலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் காதஜ்ஞயைப் போருகையும், ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், ஸாந்தியுமுடையனாயிருக்கும்பரமஸாதவிகளோடே ஸஹவாஸம்பண்ணுகையும்,

வ்யா.—ஆசாரயப்ரேமம் கனத்திருக்கையாவது - கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களை யெல்லாம் உபதேஸ்ததாலே தனக்குண்டாககின ஆசார்யவிஷயத்தில், (ஸ்வயந்தேவே பராபக்திரயதாதேவே ததாருரௌ) என்கிறபடியே பரேமம் அதிஸயித்திருக்கை. ஆசாரயன்பககலிலும், எம்பெருமான் பககலிலும் காதஜ்ஞயைப் போருகையாவது - நித்யஸூஸாரியான தனனை நித்யஸூஸாரிகளபேற்றுக்காஹனும்படி, இரும்பைப் பொருளக்குவாரைப்போலே திருத்தின ஆசார்யன்பககலிலும், அதவே ஷாதிகளை வினைத்துக்கொண்டு வந்து, ஆசாரய விஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமானபககலிலும், உபகாரஸம்ர்தியுடையனாய்ப் போருகை.

ஜ்ஞாநமும் விரகதியும் ஸாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகளோடே ஸஹவாஸம்பண்ணுகையாவது - தான்கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகை குறுப்பாகவும், கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்குவாததிக்கைக்குறுப்பாகவும், ததவயாதாதம்ய ஜ்ஞாநமும், அபராபத விஷய விரகதியும் இவைதானிரண்டும நமக்குண்டென்று இறுமாப்பற்றிருக்கையாகிற ஸாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாதவநிஷ்ட்டனாயிருப்பா னொருபாகவதனோடே கூட வவதித்துப்போருகை.

அ.—கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களை யெல்லாம் - புறம்புண்டானபற்றுக்களை என்றுதொடங்கி இவ்வளவாகச்சொன்ன ஆகாரங்களை யெல்லாம். உபதேசத்தாலே - சிஷ்யாபூாவகமான உபதேசத்தாலே.

[ஸ்வயந்தே - யல்யதேவேஇதி] யாவனொருவனுக்கு தேவன பக்கலிலே பரையான பக்தியிருக்கிறதோ, அந்ததேவனபககலிலே போலே குருவினபககலிலே பரையான பக்தியிருக்கிறதோ, அநதமஹாத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட ஆததங்கள் ப்ரகாசியாநிற்கும். நித்யஸூஸாரியான - தேஹாதமாபிமாநியாய் சப்த்தாதிவிஷயாதுபவமே யாதையாயிருக்கிற. நித்யஸூஸாரிகளபேற்றுக்கு - “ஸதாபஸ்யந்திஸூஸாரய:” என்கிறபடியே - நித்யஸூஸாரிகளுடைய பரம்புருஷார்த்தமான பகவததுபவததுக்கு.

கலங்கினாலும் - திருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையாலே கலங்கமாட்டான், ஒருவேளை ப்ரகர்திஸம்பநதத்தாலே கலங்கினாலும், தத்வயாதாதம்யஜ்ஞாநமும் - சித்சிதீச்வரதத்வங்களுடைய யதாவஸ்திதஜ்ஞாநமும். அப்ராப்தவிஷயம் - சப்தாதிவிஷயம். இறுமாப்பு - கர்வம். பரமஸாதவநிஷ்ட்டனாய - சுததஸத்வநிஷ்ட்டனாய்.

மூ.—வைஷ்ணவாதிகாரிக கவஸ்யாபேக்ஷிதம். இந்த அதிகாரிக்ரு ரஹஸ்யத்ரயமும் அதுஸந்தேயம். எல்லாப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்தரத்தில ஆத்மாபாலே பேறென்கிறது; சரமஸ்லோகத்தில,

வ்யா.—வைஷ்ணவாதிகாரிக்ரு அவஸ்யாபேக்ஷிதம் எனமது- இவையிததனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்ரு அவஸ்யமுண்டாகவெனுமென்கை. இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அதுஸந்தரவிஷயத்தை வகுத்தருளிச் செய்கிறாமேல (இந்த என்றுதொடங்கி.) அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கனையுடைய னயிருக்கும் இவ்விதிகாரிக்கு, அந்த ஜ்ஞாநாதுஷ்ட்டாரங்களுக்கரு வர்த்தகமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அதுஸந்தர விஷயமாகவேனு மென்கை.

இனி, த்வயத்திறசொல்லுகிற அர்த்தத்தின் விறுடைமையை யறிவிக்கக்காக, ஸாஸ்தரம், திருமந்தரம், சரமஸ்லோகம், இவற் றிற்சொல்லுகிற பரகாரங்களை அருளிச்செய்துகொண்டு சென்று, பின்னை அதுதன்னை அருளிச்செய்கிறா (எல்லாப்ரமாணங்களி லுமென்று தொடங்கி) அதாவது-சேதநனுடைய விஸிஷ்டவே ஷத்திலே நோக்கான ஸகல ஸாஸ்தரங்களிலும், ஸாதநாதுஷ்ட்ட டார யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்கு புருஷாததலாபம் என்கிறது.

நிஷ்கர்ஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்தரத்தில், இவன் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழியாஸ்வரனுடைய ரக்ஷகதவம்; ஜீவியாமையாலே, தத்பர்வர்த்திவிரோதியான ஸ்வ ப்ரவர்த்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷாததலாபம் என்கிறது.

ாஸ்வரஸ்வாதந்தரயத்திலே நோக்கான சரமஸ்லோகத்தில், இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாமபடி தானேகைக்கொண்டு,

அ —இப்படியிருக்கும்-கீழ்ச்சொன்ன வைஷ்ணவலக்ஷண லக்ஷிதனயிருக்கும். வகுத்து-விபஜித்து. இந்த-கீழ்ச்சொன்ன.

விறுடைமை-அதிசயம் சாஸ்தரம்-வேதம். சென்று-போய். பின்னை-அநந்தரம். , அதுதன்னை - த்வயாதிசயத்தை. விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான-சரீரவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான. இவனுக்கு - இச்சேதநனுக்கு. நிஷ்கர்ஷ்டவேஷம் - சேஷதவ பாரதநதாயங்கள். ஈஸ்வரனுடைய - ஸஹாயாநதரஸூஸர்க்காஸ ஹனாய் உபாயபூதன ஈஸ்வரனுடைய. தத்பர்வர்த்தி - ஈஸ்வர ப்ரவர்த்தி.

ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யமாவது-ஸகல சாஸ்தரங்களி லும் ஸாதநதயாவிஹிதங்களான ஸர்வதர்மங்களையும் ஸ்வாஸந மாகத்யஜித்துத் தன்னைப்பற்றச்சொல்லுகை. ஸ்வீகாரமும் மிகை யாமபடி-இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரமும் அதுபாயமாமபடி; அதிக மார்படி-யென்னவுமாம். கைக்கொண்டு-அங்கீகரித்து.

மு.—பார்வரனாலே பேறென்கிறது; தவயத்தில் பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறது. பெரியபிராட்டியாராலே பேறாகையீவது - இவள் புருஷகாரமானாலல்லது பார்வரன் கார்யஞ் செயயானென்கை. த்வயத்துக்கதிகாரி, ஆகிருசநயமும், அநநய கதித்வமு முடையவன்.

வ்யா.—பராபதிப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்கனையும் தளளிப்பொகட்டு, தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் பார்வரனாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. பார்வரனுடைய லக்ஷம் விபிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விசேஷணபூதையான பெரியபிராட்டியாராலே புருஷாராததலாபமென்கிறதென்கை.

உபாயம் பார்வரனாயிருக்க, இவளாலே பேறாகையாவதென என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (பெரியபிராட்டியாராலேயென்றுதொடங்கி.) அதாவது-இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராபதி பரி ஹாரங்களிரண்டும் பண்ணுவான பார்வரனேயாயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேறாகையாகிறது-இவனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமான லொழிய, பார்வரன் இவன்கார்யஞ்செயயானென்றபடியென்கை.

கீழ்-ஸாமாந்யத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிகளுக்கு அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்லிற்று; விசேஷித்து த்வயத்துக் கதிகாரியா மவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (த்வயத்துக்கென்று தொடங்கி.) அதாவது-வித்தோபாயவரண ப்ரதிபாதகமான த்வயத்துக்கதிகாரி, (அஃஷ்டாநிஷ்ட: | ஸ்ரீமத்ஸாந்ஸார்த்த: |) (அகிரசநோகதி:-தவமேவோபாயபூதோமேபவ) எனறும்,

அ.—காரயம்-அநிஷ்ட நிவாததியும் இஷ்டப்ராப்தியு மென்கிற கார்யம். கீழ்என்றது-ப்ரதம சூர்ண ஸாமாந்யத்திலே - திருமந்தர த்வய சரமசலோகாதிகாரிகளுக்குப்பொதுவிலே. விசேஷித்து-மிகவும். புருஷார்த்தலாபம்-புருஷாராததலித்தி. விசேஷணபூதையான - நாராயணபத்ப்ரதிபாதித உபாயபூதனை ப்ரவரனாகு விசேஷணபூதையான. புருஷகாரமானலொழிய - (ஸ்ட்) கடகையானலொழிய.

அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்லிற்று-அபேக்ஷிதங்களானகுணங்களிறேசொல்லிற்று.

வித்தோபாயம்-ஸ்ரீயஃபதியானஸர்வேச்வரன். (அஃஷ்டாநிஷ்ட: | ஸ்ரீமத்ஸாந்ஸார்த்த: | ஸ்ரீமத்ஸாந்ஸார்த்த: |) [அஃஷ்டி-அஹம்ஸமீதி]நான் அபராதங்களுக்கெல்லாம்ஆலயமாகா நின்றேன்; அகிரசநனாய் அகதிகளுகாநின்றேன்; நீ எனக்கு உபாயமாகவேணுமென்கிற பராததநாருப புத்தி சரணுகதியாகிறது; அது இந்ததேவன்பக்கலிலே ப்ரயோகிக்கப்படுவது.

மூ.—இவை யிரண்டும் ப்ரபநநபரிதராணத்திலே சொன்னேம். இதில் முற்கூற்றால், பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈஸ்வரன்திருவடிகளையுபாயமாகப்பற்றுகிறது; பிறகூற்றால், அச்சோததியிலே அடிமையிரககிறது.

வ்யா.—ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதிதவமுமாகிறவிரண்டுமுடையவனென்கை.

இவையிரண்டின் வேஷமூந் தானெங்ஙனெயென அருளிச் செய்கிறார் (இவையிரண்டுமென்றுதொடங்கி.) அதாவது—உபாயாநதராவறிதயமாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின்வேஷமும், ரக்ஷகாந்தராவறிதயமாகிற அநந்யகதிதவத்தின்வேஷமும், ப்ரபநநபரிதராணமாகிற ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச்சொன்னேம, அதிலே கண்டுகொளவதென்கை.

இனி, த்வயத்துக்கு வாக்க்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இதில் முற்கூற்றாலென்று தொடங்கி) அதாவது—இந்தத் த்வயத்தில் பூவகண்டத்தாலே, ஸ்ரீமத என்று - பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, நாராயணசரணெள என்று - ஈஸ்வரன்திருவடிகளை, ஸரணம்பரபதயே என்று - உபாயமாகப்பற்றுகிறது. உத்தரகண்டத்தாலே, ஸ்ரீமதே என்று - பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே, நாராயணய எங்கிற சதுர்த்தியாலே - கைங்கர்யத்தை அர்த்திககிறதென்கை. நமஸ்ஸு, கைங்கர்யவிரோதி நிவர்த்தி பரதிபாதக மாகையாலே, அடிமையை இரககிற என்ற விதிலே அந்தர்ப்பூதம்.

அ — ஆகிஞ்சந்யமாவது—உபாயாந்தராவறிதயம். அநந்யகதித்வமாவது - ரக்ஷகாந்தராவறிதயம். ஆகிஞ்சந்யம் - பூவவாகயாதிகாரம். அநந்யகதித்வம் - உத்தரவாகயாதிகாரம்.

(ஆகிஞ்சந்யமாவது)—ப்ரபநநபரிதராணே;- ஆகிஞ்சந்யமாவது - கர்மஜ்ஞாநபக்திகளிலும் அவற்றுகு ஹேதுவான ஆதமகுணங்களிலும் அந்வயமினறிக்கே, அவற்றுகு விபரீதங்களானவற்றால் தான் பரிபூர்ணனாயிருக்கிற விருப்பையும் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஸர்வபரகாரத்தாலும் ஈஸ்வரனுக்கு அத்யநதபரதநத்ரமாயிருக்கிற விருப்பையும் அதுஸந்தித்து நமகாரயத்துக்கு நாமகடவோமலலோம் என்றிருக்கை.

ஸ்ரீசப்தத்துக்கு இன்னும் அநேக வ்யுத்பத்திகளிருக்க, இவ்விடத்தில் கர்மணிகர்த்திரி வ்யுத்பத்திகளைமாதரத்தை யருளிச் செய்தது - புருஷகாரத்துக் கேகார்த்தமான ஸ்வபாவ ப்ரதிபாதகமாகையாலே. புருஷகாரமாமபோது காபையும் பாரதந்தாயமும், அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்; கையாலே இவ்விரண்டு வ்யுத்பத்திகளை அருளிச்செய்தார் என்றும் அருளிச்செய்வர்கள். அநந்யகதித்வமாவது - “களைவாய்துன்பங் களைவாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்கிறபடியே - ஈஸ்வரனையொழிய வேறொரு ரக்ஷகநிலை யென்றிருக்கை.

வேஷமூந்தான் - இருப்புத்தான். இனி - அதிகாரத்தைச் சொன்ன வந்தநம். முன்னிட்டு—புருஷகாரமாகமுன்னிட்டு.

மூ.—இதுக்கு அர்த்தம், எல்லாக்கும் இவனைப்பற்றி ஸ்வரூப லாபமாய், இவள்தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும் என்று. இப்போது இவனைச்சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக

வ்யா.—இவ்புத்தபதிதவயத்துக்கும் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கர்த்தமென்றுதொடங்கி) அதாவது - இவவுபய வ்யுத்தத்திக்கும் அர்த்தம், (ஸ்ரீமதே) என்று, எல்லாராலும் ஸேவிககப்ப டாரின்றாள் என்கையாலே - ஸகலசேதநர்க்கும் இவனைப்பற்றித் தங்களுடைய சேஷத்வரூப ஸ்வரூபலாபமாய், (ந்ரீயதே) என்று, ஈஸ்வரனை ஸேவியாரின்றாள் என்கையாலே - இவள தனக்கும் ஈஸ்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும் என்று என்கை. இவள் தனக்கு, சேதநவிஷயத்தில சேஷிதவமும், ஈஸ்வரவிஷயத்தில் சேஷத்வமும் என்று முண்டாயிறே யிருப்பது. ஆகையால், இந்தஸேவ்யத்வ ஸேவகத்வங்கள் இரண்டும இவளுக்கு நித்யமாய்ச்செல்லாநிற்கும். ஈஸ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற ஆகாரத்வமுண்டானப்போலே இவ ளுக்கும் புருஷகாரத்வமும் ப்ராப்யத்வமுமாகிற ஆகாரத்வமும் உண்டாகையாலே, அதில் எவவாகாரத்தை நினைத்து இவனை இப்போது சொல்லுகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இப்போதிவ னைச்சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக என்று.) (புருஷகாரமாக) என்கையாலே- உபாயவஸ்து விசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தை யிட்டு, இவனுக்கும் உபாயத்வத்தில அநவயஞ்சொல்லும்பகூடம் நிரஸ்தம்.

அ.—இவனைப்பற்றி-பெரியபிராட்டியாரை கடகையாகப்பற்றி. தன்னுடைய - சேஷபூதனான தன்னுடைய ஆகையால்-பிராட் டிக்கு சேதநவிஷயத்திலே சேஷிதவமும், ஈஸ்வரவிஷயத்தில சேஷத்வமும் என்றுமுண்டாகையாலே. இந்த ஸேவ்யஸேவகத் வங்கள்-சேஷித்வ சேஷத்வங்கள். அதில் - புருஷகாரத்வப்ராப்யத் வங்களிரண்டிலும். இப்போது-ஈஸ்வரனை உபாயமாகப் பற்றுகிற போது, உபாயவஸ்து விசேஷணமாயிருக்கிற-உபாயவஸ்துவாசக மான நாராயணபதத்துக்கு “ஸ்ரீமத” என்கிறபதமவிசேஷணமா யிருக்கிற இட்டு - ஹேதுவாகவைத்து. இவனுக்கும் - ஈஸ்வரனுக் கும். உபாயத்தில் - இஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்களில். அந்வயம் - ஸாக்ஷாதந்வயம்.

வ்யா.—(பிஷாமி) (கூழிபாமி) (நக்சுமாமி) (நக்சுமாமி) என்னும் படியான சீறறம்பிறந்தால அவ்வப்பராததைப் பொறுப்பது, (தீமேதநகிததோஷபிகிஇஹிஜகதி) இதயா கிப்படியே தன்னுடைய உபதேஸாதிக்களாலே.

அ —கீதையிலே; (நமான்ருபுக் கிஸ்மூதா: ப்ரஹ்மஸ்தீந ராஹ்மா: மாய
யாபந்யுத்யானா அந்ரங்காவமாயாதீதா: || சாநாந்விஷதரித்ராந் ஸ்ரபாந்முகா
ந்முகா || கீபாய்யப்ரமதபா நாஸரிஷ்யேயேநிஷு) துஷ்கர்திகளா மூடராய,
நராதமராய், மாயையாலே அபஹ்ராதஜ்ஞாநஸ்வபாவததையுடைய
ராய், ஆஸூரமான ஸ்வபாவததை ஆசரயிததுககொண்டு எண்ண
யடையாகிருப்பார்கள்.

முடராவார்- ஜ்ஞாநமிலலாத அஜ்ஞா நராதமாவார்-அறிந
தாலும் ஆபிமுகபயிலலாதாரா. மாயயாஉபஹ்த ஜ்ஞாநராவாரா-பிற
ந்தத்தவ்ஜ்ஞாநம்,அநாதியா எபரகாதி ஸம்பந்தத்தாலேஅமுநநின்
வர்கள். ஆஸ-ரீமபரவமாசரிதராவார் - பிறாகுப் பிறநத ஜ்ஞா
நததைபும தங்களாலே அழிககுமவர்சள எனன்னவிவே வெறுந
திருப்பாராய் க்ஞரராயப் பொல்லாரான நராதமரை ஸஸாரங்க
ளில் ஆஸ-ரயோனிகளிலே நான எபபோதும் தளளா நிதபனெ
ன்று சொல்ல; அப்படியன்று, கூமாகுணங்களுக்கு விஷயமாககி
யருளவேனுமென்று சொல்ல; வராஹபுரானே; - (सुद्धास्त्रैः
पक्षिण्डोक्तृद्वयैः। स्रष्टृभिर्नैषि नक्षत्रैश्च) சுவபசனே
யாகிலும் என்னுடையபகதனை யாவாசிலமதுஷ்பா நிரதையைப
பண்ணுகிறார்கள், அவர்கள தூறுகோடி பதமமிட்டு ஆரா
திததாலும் அவர்களை ஒருக்காலும்பாரேன்; அவர்களை ஒருக்கா
லும் கூமியேன் என்ன; ஸ்ரீகுணரதநகோஸே, (प्रितेवतवत्परो
यान) இதிஸ்லோகஸ்ய உததரார்த்த; - (किंशुद्रौर्मन्त्रैश्च
विम्वैःप्राप्त्यर्थंज्ञानसिम्हाम्) அததசையிலே, இச்சீற்றத
துக்கு அடியெனனென்பது, இவன தீரககழியச் செய்தவபராத
மென்று அவன் சொன்னால், மணறசோற்றிலே கல்லாய்வாரு
ண்டோ, இந்த ஜகததில அபராதமற்றிருப்பாரார என்பதாய
உசிதோபாயங்களாலே தோஷங்களைவிஸ்மரிப்பிதது ஸவஜநமாக
காநிற்பது, ஆகையாலே எங்களுக்கு மாதாவாகா நின்றாய்.

உபதேசமாவது- இச்சேதநனுடைய அபராதங்களைக்கணக்கிடும், நீரா இப்படித் தள்ளிக் கதவையடைததால் இவனுக்கு வேறொருபுகளுண்டோ; உமக்கும் அவனுக்கு முண்டான் ஸமபந்த விசேஷத்தைப்பார்த்தால், “உறவேல நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது” என்கிறபடியே குடநீர் வழித்தாலும் போகாததொன்றன்றோ: ஸ்வம்மான இவனை லபிக்கை ஸ்வாமியான உம்முடைய பேறாயன்றோ விருப்பது, * எதிர்குமல்புக்குத்திரிகிற வுமக்கு

வயா — அச்சிறந்ததையாற்றி, தயையை ஜநிப்பிக்கும் இவளுக்காக என்கை. ஆகையாலே, ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கும் அபராதபயதராலே புருஷகாரபரஸ்கரணம் அபேஷிதமென்று கருத்து.

இத்தலையிலகாரயம் தான் ஏறிட்டுக்கொண்டும், அத்தலையை வஸீகரித்தும், இரண்டு தலையையும் பொருத்துகைக்கு, இவள்தான கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோவென அருளிச்செய்கிறா

அ.—நான் சொல்ல சிவஸூமோ; ரக்ஷணஸாபேக்ஷயவந்தவிவனை ரக்ஷியாதபோது உம்முடைய ஸாவரக்ஷகத்வம் விகலமாகாதோ; அநாதிகாலம் நமமுடைய ஆஜ்ஞாநிலங்கநம்பண்ணி நமமுடைய சிறந்ததுக்கு இலக்காயப்போந்தவிவனை அபராதோசிததண்டம் பண்ணாதே அதைப்பொறுத்து அங்கீகரித்ததால் சாஸ்தரமாயாதை குலையாதோ எனறன்றோ உம்முடைய திருவுள்ளத்திலோடுகிறது, இவனை ரக்ஷியாதே அபராதாறுகுணமாக நியமித்தால் உம்முடைய கர்பாதி குணங்கள் ஜீவிக்கும்படியென, அவை ஜீவித்த தாவது இவனை ரக்ஷித்தாலன்றோ. நியமியாதபோது சாஸ்தரம் ஜீவியாது, ரக்ஷியாதபோது சாபாதி குணங்கள் ஜீவியாது, என செய்வோமெனன வேண்டா, சாஸ்தரத்தை விமுகவிஷயமாககில இரண்டும் ஜீவிகும், ஆனபின்பு இவனை ரக்ஷித்தருளீர் என்று சொல்லுகை.

ஆதிசபத்தாலே- அழகைச் சொல்லுகிறது அதாவது- “ஓந கான்போ, உனக்குப்பணியன்றோவிது” என்று உபதேசத்தை உதறினவாறே, கண்ணைப்புரட்டுதல், கச்சைநெகிழ்குதல்செய்து தன்னழகாலே அவனைப் பிச்சேற்றி, தான் சென்னபடி செய்தல் தன்னிற்கமாட்டாதபடிபண்ணி அங்கீகாரோந்முகனாகுகை. அச்சிறந்ததை - க்ஷிபாமி, நக்ஷமாமி என்னும்படியான அந்தச் சிறந்ததை ஆற்றி-போக்கி. இவ்விடத்தில் தயையாவது-ஆபத்திலே ரக்ஷிக்கவேண்டுமெனகிற தயை. புருஷகார புரஸ்கரணம்-புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை.

இத்தலையில் காரயம் - சேதநவிஷயத்திலகாரயம். தானேறிட்டுக்கொண்டு - தன்கார்பமாக அத்யவஸித்துக்கொண்டு. அத்தலையை வசீகரித்தும்-ராவனை கீழ்ச்சொன்ன உபதேசரதிகளாலே வசீகரித்தும். இரண்டு தலையையும் - சேதநேசுவரிருவரையும். பொருத்துகைக்கு-பொருந்தவிடுகைக்கு-சேர்க்கைக்கு. என்றபடி. கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோ-கராயஸாதகமானபுருஷகாரமோ

மூ.—இவள் தாயாய், இவர்கள்கேளும் பொறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பதனியாய், இனியவீஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணழிவற்றபுருஷகாரம்.

வ்யா.—(இவளதாயாயென்றுதொடங்கி) அதாவது—(सुखं प्राप्तुम्) (होना) (स्वर्गमाप्तामिति) (अनुभवितुम्) (अपेक्षितम्) (अभिलषितम्) எனறும், (अनुभवितुम्) (अपेक्षितम्) (अभिलषितम्) எனறும் சொல்லுகிறபடியே, இச்சேதநாககு இவளமாதாவாய், “தந்தம்மக்களமுதுசென்றால் தாயமாராவார் தரிககிலலா” என்கிறபடியே, அந்தஸம்பந்தமடியாக இவர்களு டையகலேயுங்களண்டால் ஸஹிக்கமாட்டாதே, (विश्वं पश्य) (விஷ்ணு பத்ரி) என்கிறபடியே, அவனுக்கு பத்ரியாய், “பித்தர்பனிமலர் மேற்பானைக்கு” என்கிறபடியே, அவன் தன்வைலக்ஷணயத்தைக் கண்டுபிச்சேறித் தனசொல்வழிநடக்கும்படி அபிமதவிஷயமா யிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம் என்கை.

எல்லாம்செய்தாலும், கிரங்குமஸ்ததநத்தாணை ரசவரன், “சேதநருடைய அபராதகனை நிறுத்தது துத்திராத்துவன்” என்று நிற்குமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப்போமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்

அ — விஷ்ணுபுராணே; - (ஸ்வயந்தாஸ்யஸ்தாநம் தீவதீஹிபிஹி! ஸ்ருதேஷ்ஷுநாநாப்யஜநத்யேஷம் சநாசநம்) ஸர்வலோகதனாக்ரம் நீ மாதா, தேவதேவனுனஹரி பிதா; உனனாலேயும் அநத விஷ்ணு வினாலேயும் சராசராத்மகமான இந்தஜகததானது போஷிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அந்த ஸம்பந்தம் - மாத்ராதவஸம்பந்தம் அவனுக்கு - விஷ்ணுவுக்கு. பித்தர் - வயாமோஹி. பணிமலா - ஜலத்திலே மிருக்கிற மலா. பாவைக்கு-பெண்ணுக்கு. அவன்-ராசவரன். பிச்சேறி-வ்யாமோஹம் தலையெடுத்து.

அபிமத விஷயமாயிருக்கையாலே - பத்ரியாயிருந்து அநபிமத விஷயமாயிருக்கையனறிகே அத்யந்தாபிமதவிஷயமாயிருக்கையாலே. புருஷகாரம் - ரச்வரணை சேதநவிஷத்தில பஹுபாதனாகுமவன்

எல்லாமசெய்தாலும்-இப்படி உபதேசித்தும் தன்வைலக்ஷண்
யத்தைக்காட்டிப் பிச்சேறும்படி பண்ணினபோதிலும்; நிறுத்து-
கணக்கிட்டு, அறுத்து - தரும்படி சிணைப்பணனி, தீர்த்துவன்-
கோபத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வேன், நிற்குமளவில் - இருகரும்
போது, இவளாலே-பெரியபிராட்டியாராலே,

மு — மதுப்பாலே இருவாசோததியும் நிதயமென்கிறது.

வயா—குமிழிநீருண்டு, “நின்னனபின்வழிநின்று சிலைபிடித்தெம் பிரானேக” என்கிறபடியே மாயாமாகத்தினபின்னே போவென னிலும் வினைவதறியாதே அதினபின்னேபோமபடி தனசொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிகக வலஸென்னுமிடம் கிடுபுநாயாய லித்ததமிதே என்கை. “செயதகவினுக்கிலைகைமமாறு” எனனும படி இரண்டுதலைக்குந தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தனசொல்வழி போக வேண்டுமபடியான திருவடியோடே மறுதலைக்கு மவள. “தானமுயங்கும” எனனுமபடியான போகயதைக்குத்தோற்று, எததைச்செயவோம் என்று தலைதடுமாறி, “நின்னனபின்வழி நின்று” “அதனினபின்னே படாந்தான” எனனுமபடி வினைவ தறியாதே, முறுவலுக்குத்தோற்றுச சொல்வழிபோ மவனைப் பொறுப்பிக்கும என்னு மிடஞ்சொல்லவேண்டாவிதே” என்று இதுதனை இவாதிருத்தமபியாரும் அருளிச்செய்தாரிதே.

ஆக, ஸ்ரீமதபதத்தில் ப்ரகாதயஸ்ததை அருளிச்செய்தார் கீழ், பரதயயாஸ்ததை அருளிச்செய்கிறா மேல (மதுப்பாலே யென்றுதொடங்கி.)

அ.—குமிழிநீருண்டு—குமிழ்எழும்புமபடியாக நீருண்டவனுக்கு தேஹம்பரவசமா யிருக்குமாப்போலே போகபரவசனாககொ ண்டு. குமிழ்-புத்புதம். வினைவதறியாதே - மேல்வீதாபஹாராதி களால தமக்கு வருகிற அநாததமறியாதே அதனின பின்னே- மாயாமாகத்தின பின்னே. வலஸ-ஸமாததை

செயதகவினுக்கு-செய்யப்பட்டஉபகாரததுக்கு. கைமமாறு- ப்ரத்யுபகாரம். இரண்டுதலைக்கும-பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும். தலைதடுமாறாக-ஸவ்ருபஹாரிவாராதபடி. மறுதலைக்குமவள்-எதி ரிடுமவள்; சண்டைபண்ணுமவள் என்னவுமாம். தான்மயங்கும படியான எனனுமபாடத்தில் - தனைத்ததானே கண்டுமயங்கும படியான. போகயத்திலே-அழகிலே. தலைதடுமாறுகை-தலையாலே தடுமாறுகை; அதாவது ரக்ஷிக்கை. நின்னனபின்வழிநின்று-உன னுடைய பரிதிமார்க்கத்திலே நின்று. அதனின பின்னே படாந தான - அந்தமாயாமாகத்தினபின்னே போனான. முறுவலுக்கு- மந்தஸ்யித்ததுக்கு சொல்வழி உக்திமார்க்கத்திலே இதுதனை- உபாயபூதனான ஈசவரன, புருஷகார பூதையான பிராட்டிசொல் வழி நடக்குமிதுதனை. இவாதிருத்தமபியாரும் அருளிச்செய்தா ரிதே - இவா திருத்தமபியாரான அழகியமணவாளப பெருமான நாயனாரும், ஸ்வகர்த்தர்கமான அருளிச்செயல் ரஹஸயத்திலே அருளிச்செய்தாரிதே.

ஆக - ஸ்ரீஎனதுபெரியபிராட்டியார்க்குத் திருநாமமென்று தொடங்கி இவ்வளவான ப்ரபந்தத்தாலே. ப்ரகர்தயஸ்ததை-பர , க்ர்தயஸ்தமான ஸ்ரீமச்சப்தார்த்தத்தை. பரத்யயாஸ்ததை-மதுப் பாத்த்தத்தை.

15

மூ —சேதநனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டா. இத்தால்-ஆஸ்ரயிகைகளுக்கு சியேவேணடுவது, காலம்பார்க்க வேண்டா என்கிறது.

வ்யா.—இத்யாதிப்படியே, காலத்தவமுள்ளதனையும் அதுபவியாரின்றாலும், சிறிதுவரையிட்டுக் காட்டக்கடவதல்லாத்படிபண்ணிவைத்த இச்சேதநனுடைய அசாத்யகரணதய பராததையுங்கண்டு, என்னையவினையப்புகுகிறதோவென்னும் பயத்தாலே, ராஸ்வாணைவிட்டு ஒருகூண்காலமும் அசலமாட்டாள் என்கை.

இத்தால் சேதநனுக்குப் பலிகுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (சேதநனுகெனறுதொடங்கி.) அதாவது - இப்படி இவளிருந்து நோக்குகையாலே சேதநனுகு, ராஸ்வாஸவாதநதாயமும், ஸ்வாபராதமுமாகிற இவை இரண்டையும் நினைத்து என்னையவினையப்புகுகிறதோவென்று அஞ்சவேண்டாவென்கை. இனி, இமமதுப்பின் தாத்தப்யாரசத்ததை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலென்று தொடங்கி.) அதாவது - இப்படி புருஷகாரோபாய வஸ்துகளினுடைய நித்யயோகத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற விமமதுப்பால், இவ்விஷயத்தை ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு, ஆஸ்ரயிகையில ருசியேவேணடுவது, இரண்டுதலையுங்கூடி யிருக்குநதையிலே ஆஸ்ரயிக்கவேண்டுமென்று, ஆஸ்ரயணத்ததுக்குக் காலம்பார்த்திருக்க வேண்டாவென்கிறதென்கை.

அ.—இத்யாதிப்படியே - இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே, சிறிது வரையிட்டு - அலபாரசமாகிலும் குறையாமலெனற்படி. அகாத்யகரணமாவது -பரஹிஸை, பாஸ்தோதரம், பரதாரபரிகாஹம், பரதாவ்யாபஹாரம், அஸத்யகநம், அபக்ஷ்யபக்ஷணம் தொடக்கமானவை. ஆதிசபத்ததாலே - பகவத்பாகவதாஸஹ்யாபசாரங்களைச் சொல்லுகிறது. என்னைய வினையப் புகுகிறதோ- என்னவிதமாய் பலிக்கப்போகிறதோ. பயத்தாலே - ஆகாமியானதுக்கத்தாலே.

இத்தால் - இந்நித்யயோகத்தாலே, நோக்குகையாலே-ரக்ஷிக்கையாலே. அஞ்சவேண்டா - பயப்படவேண்டா. இனி - ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான நித்யயோகத்தையும், குணபரயுக்தமான நித்யயோகத்தையும், அதின் தாத்தப்யாரசத்தையும் அருளிச்செய்தவநந்தரம். மதுப்பின் தாத்தப்யாரசத்தை-மதுபர்த்தமான நித்யயோகத்தினுடைய தாத்தப்யாரசத்தை. ருசி-ரஸாந்தரத்தாலும் மாற்றவொண்ணாமல் ஒன்றிலே செல்லுமவிருப்பம். இரண்டுதலையும் - பிராட்டியும் அவனும், தசையிலே-ஸமயத்திலே.

மூ.—இவன்ஸநநிதியாலே காசமதலைபெற்றது, அது இவ்
லாண்மயாலே ராவணன் முடிந்தான். புருஷகாரபலத்தாலே ஸ்வா
தந்தாயம் தலைசாயந்தால் தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லு
கிறது நாராயணபதம்.

வயா.—இனி, இவன் புருஷகாரத்வத்தின் அவஸ்யாபேகிதத்
வததை அறிவிக்கக்காடி, இவன்ஸநநிதிக்கும் அஸநநிதிக்கு முண்
டானவாசியையருளிச்செய்கிறா (இவன்ஸநநிதியாலே யென்றுதொ
டங்கி.) அதாவது - (ஸ்வயந்தரஸ்யாபேகிதம்) (தேவ்யாகாருண்யரூபயா)
என்கிறபடியே, காபைதான் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலே யிருப்
பாளாய், ஸ்வதந்தரான ஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்வாதந்தர்யத்தை
யமுகுகி காபையைக் கிளப்புமவளான இவன்ஸநநிதியாலே,
அபராதத்தை தீரக்கழியச்செய்து, ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக் கிலக்கா
யத் தலையறுப்பண்ணத்தேடின காசம், (த்யுஷ்யஸ்யஸ்யஸ்ய) (த்யுஷ்யஸ்யஸ்யஸ்ய)
(காபயாபாயபாலயத்) என்கிறபடியே, காபாவிஷயமாயத் தலை
பெற்றுப் போயிற்று; அப்படியிருக்கிற இவன்ஸநநிதியில்லாமை
யாலே போககற்றுச் செயலமாண்டுநின்றநிலை ஒத்திருக்கச்
செய்தேயும், காத்தோபாகி அபராதமுமின்றிக்கேயிருக்க, ராம
ஸரததுக்கிலக்காய ராவணன் முடிந்துபோனென்கை ஆகை
யால், ஆஸ்ரயிப்பாக்கி இவன்ஸநநிதியே வேணுமென்றுகருத்து.
ஆக, ஸ்ரீமத்பதாராதத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், நாராயணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்
(புருஷகாரபலத்தாலே யென்றுதொடங்கி.) அதாவது - உபதே
ஸததாலும், அழகாலும் கண்ணழிவற விசேகரித்துக் கார்யங்
கொள்ளவல்ல புருஷகாரபலத்தாலே ஆஸ்ரயனோரமுகுனனசேத
நன் அநாதிகாலமபண்ணின அபராதங்களைப்பார்த்துசீறி, “அங்
கிகரியேன்” என்றிருக்கு மீஸ்வரஸ்வாதந்தராயம் தலைமடிந்தால்,
அதினகீழ் தலையெடுக்கப்பெறுதசெறுப்புத்தீர்ந்து, தலையெடுக்குங்
குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம் என்னை.

அ.—இனி-மதுபர்த்தமருளிச்செய்தவந்தரம், வாசியை-தரதம்
பாவத்தை. பாசவாஸுக்கும்-பாசவாஸுடைய. அமுகுகி - அடங்கும்
படிபண்ணி. தீரக்கழியச்செய்து-பூணமாகப்பண்ணி. இலக்காய-
விஷயமாய். அப்படியிருக்கிற-காபாபரதாநையாய், ஸ்வதந்தரான
பாசவாஸுக்கும் ஸ்வாதந்தர்பதத்தை யமுகுகி காபையைக் கிளப்பு
மவளாயிருக்கிற. போககற்று-போகைக்கிடமற்று; கதியற்றஎன்ற
படி. செயலமாண்டுநின்றநிலை- வயாபாச சூர்யவ்யயிருக்குமிருப்பு.
ஒத்திருக்கச்செய்தேயும்-காக்கத்துக்கும் ராவணனுக்கும் ஸமாநமா
யிருக்கச்செய்தேயும் கண்ணழிவற-தனக்கிடமுண்டாமபடி தலை
மடிந்தால்-தலைசாயந்தால் அதாவது-ஸ்வாதந்தர்யப்ரபுகதமான
சீற்றம் சமித்தால், செறுப்புத்தீர்ந்து-ஸங்கோசம்போய்.

மூ.— அவையாவன - வாதஸையமும்,

வ்யா.—அவைதா னெவையெனன அருளிச்செய்கிறார் (அவையாவனவென்று தொடங்கி.) இவற்றிலே வாதஸையமாவது - வதஸத்தின்பக்கல தேதுவிருக்கும் இருபடி; அதாகிறது - அதி னுடைய தோஷத்தைப் போகய மா க க கொ ள னு கையு ம, சுதீரத்தைக்கொடுத்ததுவளர்க்கையும், எதிரிட்டவனாக கொம்பிலும் குளம்பிலுங்கொண்டு நோக்குகையுமிதே. அப்படியே ரஸ்வரணம், தோஷத்தைபோகயமாக்ககொண்டு (பாலேபோறசா) எனகிறகுணங்களாலே தரிப்பித்து, (சுத்யுந்-சந்த்யுந்) (கதர்சந-நதயஜேயம்) (அஹ்-ஸந்த்யுந்) (அபயர்ஸர்வபூதேபய?) என்றும் சொல்லுகிற படியே, அதுகூலர் நிமித்தமாகவும், பரதிகூலா நிமித்தமாகவும் நோக்கும்.

அ.—அவைதான-தலையெடுக்குங்குணங்களான இவற்றிலே - தலையெடுக்குங் குணங்களிலே. அதாகிறது-வதஸத்தின்பக்கலிலே தேதுவிருக்குமிருப்பாவது. குளம்பிலும் - குளம்படியிலும். அப்படியே - ரக்ஷிக்குமாப்போலே (ஸ்வயந்த்ரஸ்ய சகாஸ்தேவபரபந்தாயதவாஸ மீதிசயாசதே - அபயர்ஸர்வபூதேபயோததாமயேததவ்ரதம்ம) “ஸகாஸ்தே” “மிதரபாவே” எனகிறசலோகத்திலே - பரகாதியை யருளிச்செய்தாராய், இதில - தததுகுணமாக பரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். [ஸ்வயந்த்ரஸ்ய-ஸகாஸ்தேவபரபந்தாய]ஸகாஸ்சபதததுகரு-ஸஹஸாஆதேஸமாய ஸஹஸைவப்ரபந்தாய என்றபடி. அதாகிறது - தன அயோகயதையைப்பாராமல் என்குணத்தையே விசுவஸித்துபரபந்தனை; இது ஆழ்வானநிரவாஹம். கீழ் அநாதிகாலம் ஸர்ஸரித்துப் போந்தவன, மேல் அநந்தகாலம் பலாதுபவம் பண்ணப்புகிறவனாகையாலேபாவதாயுஷம் அதுவாததித்தாலும் “ஸகர்த” எனக்கைக்குப் போருமததநையனரோவென்று எம்பார நிரவாஹம். ரச்வரவிஷயீகாரததுக்கு ஒருக்காலமையும், பின்பு ஆவர்த்திக்கிறது உபாயவைபவததாலவந்த ரஸ்யதையாலேஎன்று பட்டர்நிரவாஹம். ஸகாதேவ என்கையாலே - உபாயததுக்கு விஹிதமான அஸகர்தாவாத்தியை வ்யாவாததிக்கிறது. [சகாஸ்தே - தவாஸமீதிசயாசதே] எனகிறவாததமான நிரத்தேசத்தாலே-அநவரதபாவநாருபமான பகதியைச் சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. [அஹ்-ஸந்த்யுந்-சந்த்யுந்-அபயர்ஸர்வபூதேபயோததாயி] பூதங்கள் நிமித்தமாக பயநிவாததியைப் பண்ணிக்கொடுப்பன். (பீதாந்தாநாஹ்-ஸகாஸ்தேவபந்தாய) (பீதார்ததாநாநாபயஹேதுநிதிஹேதெளபர்சமி.) மஹாராஜா எதிரிடிலும் காட்டிக்கொடோம், இவன்றான அகலுமளவிலும் இவன்கையிலுங்காட்டிக்கொடோம். [ஸந்த்யுந்-ஸந்த்யுந் - ஏததவ்ரதம்ம] நமக்கு அதுபாலநீயமான ஸங்கல்பமிது. அமோகஸங்கல்பனை நமக்கு ஸங்கல்பங்களடையக் குலையிலும் குலையாதஸங்கல்பமிது.

ஸ்ர -ஸ்வாமிதவமும்,ஸௌஸ்ரீலயமும், ஸௌஸப்யமும்,

ஸ்யா -ஸ்வாமிதவமாவது - இவன விமுகஞான தசையி டும் விடாதே நின்று, ஸததையைநோக்கிக்கொண்டு போருகை கரு ஹேதுவான ஒருபந்தவிசேஷம்; அதாகிறது-உடையவனா யிருக்குமிருப்பு; அத்வேஷநதொடங்கி கைங்கரியபாயநதமாக வுண்டான ஸ்வபாவவிசேஷங்களுையெல்லாம் உண்டாகுகிறது, இநதபந்தவிசேஷமடியாக. ஸௌஸ்ரீலயமாவது - உபயவிபூதி யோகத்தாலும், பெரியபிராட்டியாரோடடைச் சேர்த்தியாலும், நிரவகுஸமாயிருக்கிற ஈஸ்வரனுடைய மேனமையையும், தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து, “அவனெவ்விடத்தானபாரா” என்று பிறகாலியாதபடிஎல்லாரோடும் ஒக்கமேல்விழுந்து புரையறக்கலக கையும், அதுதனபேறுகவிருக்கையும்,எதிர்த்தலையிலே அபேகை யினறியிலே யிருக்கக் கலக்கையும். ஸௌஸப்யமாவது-கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கேயிருக்கிற தான், கண்ணுலேகண்டு ஆஸ்ரயிசக லாமபடி எளியனாயிருக்கை.

அ.-இவனவிமுகஞான தசையிலும்-அவன்பக்கல் தலையே னென்று ஸ்வதததரனாய சப்தாதி விஷயாந்தரப்ரவணஞான தசை யிலும், விடாதேநின்று - அநதர்யாமியாய நின்று. ஸததையை. ஸ்வருபத்தை. அதாகிறது - பந்தவிசேஷமாவது. பந்தவிசேஷ மடியாக - ஸ்வாமிதவமடியாக.

உபயவிபூதியோசத்தாலும் - உபயவிபூதியோடும் தனக்குண் டானஸ்வாமிதவருபஸம்பந்தத்தாலும்.மேனமையையும்-பரதவத் தையும். சிறுமையையும் - நிகாஷத்தையும். பிறகாலியாதபடி-பின் னே கால்வையாதபடி; பின்வாங்காதபடி எனதுமாம். ஒக்க-துலய மாக மேல்விழுந்து - அவாகள பிறகாலிகுரு தலசையிலும் தான் மேலவிழுந்து. புரையற - ஸ்வோதகாஷமும்பரநிகாஷமும் நெஞ் சில் தட்டாதபடி; பேதமின்றிக்கே எனறபடி. அது - புரையறக் கலக்கை தன்பேறுக - தனக்கு புருஷாததமாக. எதிர்த்தலையி லே - சேதநனிடத்திலே. ஆகஸௌசீல்யமாகிறது - ஸாவசேதந ரோடும் தரதமபாவமன்றியிலேதன்பேறுகப்புரையறக்கலக்கையும், எதிர்த்தலையில அபேகையினறியிலேயிருக்க புரையறக்கலக்கை யுமென்று இரண்டுவிதமாகவிருக்கும்;- முதல்சொன்னது ஜ்ஞாநி கள்விஷயம்; இரண்டாவது - ஸுஸாரிகள் விஷயம். கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே - ப்ராக்ர்தசக்ஷுர்விஷயமன்றிக்கே.

கண்ணுலே - பராக்ர்தசக்ஷுர்ஸுஸாலே. எளியனாயிருக்கை. அர்ச்சாருபேணஸுஸலனாயிருக்கை.

மூ.—ஜ்ஞாநமும், ஸுக்தியும். குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாதஸலயம்; காராயமசெய்யும் என்று துணிகைக்கு ஸ்வாமிதவம்.

வ்யா — ஜ்ஞாநமாவது - இச்சேதநனுக்குக் கழிக்க வேண்டும் அரிஷ்டங்களையும், கொடுக்கவேண்டும் இஷ்டங்களை யும் நேராக அறிகைக்கீடாக ஸ்வவ்யதிரிகத ஸமஸ்தபதாராதங் களையும், ஒருக்காலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல அறிவு. ஸுக்தியாவது— ஹேயரான நித்யஸூஸாரிகளை, உபாதேயதமரான நித்யஸூஸாரிக ளோடு ஒருகோவையாகவல்ல அகடிதகடநாஸாமர்த்ததயம். இவற்றில் வாதஸலயாதிகள் நாலும், ஆஸ்ரயணஸௌக்யாபாத கம்; ஜ்ஞாநாதிகள் இரண்டும், ஆஸ்ரீதகார்யாபாதகம்; “நிகரில புகழாய” என்றுதொடங்கி வாதஸலயாதிகள் நாலையும், ஆஸ்ரய ணததுக்குடலாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞாநஸுக்திகள் இரண்டுஞ்சொன்னவிது பராபதி பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; காராயகரதவததுக்கு அவையும் அபேக்ஷிதங்களாகையாலே.

இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விரியோகங்கள் எவையென்ன அருளிச்செய்கிறா(குற்றங்கண்டென்றுதொடங்கி.) அதாவது—ஆஸ்ரயணோநமுகுண இச்சேதநன, தனதோஷத்தைப்பார்த்து அஞ்சாமைக்குறுப்பு, தோஷத்தைப் போகயமாகக் கொள்ளும் வாதஸலயம் நங்காரயம் செய்யுமோ, செய்யானோவென்று ஸூகியாதே காராயஞ்செய்யுமென்று விஸ்வவிககைக்குறுப்பு, இழவுபேறு தன்னதாமபடியான ஸ்வாமிதவம்;

அ.—நேராக - பரத்யக்ஷமாக. ஈடாக-யோக்யமாக. அபரோக்ஷிக்கவல்ல - பரத்யக்ஷமாக அறிகைக்குச்சகதமான. ஹேயரான-தயாஜ்யரான. உபாதேயதமரான - பரமோததேசயதமரான. ஒருகோவையாகவல்ல - ஒருசேர்த்தியாகவல்ல. அதாவது - விஜாதீயர் சேர்ந்தாப்போலிருக்கையன்றிகே ஸஜாதீயாஅநேகர் சேர்ந்தாப்போலேயிருக்கை

நிகர - தர்ஷ்டாநதம். உடலாக-யோக்யமாக. பராபதியாவது-பிதாவைப்போலே நியாமகனயிருக்கையாதல்; நிருபாதிக சேஷிதவமாதல். பூர்த்தியாவது-உபயவிபூதிநிரவாஹகனயிருக்கையாதல்; நாராயணத்வததால் வந்த ஸமஸதகுணவிபூதிகளை யுடையவனயிருக்கையாதல்.

இக்குணங்களுக்கு - வாதஸல்யாதிகுணங்களுக்கு. இவ்விடத்தில் - எமபெருமானே உபாயமாக ஆஸ்ரபிக்கிற விடத்தில். அஞ்சாமைக்கு - பயப்படாமைக்கு. உறுப்பு - யோக்யம். இழவுபேறுகள். நாஸலாபங்கள்.

மூ.—ஸ்வாமித்வங்கண்டகலாமைககுஸௌஸ்ரீலயம்; கண்டுபற்று
ஸைககு ஸௌஸப்யம், விரோதியைப்போசகித தனனைக்கொடுக
சைககு ஜ்ஞாநஸகதிகள. இங்குசசொன்னஸௌஸபயத்துகெல்லை
நிலம் அர்ச்சாவதாரம்;

வ்யா.—உபய விபூதிக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைககு
ப்ரகாஸகமான ஸ்வாமித்வத்தைககணம், ஸ்வரிகாஷாது ஸந்தா
நததாலே அகலாமைககுறுப்பு, தாழ்நின்றவர்களுோடேபுரையறக
கலக்கும் ஸ்வபரவமான ஸௌஸ்ரீலயம்; அதிந்தரியன என்று பிற
காலியாமல்கண்ணாலேகண்டு ஆஸ்ரயிக்கைககுறுப்பு, தனவடிவை
சக்ஷுர்விஷயமாககுகையாகிற ஸௌஸப்யம். (ஸ்ரீபாஷ்யம்) (ஸாவபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) எனகிறபடியே,
ப்ராபதிவிரோதியைப்போச்சி ப்ராபயனான தன்னை உபகரிககைக்
குறுப்பு, ப்ராபதாவான இவன் கீழ்நின்றநிலையும் மேல்போக்கடி
யும் அறிகைககும் அறிந்தபடியே செய்துதலைக்கட்டுகைககும்
ஏகாந்தங்களுள ஜ்ஞாநஸகதிகளஎன்கை.

ஸௌகர்யாபாதகருணசதுஷ்கத்திலும் ஸௌஸப்யம் ப்ரதாந
மாகையாலே, அநதஸௌஸப்யகாஷ்ட்டையை யருளிச்செய்கிறார்
(இங்குச்சொன்னவென்று தொடங்கி.) அதாவது இப்பதத்திலே
ஆஸ்ரயனோபயோகியாகச் சொன்ன ஸௌஸபயத்துசகு ஸ்ரீமா
பூமி, “தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவநதானே” எனகிற
படியே, ஆஸ்ரிதாஉகநததொனதை திருமேனியாகக்கொண்டு
ஸதாஸந்நிதிபண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமென்கை.

அ—கடவனாயிருக்கும் - ப்ராப்தனாயிருக்கும். அகலா
மைககு - ஷ்டாமைககு. அதிந்தரியன - கண்ணாலே காணப்படா
தவன், உபகரிககைககு-கொடுகைககு, ப்ராப்தாவான - ஆஸ்ரயிக
கிற. இவன் - இசசேதநன், கீழ்நின்ற நிலையாவது-ப்ராப்தி ப்ரதிப
நதகபூயிஷ்ட்டனாயிருக்கை. மேல்போக்காவது - பரமபத்ததேறப்
போருகை. அடி-இரண்டுக்கும்ஹது. போக்கடி-ப்ராப்யதேசம்.
ப்ராபதி-ப்தா புத்ரனை நியம்ககுமோ பாதிநியமிககைக குறுப்பான
ஸமபந்தம். ஏகாநதங்களுள - அவச்யாபேக்ஷிதங்களுள.

ஸௌகர்யாபாதகங்கள் - ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்கள்.
ஸௌஸப்யம் ப்ரதாநமாகையாலே - ஸௌஸப்ய மில்லாதபோது
வாதஸலய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்யங்கள் ஸௌகர்யா பாதகமாக
மாட்டாமையாலே அகருணங்களில் ஸௌஸப்யம் ப்ரதாந மென
றபடி. அநதஸௌஸப்ய காஷ்ட்டையை - அநதஸௌஸப்யஸ்ரீமா
பூமியை. இப்பதத்திலே - பூரவகண்டஸ்த்த நாராயணபத்திலே.
தமா-பகதா. உருவம்-திருமேனி. அவ்வுருவம் - ஆஸ்ரிதருகநதவிகர
ஹம். தானேயாம் - ஆசரிதருகநத திவ்யமங்களை விகர ஹத்தையே
தனககு அஸாதாரணமாய் அப்ராக்ர்தமான விகர ஹமாகவுடையனா
யிருக்கும்.

மு.—இதுதான் பரவ்யுஹவிபவங்களபோ லன்றிககே கண்ணுலே காணலாமபடியிருக்கும்.

வயா.—இதுதனையுப்பாதிக்கிறா (இதுதானென்றுதொடங்கி.) அதாவது-இவ்வாசசாவதாரந்தான தேசவிப்ரகர்ஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபரவ்யுஹங்களும்,காலவிப்ரகர்ஷ்டதையாலேகண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடிபோன விபவமும் போலன்றிக்கே, ஆஸநமாய அநவரத ஸநநிதிபண்ணிக கொண்டுருக்கையாலே, *அநவரதம் கண்ணுலே காணலாமபடி யிருக்குமெனகை.

அ —இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான-ஆசிரிதருகந்ததிருமேனியைத் தனக்கு அஸாதாரண திவ்யமங்கள் விகரஹமாகக்கொண்டு ஸதாஸநநிதிபண்ணியிருக்கும் இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான். தேச விப்ரகர்ஷ்டதையாலே - தேசதூரத்தாலே. மோக்ஷதாமத்திலே;- நாமிருக்கிற பூமிமுதற்கொண்டு கீழ்சேஷலோக பாயந்தம்பூலோகமென்று வ்யவஹரிகப்படும்; இந்த பூமிமுதற்கொண்டு ஸூரியமண்டலபாயந்தம் லக்ஷயோஜநபர்யந்தவிப்ரகர்ஷ்டதையை யுடைத்தாயிருக்கும்; புவர்லோகம் ஸூர்யலோகம் முதற்கொண்டு சநதரமண்டல பர்பந்தம் பதினாலுலக்ஷமயோஜநையுடைத்தாயிருக்கும்; ஸுவாலோகம், தருவமண்டலத்தாக்குமேல் கோடியோஜநையை யுடைத்தாயிருக்கும்; மஹாலோகம், அதுக்குமேல் இரண்டு கோடி யோஜநையையுடைத்தாயிருக்கும்; ஜநோலோகம், அதுக்குமேல் எட்டுகோடி யோஜநையையுடைத்தாயிருக்கும்; தபோலோகம், அதுக்குமேல்பன்னிரண்டு கோடியோஜநையை யுடைத்தாயிருக்கும்; ஸத்யலோகம், அதுக்குமேல் கொஞ்சம் குறைச்சலாக இரண்டு கோடியோஜநையையுடைத்தாயிருக்கும்; அதுக்குமேல் அநதமதம்ஸஸு; அதுக்குமேல் அண்டகடாஹம், கோடியோஜநையையுடைத்தாயிருக்கும்; அதுக்குமேல் ஜலாவரணம், பத்துக்கோடியோஜநையை யுடைத்தாயிருக்கும்; இந்தபாகாரம் அவ்யகதபர்யநதம் பத்துபத்துகோடியோஜநைதூரமுள்ளதாக அறியத்தக்கது; இதுக்குமேல் ஸ்வயம் பரகாசமானபரமபதத்திலே பஞ்சோபநிஷணமயமான திவ்யமங்கள் விகரஹ விசிஷ்டரூப ஸாவ வ்யாபகன பரவாஸ-தேவன தீரகமாய அதிவிசாலமான இந்தலோக ஸ்திதியைப்பாராநின்றிகொண்டு ஹர்ஷதேசனாய் எழுந்தருளியிருக்கிறான்; இது வாய்த்து-பரத்வம். காலவிப்ர கர்ஷ்டதையாலே - காலாதிகரமணத்தாலே காலவ்யவதாரந்தாலே என்றுமாம். விபவமும்-விபவாவதாரமும்; அதாவது - ராமகர்ஷ்டத்யவதாரங்கள் ஆஸநமாய-ஸநநிஹிதமாய்; ஸந்நிகர்ஷ்டமாய்.

மூ.—இவை யெல்லாம் நமகரு நமபெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

வயா.—இக்குணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே காணலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறா (இவையெல்லாம் நமகரு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாமென்று) அதாவது—ஸௌகரியபாதகமாகவும், கார்யபாதகமாகவும் சொன்ன இக்குணங்களெல்லாம், இவை காண்கையிலே அபேக்ஷபுடைய நமகரு நம்முடைய பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம் என்கை.

அ —இக்குணங்களெல்லாம்—ஆச்ரயணஸௌகர்யபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்களும், ஆசரிதகார்யபாதகங்களான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும் ஸௌகரியபாதகமாகவும்— ஆச்ரயண ஸௌகர்யபாதகமாகவும். கார்யபாதகமாகவும் - ஆச்ரிதகார்யபாதகமாகவும்.

நமகரு—ஆத்மரீபஹு வசநமாக அருளிச்செய்தாராகவுமாம்; ஸ்வஸம்பந்தபரமபரையைச் சொத்துக்கொண்டு அருளிச்செய்தாராகவுமாம்.

நமபெருமாள் என்னு மதுக்கு ஐகியம்; - முன்பொரு காலத்திலே - கலாபத்திலே க்ஞாநராயிருப்பார்களில் பெருமானையும் அததேசத்திலுள்ள எம்பெருமான்களையும் வாரிக்கொண்டு போர, அப்போது பெருமாள் திருவடிகளுக்கு நல்லராயிருக்கிற ராஜாகண்டகோபாலரென்கிற” விண்ணப்பம் செய்வார், “பெருமானைப் பிரியக் காமரஸ நிகழ்கே அங்கே சென்று அவனைக் கண்டு தம்முடைய பண்களாலே அவனை வசிக்க அவனும் அதிபரிதனாய் உமக்கு வேண்டுவதென்னென்ன; “நம்முடைய பெருமாள் இங்கே வந்தாரா, அவரைத்தரவேணும் என்று; ஆகில் கொண்டு போம்” என்று பலவிகாஹங்களைக்காட்டி; அப்போது அவர்கள் நடுவே தெடிக்காணாமல் கலேசித்திருக்க; அப்போது அவனுடைய பெண்பிள்ளை அழகிய மணவாளப்பெருமானான இவரைத் தன அந்தர்புரத்திலே ஆதரித்துக்கொண்டு போராடிக் அச்செய்தியை யறிந்து. அவன், அவளறியாமல் கொண்டு வந்து இவரோ உம்முடைய பெருமாள் என்காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு, “இவர்தான் நமபெருமாள்” என்று அனைத்தெடுத்துக்கொண்டு அதிதவையுடனே கோயிலேற எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு வந்தாரென்று ப்ரவித்தமே. அப்போது அனைவரும் பெருமானன்று என்று சங்கிதத்துக்கு திருவாழியாழ்வான் பிள்ளையும், “இவர் நம்முடைய பெருமாள்” என்று மேலெழுத்திட்டருளினார். அன்று தொடங்கி அவர்க்கு அதுவே நிரூபகமாய்தென்று மருளிச் செயவர்கள்.

மூ.—திருக்கையிலேபிடித் த வ்யாயுதங்களும், வைத்தஞ் சல் எனறகையும், கவித்தமுடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸந பத்மத்திலே யழுத்தின திருவடிகளுமாய நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம். ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்களிரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

வ்யா.—பெருமாள்பகவதிலே இகஞ்ஞநகளுக்குப் பரகாஸகங்களாயுள்ளவற்றைச் சொல்லி, இவற்றுடனே நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சமென்கிறா (திருக்கையிலேயென்றுதொடங்கி) அதாவது - கார்ய கரத்வோபயோகியான ஜ்ஞாநஸக்திகளுக்குப் பரகாஸகமாய்படி, திருக்கைகளிலேதரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸங்கசகராதி திவ்யாயுதங்களும், வாத்ஸல்யபரகாஸகமாய்படி வைத்து அஞ்சலென்ற கையும், ஸ்வாமிதவப்ரகாஸகமாகக் கவித்தமுடியும், ஸௌஸ்ரீலயப்ரகாஸகமான முகமும் முறுவலும், அனைவாக்கும் கண்டுபறற லாம்படியான ஸௌஸ்ப்யப்ரகாஸகமாக ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க்கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையே அந்நயக்திகளான நமக்கு ரக்ஷகம் என்கை உபாயோபேயநிஷ்டை டர்க்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்செய்தானையடியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றமென்கிறா (ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்களிரண்டுந் திருமேனியிலே தோற்றமென்று)

அ.—கவித்த-கவ்விக்கொண்டுகிடக்கிற. இத்தால-தாடாஸக்தியையும், ஸங்கடத்தவத்தையும் சொல்லுகிறது. ஸ்வாமிக்கிறே முடியுள்ளது; ஆகையாலே, முடி ஸ்வாமிதவப்ரகாஸகம். அபிமத விஷயத்தைக்கண்டாலிறே முகவிகாஸமும் மந்தஸ்யிதமு முண்டாவது; ஆகையாலே, முகமும் முறுவலும்-ஸௌஸீல்யப்ரகாஸகம். அனைவர்க்கும்-ஸாவாதிகாரிகளுக்கும் பறறலாய்படி - ஆச்ரயிக்கலாய்படி. ஆஸநபத்மத்திலே - பத்மாஸநத்திலே, நிற்கிற நிலை-இருக்கிற விருப்பு. ஆஸநபத்மத்திலே திருவடி அழுந்தியிருக்கை, அனைவரும் கண்டு ஆசரயிக்கலாய்படியான ஸௌபலயப்ரகாஸகமென்கை. அந்நயக்திகளான-அகிஞ்சநாநயக்திகளான.

உபாயநிஷ்டை என்கிறது-உபாயாத்யவஸாய நிஷ்டை; உபேயநிஷ்டை என்கிறது-ப்ராப்யத்வரா நிஷ்டை, உபாயநிஷ்டை ரென்கிறது-தர்ப்பத்வப்ரபந்நா; உபேயநிஷ்டை ரென்கிறது-ஆர்த்தத்வப்ரபந்நா. உபாயநிஷ்டைக்கே பேக்ஷிதங்களான ஆகாரங்கள்-வாதஸல்யங்களும் ஜ்ஞாந சக்தயாதிகளும்; உபேயநிஷ்டைக்கே பேக்ஷிதங்களான ஆகாரங்கள்-திவ்யாயுதங்கள்.

ஏற — (சரணௌ) திருவடிகளை. இததால் - சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது பிராட்டியும் அவனும்விடிலும் திருவடிகளவிடாது. திணைமூலாயிருக்கும்.

வயா. — அதாவது - ரக்ஷணபரிபரமான தீவ்யாயுதங்களோடும், ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்தமுடியோடுங் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தேற்றுவகையாலும், “அணிபாராழியுஞ் சங்கமும்” “முடிச்சேர்தியா யுனது முடிச்சேர்திமலாந்ததுவோ” எனகிறபடியே, அவைதானே அழகுக்குடலாய் வைத்து அஞ்சல எனறகையும், முகமும், முறுவலும், ஆஸநபதமத்திலே அநுத்தின திருவடிகளும் ஒரொன்றே அழகுக்கு எல்லேநிலமா யிருக்கையாலே போகபதவம் தேற்றுவகையாலும், இரண்டும் திருமேனியிலே பரகார்பிக்குமென்கை ஆக, நாராயணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, (௨௨௭) (சரணௌ) எனகிற பதத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (சரணௌ - திருவடிகளையென்று.) இந்தத் தவிவசநததால் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலென்றுதொடங்கி) அதாவது - (௨௨௭) (சரணௌ) என்று - இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இததால் - (இணைத்தாமரையடி) எனகிறபடியே - இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்துவைத்தாப்போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், தவிவசநம், இரண்டுக்குமேல் மறறொன்றுபுகுர ஸஹியாமையாலே, ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறதென்கை. இனி, உபாயத்வைகாந்தமான இதின்குணத்திதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியுமென்றுதொடங்கி.)

அ. — ரக்ஷணத்துக்கு - ரக்ஷிக்கைக்கு. அணியாராழியும் சங்கமும் - ஆபரணதயாபூர்ணமான ஆழியும் சங்கமும். அஞ்சலெனறகையும் - அபயபரதாந ஹஸ்தமும். அழகுக்கு எல்லே நிலமாயிருக்கையாலே - தன்னோடொத்த அழகியதும் தனக்குமேற்பட்ட வழகியதும் இனறிககேயிருக்கையாலே இரண்டும் - ரக்ஷகதவமும், போக்யதவமும்மாகிற இரண்டும்.

இனி - நாராயணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தவநந்தரம். இந்தத் தவிவசநததால் - சரணபதத்தினமேலவந்தத் தவிவசநததால், இணைத்தாமரை - பரஸ்பரதுலயங்களாய் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற. நிரைத்துவைத்தாப்போலே - பந்தியாகச் சேர்த்து வைத்தாப்போலே.

இனி - சரணபதத்தினுடைய தவிவசநார்த்தத்தை யருளிச்செய்தவநந்தரம். உபாயத்வைகாரந்தமான - உபாயதவத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமான, இதின - திருவடிகளுடைய.

மூ.—ஸேஷிபககல் ஸேஷபூதனிழியுமதுறை, பரஜை முலையிலேவாய்வைககுமாப்போலே. இததால்-பிராட்டிக கிருப்பிட மாயகுணப்ரகாஸகமுமாய ஸிஸுபாலனையும்கப்படத திருத்திசசோத்துக்கொள்ளுந் திருமேனியை நினைக்கிமது.

வ்யா.—அதாவது - ஸ்ரீமதபதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச் சொன்ன பிராட்டியும், அவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் “என்னடியாரதுசெய்யா” எனனும்படி, நாராயணபதத்தில் சொன்ன குணவிசிஷ்டனான அவனும் கைவிடிலும், திருவடிகள் தனவைலக்ஷணயததாலே துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே கைவிடாது. “வண்புகழ்நாரணனறிண்கழல்” என்கிறபடியே - பற்றினொநாமவவிடாததிண்மையையுடைத்தாயிருக்குமென்கை.

இந்த குணதிகயததைப்பற்றவும்னறிககே, இவன தனஸ்வரூபாதகுணமும், திருவடிகளிலே இழிகை யெனனுமததை ஸந்ரஷ்டாந்தமாகஅருளிச்செய்கிறா(ஸேஷிபககலென்று தொடங்கி.) அதாவது - ஸேஷிபககல் ஆஸ்ரயிக்க விழியும ஸேஷபூதன தன்ஸ்வரூபாதகுணமாக இழியுநததை திருவடிகள்; ஸ்தநநதயப்ரஜை தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்க, தனக்குவகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய்வைககுமாப்போலேயென்கை. திருவடிகளைச்சொன்னவிது திருமேனிகு உபலக்ஷணமென்கிறா மேல (இததாலென்றுதொடங்கி.) அதாவது - (சரண) (சரணென) எனறு-விகரணைகதேஸமான திருவடிகளைச்சொன்ன இததால்- “திருவிருந்தமார்பன” எனனுமபடி, ஸ்ரீமதபதத்திலுச்சொன்ன,

அ — அவள்தானே - கடகையானவள்தானே சிதகு-தேவதத்தை. குணவிசிஷ்டனான - வாதஸலயாதிகுணவிசிஷ்டனான. தனவைலக்ஷணயததாலே - தன்னழகாலே. துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே - வயாமுகதமாகிக் கொள்ளுகையாலே; தனனை அராக்ஷணம் பிரியிலும்வாடிப்போம்படிபண்ணுகையாலே யென்றபடி. திண்மை-தாராய்ததை. திண்கழல்-தாடமான வீரக்கழலையுடைய திருவடிகள்.

இந்த குணதிகயததைப்பற்றவும்னறிககே - இப்படி ஆசரிதாக்களை நமுவவிடாம லிருக்கையாகிற குணதிகயததைப்பற்ற ஆசரியிக்கையனறிககே. இந்த-இப்படி. (திருவடிகளிலேயிழிகை-இவன தன்ஸ்வரூபாத குணமும்) எனறுஅநவயிப்பது இழியும துறை-ப்ரவேசிககும்ஸ்த்தலம். அதாவது - திருவடிகள் (ப்ரஜை - முலையிலே வாய்வைககுமாப்போலே - சேஷிபககல் - சேஷபூதன- இழியும் துறை) என்றவயம். இத்தால் - சரணசப்தததாலே. திருவிருந்தமார்பன - திருவாலே - பெரியபிராட்டியாராலே வலிக்கப்பட்ட மாவையுடையவன்.

மூ.—(ஸாணம்) இஷ்டப்பராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத் துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

வ்யா.—புருஷகாரபூதையானபிராடடிக் கிருப்பிடமாய், நாராயண பதத்திலசொன்ன குணங்களுககு ப்ரகாஸகமாய், “பலபலநாமுரு சொல்லிப் பழித்த சிகபாலன்” என்கிறபடியே, ப்ரதவேஷபர னாய நிருதோகதிகளைப்பண்ணித் திரிநத ஸிஸுபாலனையுமுட்பட, (அலைவிலைமைதவிராதவழகன்) என்கிறபடியே, தன்னமுகாலே தவேஷாதிகள போம்படி திருத்தி, (திருவடிதாடபாலடைநத) என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தைதுடைத்தான திவ்யமங்களவிக்ர ஹத்தைநினைக்கிறது என்கை.

அநந்தரம், ஸரணபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸரணம் எனறுதொடங்கி) அதாவது - (கேசாய்யு. ரக்ஷித்ஸூத்ரம்) ச்ரீஸ்ரீஸக்யம்! நமோஸ்துயைஸ்வஹே கௌர்யாஸ்துயைஸ்வஹே) (உபாயேகாஹ ரக்ஷித்ரோஸ் ஸபதஸ்ஸரணமித்யயம் - வர்த்ததேஸார்ப்பாத சைஷ உபாயாததைகவாசகம்) என்கிறபடியே - ஸரணஸபதம், ரக்ஷிதாவுக்கும், காஹததுக்கும், உபாயததுக்கும் வாசகமே யாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயததுக்கே வாசகமாகையாலும், உபாயகாத்யம் இஷ்டாரிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரகரணமாகையாலும், இஷ்டப்ராப்திக்கும், அறிஷ்டநிவாரணத்ததுக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று, இப்பதத்துக்கு ஆர்த்தமருளிச்செய்கிறார். இஷ்டாரிஷ்டங்களதான இன்னதெனனுமத்தைப்பிரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்

அ — குணங்களுக்கு - வாதஸையாதி குணங்களுக்கு. நாம-
தோஷம். பழித்த - தூஷித்த, உடபட - கூட. அலைவலைமை-
பஹு-ஜல்பம் திருவடிதாட்பாலடைந்த-எமபெருமானுடைய திரு
வடியிடத்தைபடைந்த.

அநந்தரம்-சரணசபத்தாராதத்தையருளிச்செய்தவநந்தரம். இநதஸ்ரணசபத்தாராதமானது, உபாயத்திலும், க்ரஹததிலும், ரக்ஷிதாவிலும், ஸ்வவாசயதவ ஸம்பநதேநவாத்திகும.இபபேது இதில ஂனரூல-அராததரயவாசகமான இஸ்ஸ்ரணஸப்தம்உபாய மாகிம அராதததுககேவாசகமாகக்கடவது. தப்பாத-அவ்யபிசாரி யான.

பாரதபடியிலே;-அநிஷ்டமாவது - “நீர் நுமதென்றிவைவேர் முதல்மாய்த்து” எனறும், “அநாத்மந்யாத்மபுத்திராயா” என்றஞ் சொல்லுகிறபடியே - அநாத்மந்யாத்ம புத்திருபமாயும் அஸ்வே ஸ்வத்வபரதிபத்திருபமாயுமிருக்கிற அவித்யையும், அவிதயாகராய மானராகத்வேஷங்களும், கரணத்யயத்தாலும் கூடுபூரித்துவைத் து தக்கார்யங்களான புண்யபாபரூப காமங்களும், காமத்வயத்தி

மூ — இத்தால - பராபயந்தானே ப்ராபகமெனகிறது

வயா. — ஸ்ரீயஸ்பதிபபடியிலும், “ அநிஷ்டமாயிற்று - அவித்யையும, அவிதயாகாரயமானராகதவேஷங்களும, புண்யபாபரூபமான காமங்களும, தேவாதிசதுர்விதசரீரங்களும, ஆதயாதமிகாதிதுக்கபரமபகைகளும்; இஷ்டமாயிற்று - அாசசிராதிமராகக்கமநமும், பரமபதபராப்தியும், பரமாதமதாஸநமும், குணரூபவகைங்கரயங்களும்” என்று ஸங்கரஹண அருளிச்செய்தாரா; ஆகையால இவ்விடத்திலும் அவை வகதவ்யங்கள்.

கீழ் நிததேஸிததவஸ்துவை உபாயமாகச்சொன்னது நதாதபாயத்தை அருளிச்செய்கிறா (இத்தால ப்ராப்யந்தானே பராபகமெனகிறதென்று.) அதாவது - கீழ்ச்சொன்னவிஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற இத்தால், பராபயவஸ்துதானே, பராபகமென்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது என்கை.

ஹுடைய பலபோசதராததமாக பரிகரஹிக்கும் தேவநியாகாதி யான நானாவிதசரீரங்களும், அஸ்ஸரீரங்களைபரிகரஹித்து அது பவிக்ரமஆதயாதமிகாதி துக்கபரமபகைகளும்மொடக்கமானவை.

இஷ்டமாயிற்று - புண்யபாப விதூநந்ரகாரமும், ஹராதத மராககவிசேஷணபரகாரமும், ஹ்ர்தயகுஹாரிராககமநமும், அர்ச்சிவாஸாஸகலபக்ஷாதயாதி வஹிக ஸதகாரமும், ஸ்விஸதஹந பவநாஸ்யாவணஸபதகாதயதிலங்கநமும், தரிசுணதூக்ரமணமும், விர்ஜாகய அபராகாத நதிவிசேஷாடவகஹநமும், ஸூக்ஷ்ம ஸரீர விமோசநமும், அமரநகரஸ்பாசமும், அபஹத பாபமதவாதி குணததாச்சரய ஸ்வரூப ஂரகாரமும், பஞ்சோபநிஷ்ணமய திவ்ய மங்கள் விக்ரஹமும், ஐரமதீய திவயஸாஸ்பராப்தியும், ஸூரி ஸதகாரமும், ராஜமராகக்கமநமும், பரஹ்மவேசம பரவேஸமும், திவயமணடபராப்தியும், திவயபர்யங்க நிரீக்ஷணமும், ஸபதநிக் ஸர்வேச்வரதாசநமும், ஆநந்தமயபரமாதம ஸமீபஸ்திதியும், பாதபீடபாயங்கோத ஸங்காரோஹணமும், ஆலோகாலிங்கநாத யதுபவமும், ஸ்வரூபகுண விக்ரஹாதயதுபவஜித ப்ரீதிப்ரகர்ஷமும், நானாவிதவிசரஹபரிகரஹ பூரவக ஸர்வதேச ஸாவகால ஸாவாவஸ்தோசித ஸாவபரகார கைங்கரயகரணமும் இதில பர தாநமாக இஷ்டமாயிருப்பது - கைங்கரயமும், அதுககு உபயுகதங்களாகையாலே இஷ்டங்களாயிருக்கும் மற்றுமுள்ளவை ஆக இப்படிக்கொத்த அநிஷ்டத்தை நிவரததிப்பித்து இஷ்டபராபதியைப் பண்ணுகை.

கீழ்நிததேசிததவஸ்து - ஸ்ரீயஸ்பதியாயஸமஸ்தகல்யாண குணத்மகனாய திவ்யமங்கள் விக்ரஹவிசிஷ்டாண நாராயணன்.

மூ.—கீழ்ச்சொன்ன மூன்றாம் ப்ராபயமிதே இவன் செயலுதியாலே உபாயமாகுகிறா னிததனை. (சரணௌஸரணம்) எனகையாலே-உபாயாந்தர வ்யாவாததமான உபாயமென்கிறது.

வ்யா—கீழ், ப்ராபயபரஸங்கமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறா (கீழ்ச்சொன்ன மூன்றாம் ப்ராபயமிதேபென்று) அதாவது-ஸம்ஸ்தமான பூரவபதத்திலசொன்ன லக்ஷம்ஸிஸிஷ்டதவ்ரும, கலயாணகுணயோகமும், திவ்யமங்குள விகாரஹோபேதத்வரூபமாகிற மூன்றாம், (ஸ்ரீமந்நாராயண-சுதே) (ஸ்ரீமாரஸாராததம்-ஆஸ்தே) (ஸ்ரீமந்நாராயண-சுதே) (ஸாவரங்கரமான - அஸ்துதே) (ஸ்ரீமந்நாராயண-சுதே) (ஸதாபஸ்யநதி) என்று, இவனுக்கு அதுபவவிஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவையாலே ப்ராபயமிதேபென்கை.

ஆனாலும் இதை உபாயமாகுகிறதுதான் எனென்ன அருளிச்செய்கிறா (இவன்செயல அலுதியாலே உபாயமாகுகிறா னிததனையென்று.) அதாவது - அகிஞ்சநஞய, அநநயகதியாயநிறகிற இவன் செயலமாட்சியாலேபேரகயமானபாலே மருந்தாகருவாராப்போலே, ப்ராபயமானதுதன்னையே ப்ராபகமாகுகிறா னிததனையென்கை. இதுதன்னாலே இவ்வுபாயத்துக்கு ஓர்திஸயம் சொல்லுகிறதென்கிறா (சரணௌஸரணமென்கையாலேயென்று தொடங்கி.) அதாவது - (ஸ்ரீமந்நாராயண-சுதே) (சரணௌஸரணம்) என்று, ப்ராபயவஸ்துதன்னையே ப்ராபகமாகச்சொல்லுகையாலே, ப்ராபயமேனும், தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் வ்யாவாததமான உபாயம் அதென்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்கை.

அ.—கீழ்-ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌஸரணம் என்கிறபத்திலே. ஸம்ஸ்தமான - அஸிபகதமான. பூரவபதத்தில் - ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்கிறபத்தில.

ஆனாலும்-கீழ்ஸ்ரீமந்நாராயண, நாராயணபத்தாலும், சரணபத்தாலும் சொல்லப்பட்டவாத்நகனமூன்றாம் ப்ராபயமானாலும், இதை-ப்ராபயமான அாதத்தரயத்தை என-எந்தபரயோஜநத்துக்காக, உபேயநதனையே உபாயமாகப்பற்றுக்கையாலே-உபாயமாகப்பற்றுக்கிறபோதே உபேயமாகப்படுகிறருக்கையாலே, பரிகர்ஹீதோபாயத்துக்கு ஸாதயமான பலமென்றுகருதது. அகிஞ்சநஞய அநநயகதியாயநிறகிற இவன்செயல மாட்சியாலே-அகிஞ்சநஞ இவன்செயலமாட்சியாலும் அநநயகதியான இவன் செயல மாட்சியாலும் மருந்தாகருவாராப்போலே-பிததரோகத்துக்கு மருந்தாகருவாராப்போலே

இதுதன்னாலே-ப்ராபயந்தன்னையே ப்ராபகமாகச்சொல்லுகையாலே. இவ்வுபாயத்துக்கு - ஈசவரோபாயத்துக்கு. வ்யாவாததமான - விலக்ஷணமான. ஆகஇவ்வாகயத்தால் உபாயத்துக்குச் சொன்ன அதிசயமாவது-உபாயாந்தரங்களில் காட்டில் வேறுபட்டிருக்கை.

மூ — (பரபதயே) பற்றுகிறேன. வாசிகமாகவும், காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பற்றுக்கு அழிவில்லை; ஜ்ஞாநாநமோக்ஷமாகையாலே மாநஸமாககடவது.

வயா — அநந்தரம், கரியாபதத்துக்கு அர்த்தமருளிசெய்கிறார் (பரபதயே - பற்றுகிறேனென்று) அதாவது - இப்பதம் (பதகதௌ) என்கிற தாதுவித்தமாகையாலே, கதிவாசியாகையாலும், உத்தமனாகையாலும் பற்றுகிறேன என்று, இதுக்கு அர்த்தமருளிசெய்கிறார்.

இதுதான் மாநஸவாசிக காயிகருபையான த்ரிவிதகதியையும் காட்டவற்றாகையாலே, அதில் எந்தகரணத்தாலுண்டானபற்றுதலைச்சொல்லுகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வாசிகமாகவுமென்றுதொடங்கி.) அதாவது - (ಭವಶರಣம்) (பவஸரணம்) இத்தயாதிப்படியே, ரக்ஷககவேணும் என்று பரார்த்திக்கையாகிற கேவலவாசிகமாகவும், (ಆಶ್ವಿನೀಸர்ವஸ்வா பித்ருஸ்த்ವஸ்தி) (அசுவினிபரமாமுதரா க்ஷிப்ராதேவப்ரஸாதிநீ) என்கிறபடியே, பகவத்ப்ரஸாதேஹதுபூதமான அஞ்சலியையபாயோகித்தல, நிஷாதகாகாதிகளைப்போலே, ரக்ஷகவஸ்து இருந்த விடத்தே வருதல செய்கையாகிற கேவல காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலவிததிகக்கு அழிவில்லை; (ಜ್ஞಾನஸ்தி) (ஜ்ஞாநாநமோக்ஷம்) என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷம் என்கையாலே மாநஸமான பற்றுதலாகக் கடவது என்கை. அதாவது - ஒரு புத்திவிசேஷம். இந்த புத்திவிசேஷந்தனைப்ப பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிசெய்தார்.

ஆ. — அநந்தரம் - ஸரணசப்தார்த்த மருளிசெய்தவந்தரம். கரியாபதத்துக்கு - பரபதயே என்கிற பதத்துக்கு. இப்பதம் - பரபதயே என்கிறபதம். உத்தமனாகையாலும் - உத்தமபுருஷதாதுவாகையாலும்.

இதுதான் - பரபதயே என்கிற கரியாபதந்தான். காட்டவற்றாகையாலே - காட்டக்கடவதாகையாலே. அதில் - கதித்தயத்தில். அழிவில்லை - ஹாரியில்லை. அதாவது - மாநஸமான பற்றுதலாவது.

பரந்தபடியிலே; - இந்த புத்திவிசேஷமாகிறது - அநநயாஹசேஷத்வஜ்ஞாநாதயந்தரா பாவியாய், ஸாதயஸாதந வ்யாவாததமாய், தேவாநாரோஹ்யமாய், பகவதரக்ஷகத்வாத்மதிருபமாய், ஸகர்த்துஷ்டேயமாய், அவினம்பலப்ரதமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், ஸ்வரூபாநுபமாய், அந்திமஸ்மீநிநிபேக்ஷமாய், தாடாத்யவஸாயரூபமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம். இதரோ பாயவ்யாவர்த்தமாய் - கர்மஜ்ஞாநாத்யுபாயவிலக்ஷணமாய்.

மூ.—உபாயம் அவனாகையாலும், இவை தோஉபாயமல்லா
மையாலும், இம்மூன்றும் வேணுமென்கிறிர்ப்பந்தமில்லை.

வ்யா.—ஸ்ரீயபிபதிப்படியிலும், இந்த புத்தி விசேஷமாகிறது-
அந்நயார்ஹஸேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமாய, இதரோபாயவ்யாவாத்
தமாய, பகவத்க்ஷுத்தவாநுமதிருபமாய், ஸக்த்ருஷ்ட்டேயமாய்,
வயபிசாரவிளம்பவிதூரமாய, ஸாவாதிகாரமாய், நியமஸூந்யமாய,
அந்நிமஸ்மீந்தி நிரபேக்ஷமாய், ஸ-ஸகமாய, யாச்நாகாபபமாய்,
தாடாத்யவஸாயருபமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம்” என்று
அருளிச்செய்தார்; ஆகையால், இவ்விடத்தில் அதுவும் அதுஸந்த்
தேயம்.

இப்படி மாநஸமாத்ரமே யமையுமோ, “சிந்தையாலும்”
இத்யாதிப்படியே, த்ரிவிதகரணத்தாலும் ஸ்வீகரிகக வேண்டாவோ
எனன - அருளிச்செய்கிறார் (உபாயம் அவனாகையாலுமென்று
தொடங்கி.) அதாவது-பலவித்திக்கு உபாயம் பற்றப்படுகிறவன்
ஸ்வரனாகையாலும், கரணதரயத்தாலு முண்டானபற்றுதல்
களான இவை ஆபாதப்ரதிதியில் உபாயம்போல் தோற்றிக்
கழியுண்டுபோமதொழிய, ஸாக்ஷாத் உபாயம் அல்லாமையாலும்,
பலவித்திக்கு அத்யவஸாயாத்மகமான ஸ்வீகாரம் ஒன்றுமே
யமையும்; இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற ரிர்ப்பந்தமில்லை
யென்கை. அதவா, இப்படி ஒரொன்றிலே ஒதுக்கிச்சொல்லுகிற
தென, த்ரிவிதகரணத்தாலும் பற்றுதலைச்சொன்னாலோ வென்ன;
(உபாயம்) இத்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அப்போ
தைக்கும் ஒரொன்றேயமையும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற
நிரப்பந்ததமில்லை யென்கை.

அ.—வ்யபிசாரமாவது - அநவாதஸ்மீந்திக்கு அநதராயமா
யிருக்கும்ஸமாதிபங்கம், விளம்பமாவது-பலவிளம்பம், விதூரமாய-
ரஹிதமாய. இவ்விடத்தில்-இநதகரந்தத்தில். அதுவும்-அநதபுத்தி
விசேஷஸ்வரூபமும்.

மாநஸமா த்ரமே-மாநஸமான பற்றுதல்மாத்ரமே. அமையு
மோ-போருமோ. ஸ்வீகரிககவேண்டாவோ-பற்றவேண்டாவோ.
பற்றப்படுகிறவன் ஈச்வரனாகையாலும் - பற்றுதல் உபாயமன்றி
ககே பற்றப்படுகிற ஈச்வரனாகையாலும். ஆபாதப்ரதிதியில்-மேலே
ழப்பார்த்தபோது. ஸாக்ஷாதூபாய மல்லாமையாலும்-அத்வார
கோபாயமல்லாமையாலும். பலவித்திக்கு-பலஸ்ரப்திக்கு. மூன்
றும்-த்ரிவிதமான பற்றுதலும். நிரப்பந்தமில்லை-நியமமில்லை.

அப்போதைக்கும்-அப்படி அவதாரிகையான போதைக்கும்.
ஒரொன்றேயமையும்-கரணதரயத்தாலுண்டான பற்றுதல்களிலே
ஒருகரணத்தாலுண்டான பற்றுதலேயமையும்.

மூ.—வர்த்தமாரநிர்ததேஸம ஸதவந்தலீயெடுத்து அஞ்சின
போது அநுஸந்திகைக்காக.

வ்யா.— நிர்ப்பந்தமில்லை எனையாலே - இந்தஸவீகாரம் த்ரிவிதகரணத்தாலும் உண்டானாலும் குறையிலையென்னுமிடந் தோற்றுகிறது. “இப்பரதநம கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவு மாம்; ஏககரணத்தாலே உண்டாகவுமாம்; பலவிததிக்குக் குறையில்லை; அதிகாரிபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும்லேணும்; பலவிததி க்கு ஏககரணமே அமையும்; உபாயபூர்த்திக்கு, ஸ்ரீயஃபதித்வ மும், வாத்ஸலயாதிகுணையோகமும், நிவ்யமங்கள விகரஹமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறப்போலே, அதிகாரபூர்த்திக்குக் கரணத்ர யமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்” எனறிமே, பரநதபடியில் இவர தாம் அருளிச்செய்தது.

(சக்யதீபஹிதாஸ்திரேஷு க்யூலீயும்காரணஸ்வரம்) (ஸகாதேவ வரிசாஸ்த ரார்த்தக் கர்தோயந்தாராயேநநாம) (சக்யதீபப்ரஹ்மய) (ஸகாதேவ ப்ரபந்நாய) இத்தயாகிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - ப்ரபத்தி ஸகாத கரணீயையாயிருக்க, வாத்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வர்த்தமான நிர்த்தேஹமென்று தொடங்கி.) அதாவது-(ஸீக்சத்ரா ஸ்வர்ணௌரணஸ்தீவ்ஜம்) (லோகவிக்கிரானத சரணௌஹரணந்தேவ்ரஜம்)(நின்னடியிணையடைந்தேன)(அழக கீழ்மர்ந்துபுகுநதேன) என்கிறபடியே சொல்லாதே,

அ.—குறை-பலவிததில் குறை. காரணதரயமும்-காரணதரயத்தாலுண்டான ப்ரபத்தியும். ஏககாரணமே-ஏககாரணத்தாலுண்டானப்ரபத்தியே உபாயபூர்த்திககு-உபாயதவபூர்த்திககு.

"நின்னடியிணை யடைந்தேன்" "அடிக்கீழ்மார்ந்து புகுந்தேன்" இதயாதிப்ரமாணவகளில சரணாகதி ஸ்வகர்த்தர்கமாகச் சொல்லப்பட்டது சிஷ்டாசாரம் - ஆசார்யர்கள் செய்தருளாக காண நின்றோம். இது ககடியென்னென்னனிஸ்;-(முத்திரீபீஷ்யூதாஸ்ய ஐஸ்வர்ய நக்ஷத்ரி) (புதரஃபிரேஷ்யஸ்ததாபிரீஷ்ய இத்யேவஞ்ச நிவேத யேத்) ஸாண்டில்ய ஸ்மர்தியில் விசேஷிதது ஆசார்யன துஷ்டித்த ஸரணாகதியே முக்யமென்று சொல்லுகையாலே இதுவே ஸத் ஸம்பரதாயமாக நமமாசார்யர்கள் அதுஷ்டித்துப் போருவாகள். அதிலும், (அடிக்கீழ்மார்ந்து புகுந்தேன்) என்று-பரமாசாரயரான நம்மாழ்வார் செய்தனிருளின ப்ரபத்திதானே தச்சிஷ்யபரம்பரை க்கெல்லாம்போருமென்று சில ஆசாரயர்கள் நிர்வஹிப்பார்கள். (காலத்ரயேஃகரணத்ரயேஃசித்ராஃ ஸாண்டில்ய ஸ்ரேணொஃநவத்வ மైவ | ஸாண்டில்யேஃக வாரயஜேஃசித்ராஃ ஸாண்டில்யேஃசித்ராஃ ||) (காலதரயேபிகரண த்ரய நிர்மிதாதி பாபகரியஸ்ய ஸரணாபகவதக்ஷமைவ - ஸாசத்வ யைவகமலாராமணோத்திதாயக்ஷமஸ்ஸயேவஹிய தீந்த்ரபவச்ச்ச்ரி தாநாம்=)

[illegible]

மூ.—உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சுசெல்லாமைக்கும், காலக்ஷேபத்துக்கும், இனிமையாலே விடவொண்ணுமையாலும் நடக்கும்.

வ்யா.—(ப்ரபதயே) எனது - வாத்தமாநமாகச சொல்லுகிறது, பரகாதியோடே யிருக்கிற இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி, உபாயாஉபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றிலே ஆர்வயித்து, பின்னே ஸத்வநதலையெடுத்து அதுதாபமபிறநதுபயப்படடகாலததில, (புறயஸ்சிததிரியஸா தரயதபுநஸ்பாணவரஜேத) என்கிறபடியே - ப்ரபத்தியொழிய அதுக்கு பரிஹாரமில்லாமையாலும், அதுதான் ஸகாத்மகமான பின்பு புரஸ்கரணமாகாமையாலும், பூர்வப்ரபதநத்தை அதுஸந்த்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபட்டுக்கிடக்கிறதென்கை.

இன்னமும் இவ்வர்த்தமாநததுக்குச்சிலபரயோஜநங்களை அருளிச் செய்கிறார் (உபாயாந்தரங்களிலென்று தொடங்கி.) அதாவது-பூர்வவாஸநையாலே, அவஸுமாக உபாயாந்தரங்களிலே மநஸ்ஸுசெல்லாமைக்காகவும், இவ்வதுஸந்தாநத்தாலே யொழியப்போது போககவரிதாகையாலே காலக்ஷேபத்துக்காகவும், இதினுடைய ரஸ்யதையாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வதுஸந்தாநம இடைவிடாமல் நடக்கக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

இத்தால்-ஆசாயாபிமாநமே உததாரகமென்கிறது. (யொயஸ்ப்ரஸதி-ஆசாயவத்தயாமுகதென.) இவர் இப்படி விண்ணப்பம் செய்தவாதே நமயத்தம் ஸபலமாயிற்றென்று திருவுள்ளமுகந்தபடி யிருக்கக்கண்டு ‘யதீநத்ர’ என்கிறார். [ஃஷ்ஷிஸுஸ்-பவசரிதாநாம்] ஸ்வயதநமேஸ்வாசரிதரக்ஷகமாம்படி யிருக்கிற தேவரீரஸம்பந்திகளுக்கெனவடிவம். “ஒருமலையிலினதும் ஒருமலையிலே தாவுமலிஹசரீரத்திலஜந்துக்களபோலே, பாஷ்யகாரர் ஸஸாரலங்க நம்பண்ண அவரோடுண்டான குடல்துடக்காலே நாமும் உததீர்ணராவுதோம்” என்று முதலியாண்டா னருளிச்செய்வார்.

அ —ப்ரகாதியோடே - சரீரத்தோடே உபாயங்களாவன - காமஜ்ஞாநபத்திகள். அபாயங்களாவன - ஹிஸாஸ்தேயாதிகள். பின்னே - பின்பு கொழுந்துபட்டுக் கிடக்கிறது - வர்த்தகமாகக் கிடக்கிறது.

இன்னமும்-வர்த்தமாநரிந்ததேசத்துக்குக்கருத்துப்ராயஸ்சிததார்த்தமாக பூர்வப்ரபத்திகுஸ்மரணம் என்றருளிச் செய்ததுக்குமேலே, பூர்வவாஸநையாலே-ப்ரபத்திபண்ணுவதற்குமுன்னே உபாயாந்தரங்களை யதுஷ்டித்த அப்யாஸத்தாலே, அவசமாக - ப்ரமாதிகமாக. அதுஸந்தாநத்தாலேயொழிய-அதுஸந்தாநத்தை விட்டு இதினுடைய ரஸ்யதையாலே-தவயத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே. இவ்வதுஸந்தாநம்-தவயாதுஸந்தாநம்.

மூ.—பேற்றுக்குப்பலகால்வேணுமென்றுநினைக்கில்உபாயம் நழுவும. உததரவாக்யததாலேப்ராபயாந்தரததுக்கன்மென்கை.

வயா.—இங்ஙனனறிககேபலவித்திகுபபலகாலுமஅதுஸநதிகக வேணுமென்றலோஎன்னஅருளிச்செய்கிறார் (பேற்றுக்குன்னு தொடங்கி.) அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன பரயோஜநங்களுக்காக வனதிககே, பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும அதுஸநதிகக வேணுமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணில், ஸஹாயாநதரஸஸாககா ஸஹமான வித்தேதோபாயம், சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ் தரம்போலே, தனனைக்கொண்டுநழுவும என்கை. ஆக,பூவவாக்ய ததுக்குஅர்த்தமஅருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, உததரவாக்யத்துக்கு அர்த்தமருளிச் செய்வதாக உபகரமிகிறார் (உததரவாக்யததாலே பராப்யஞ் சொல்லுகிறது என்று.) ப்ராப்யமாவது-ஸ்ரீயஃபதியாய ஸாவஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனதிருவடிகளிறபண்ணும் கைங்கர்யம்.

ப்ராபகவரணநந்தரம் ப்ராபயம் சொல்லுகிற விதுக்கு அபிப்ராயமருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபயாந்தரததுக்கு அனமெகையென்று.) அதாவது - பூவவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாத நம், பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் ப்ராபயாநதரததுக்கு அன்று என்னுமிடஞ்சொல்லுகை, இப்போது பராப்யஞ் சொல்லுகிற விதுக்கு ப்ரயோஜனம் எனறபடி.

அ.—ஆச-இவவதிகாரிக்கு உபாபாநதரங்குளில் நெஞ்சு செலலாமைக்கும், பொழுதுபோகைக்காகவும், போக்யதயாத்யாஜ்யமாகைக்காகவும் வர்த்தமாரநிராததேசமாகக் கிடக்கிறதெனறுகருத்து.

இங்ஙனன்றிக்கே - கீழ்ச்சொன்ன பரகாரங்குளிலனறிககே. அவையாவன-ப்ராயஸ்சித்ததமாக பூவ பரபத்திஸ்மாணம் முதலானவை. பலவித்திகு - பலபராபதிக்கு பேற்றுக்குறுப்பாக-புருஷார்த்தவித்திகு யோக்யமாக. சணற்கயிறு - நாணற்புற்கயிறு. தனனைக்கொண்டு - நிரபேக்ஷமான தனனைக்கொண்டு ச்ரீயஃபதியாய் என்கையாலே - “ஸ்ரீமதே” என்கிற சபதாராததமும், ஸாவேச்வரனதிருவடிகள் என்கையாலே-நாராயணசபதாராததமும், கைங்கர்யமென்கையாலே-ஆயன்கிறதசதுராததயாததமும் அருளிச்செய்தாராயத்து.

இனி - பூர்வவாக்யத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்த வநந்தரம். ப்ராபகவரணநந்தரம்என்றது - “சுமணௌஸ்ரணஃப்ரபத்தே” என்கிறபடியேஉபாயவரணநந்தரமென்றபடி. பலசதுஷ்டயஸாதாரணமாகையாலே - “ஐஹலௌகிகம்” இதயாதி பலசதுஷ்டயஸாதாரணமாகையாலே,பராப்யாநதரத்துக்கன்று-“ஐஹலௌகிகமைஸ்வர்யஃஸ்வாககாதயம் பாரலௌகிகம்-கைவலயம்” என்கிற பராப்யாநதரங்களுக்கன்று.

மூ.—உபாயாந்தரங்களைவிட்டு சரமோபாயத்தைப் பற்றினுப் போலே, உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களைவிட்டு எல்லை யான ப்ராபயத்தை அர்த்திக்கிறது. இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ, ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியாதே வென்னில; இவன்பாசுரம் கேட்டவாதே திருவுள்ளமுகககும்.

வ்யா.—பராபயாந்தரங்களைவிட்டு இந்தப் ப்ராபயத்தை அபேக்ஷி ககவேண்டுவா என்னென்னகிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறா (உபாயாந்தரங்களைவிட்டென்று தொடங்கி) அதாவது-உபாயவர ணம் பண்ணுகிற வளவில அநந்யஸரணத்வரூபமான ஸ்வரூப ததுககு அதுகுணமாக காமஜ்ஞாநபகதிகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டு சரமமானவிததோபாயத்தைப் பற்றினுப்போலே, உபேய பரார்த்தனை பண்ணுகிற வளவிலும் அநநபபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபததுககு குணமாக உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்ய கைவல யங்களைவிட்டு சரமமான ப்ராபயத்தை அர்த்திக்கிறது என்கை. நினைவறியும் ஈஸ்வரன்பக்கல பராததனைமிகை யென்றிருப்பார் பண்ணும ப்ராபயத்தை அறுவதிக்கிறா (இவன் அர்த்திக்க வேணுமோ, ஸாவஜ்ஞன் இவன் நினைவறியாதே வென்னில என று.) அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறா (இவன்பாசுரங்கேட்ட வாறே திருவுள்ள முகககுமென்று.) அதாவது-ருக்ணதையாலே சோற்றில ஆசையறறுககிடநதபரஜை, ரோகம் தீர்த்துபசிவினைந்து, (சோறு) என்று அபேக்ஷிக்கும் பாசுரங்கேட்டால் பெற்றதாய் உகககுமாப்போலே, அநாதிகாலம பராப்யாந்தரப் பாவண்யமாகிற நோய்கொண்டு இந்த ப்ராபயத்தில் நசையறறுக கிடநதவன், இதிலே ருசிபிறநது தனபகலிலேவநது இத்தை அபேக்ஷிக்கிற பாசுரங்கேட்டவாதே ஸேஷியான வவன் திருவுள்ளமுகககும், அதுககாக அர்த்திக்கிறுனிததனையென்கை.

அ.—பராப்யாந்தரங்களை-ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை. இந்தப் ப்ராபய ததை-பகவத் கைங்கர்யத்தை. உபாயவரணம்பண்ணுகிறவளவில்- ஈச்வரனை உபாயமாகப் பற்றுக்கிறபோது. இத்தால்- உபாயோபே யங்களுக்கு ஆறுரூபயமும், இரண்டுக்கும் ஸைரூபாறுரூபதவமும் சொல்லிற்றாய்தது

ருக்ணதையாலே-ரோகத்தாலே. நோய்கொண்டு-வ்யாதிகொ ண்டு. இந்தப் ப்ராபயத்தில்-பகவதகைங்கர்யத்தில். நசையறறு-ருசி யற்று. இதில்-பகவதகைங்கர்யத்தில். பாசுரம்-வாக்யம். அதுக்காக- எமபெருமானுடைய முகமலாத்திககாக. இவனுடைய ப்ராாதத நாவிஷயமான கைங்கர்யம் அவனுக்கு உறுப்பானுப்போலே இவனு டைய பரார்த்தனையும் அவன் முகமலர்த்திககு உறுப்பாகையாலே இவ்வதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமாய்தது

மூ.—(ஸ்ரீமதே) பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ள வனுக்கு. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராபயையுமாய், கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும்

வயா.—இனி, இவ்வாக்யததுக்குப் பரதிபதம் அர்த்தமருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளமபற்றி, ப்ரதமபதத்தை உபாதாநமபண்ணுகிறா (ஸ்ரீமதே யெனது.) அதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு எனது.) இங்கும், ஸ்ரீஸப்தததுக்கு பூர்வவாக்யத்தில் சொன்ன வ்யுதபத்தித்வமும், அதினாததமும், மதுபாத்தமான நித்யயோகமும் அதுஸநதேயம்

இரண்டிடத்திலும் நித்யயோகம் ஒத்திருக்கச் செய்தே, அவ்வவதஸாதுகுணமாக இவளிருக்கும்படி யருளிச்செய்கிறார் (அவனுபாயமாமிடத்திலெனதுதொடங்கி.) அதாவது - அவனசேதநாக்கு அநிஷ்ட நிவர்த்திஷ்ட ப்ராபதிகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தரஸுஸாககத்தை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயபாவத்தில் அந்வயமின்றிகே, ஸாபராத சேதநருடைய அபராதங்களைப்பார்த்து, அவன சீறுமளவில், அத்தை ஸஹித்து அங்கேரிக்குமபடியாகப்பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்: அவனசேதநாக்கு கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திதயா ப்ராப்யனாமிடத்தில் அவனோபாதிகைங்கர்யபரதிஸம்பந்திடாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யுங் கைங்காயததை அவன திருவுள்ளத்திலே ஒன்றுபத்தாகப்படுத்தி உகப்பிகையாலே கைங்காய வர்த்தகையுமாயிருக்குமெனகை.

அ —இனி-உத்தரவாக்யத்துக்கு மஹாவாக்யார்த்தமும், தாத்தபர்யார்த்தமும், சரமபராப்ய ப்ராராதநாஹேதுவும, அருளிச்செய்தவநந்தரம்.

இவரும்-உத்தரவாக்யத்திலும். வ்யுதபத்தித்வம்-சர்மணி வ்யுத்பத்தியும், காததரிவ்யுத்பத்தியுமாகிற இரண்டிம். அதினாததமும் - எல்லாக்கும் இவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய் இவளதனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்குமென்னு மாத்தம்.

இரண்டிடத்திலும்-பூரவோததர கண்டத்திலும் அவ்வவதசாதுகுணமாக-சர்வாநுடைய உபாயதசைக்கும் ப்ராப்யதசைக்கும்டியாக. இவள் - பெரியபிராட்டியார். அவன் - ஸாவேச்வரன். உபாயபாவத்தில் - உபாய கராயமான இஷ்ட ப்ராபண அநிஷ்ட நிவாரணத்தில். அந்வயமின்றிகே-ஸாக்ஷாத்கர்த்தாத்வேந அந்வயமின்றிக்கே ஸத்வாரகாந்வயமுண்டிறே இவளுக்கு. அவனோபாதி-அவனைப்போலே. ஒன்றுபத்தாக-ஒன்று அநேகமாக.

மூ —இதிலே-திருமநதரத்தில சொன்ன ப்ராப்யத்தைவிஸ்தமாக அதுஸநதிககிமது.

வயா.—இது தனணைப் பரநதபடியிலே “பூவவாகயத்தில, ஸ்ரீமச்சபதம் சேதநருடைய அபராதத்தையும், ஈச்வரனுடையஸ்வாதந்த்ராயத்தையுங் கண்டு, இவர்கள் அவனுடையகரோதததுக்கு விஷயபூத்ராய் நஸித்துப் போகாதே, இவனைக்கிட்டி உஜ்ஜீவித்துப்போகவேணும் என்று, ஸாபராதரான சேதநரா ஈசவரனோடே சேர்க்கைக்காக என்றுமொக்கவிடாதே யிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது; இங்குத்தை ஸ்ரீமச்சபதம் கைங்காய ப்ரதிஸம்பநதித்வத்தைப்பறறவும், இவர்கள் பண்ணுங் கைங்காயத்தை ஈசவரன்திருவுள்ளத்திலே ஒன்றுபத்தாகப்படுத்துகைக்காகவும், அதுபவவிசேதத்தில தனக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி யிருக்கையாலே நிரந்தரஸுஸ்ஸலேஷததுக்காகவும், அவனைக்ஷணகாலமும்பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸுஸ்ஸலிஷ்டையாயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது” என்று விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

திருமநதரத்தில உத்தரபதத்துக்கு இவ்வுத்தரவாக்யம் விவரணமா யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் (இதிலே யென்று தொடங்கி) அதாவது - கைங்காய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநமென்னுமிடத்தை ஸாப்தமாகப் ப்ரதிபாதிக்கிற இந்தவாக்யத்திலே, திருமநதரத்தில “நாராயண” என்று கைங்காய ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநமென்னுமிடம் ஆர்த்தமாகையாலே, அவிஸ்தமாகச் சொன்னபராப்யத்தைவிஸ்தமாக அதுஸந்திக்கிறது என்கை,

அங்கு, (நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப் பெறுவேனாகவேணும்) என்கிற இவ்வளவொழிய, அடிமைகொள்ளுமவன் ஸ்ரீமாஸகவேணும் என்றும், அடிமை செய்யுமவன், நிராமனாகவேணுமென்றும் சொல்லாமையாலும், அவையிரண்டும் இங்குச்சொல்லுகையாலுமே இப்பதத்துக்கு இவ்வாக்யம் விவரணமாயிற்று.

ஆ.—இது தனணை-பிராட்டி தவயத்தில பூரவோத்தர கண்டங்க ளிலே புருஷகாரமாகவும் பராபயமாகவும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டாநின்றாளென்று இது தனணை. இங்குத்தை - உத்தரவாக்யத்தில். கைங்காயப் ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தைப் பறறவும் - சேதநர் பண்ணும் கைங்காயத்துக்குத்தான ப்ரதிஸம்பநதியாகைக்காகவும். அதுபவவிச்சேதத்திலே-சேதநாபண்ணும் கைங்காயத்தை ஒன்று பத்தாசத்திருவுள்ளம்பறறி ஆநநதநிர்ப்பரனா யிருக்கும் ஈச்வராதுவவிச்சேதத்தில.

உத்தரபதத்துக்கு-நாராயணபதத்துக்கு. இந்தவாக்யத்திலே-த்வயோத்தர வாக்யத்திலே.

அங்கு-திருமந்தரத்தில. இங்கு உத்தரவாக்யத்தில். அப்பதத்துக்குஇவ்வாக்யம்-அந்தநாராயணபதத்துக்கு இவ்வுத்தரவாக்யம்.

மூ — ஸாவஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு. இதிலே திருமேனியையுங் குணங்களையுஞ் சொல்லும்.

வ்யா.—அதுககர்த்தமருளிச்செய்கிறா (ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு என்று.) நாராயணத்வம், உபயவிபூதிநாதத்வமாகையாலே, (ஸாவஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு) என்கிறார். கைங்கரயப் ப்ரதிஸம்பந்தியாவான ஸேஷியிறே. கைங்கர்யந்தான் அது பவஜநித ப்ரீதிகாரித்மமாகையாலும், அந்தப்ரீதிதான் அதுபாவய விஷயாதீதையாகையாலும், அதுபாவ்யவிஷயஞ் சொல்லவேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறா (இதிலே திருமேனியையுங் குணங்களையுஞ் சொல்லுமெனது.) அதாவது - கைங்கர்யப் ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பத்ததிலே, கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வபாவியாயிருக்கும் அதுபவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தையும், கல்யாண குணங்களையும் சொல்லுமென்கை.

(ஸ்வஸ்வரூபம்)(ஸதாபர்யநதிஸ-ஓரயம்) என்றும், (ஸ்வரூபம்) (ஸோப்துதேஸர்வாந்காமாந்) என்றும் இதயாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, திவ்யமங்களைவிக்ரஹமும், கல்யாண குணங்களும், (ரஹஸ்யவாயுஸ்தாயி) (ரஸஹ்யேவாயுஸ்தாயி) (ரஸஹ்யேவாயுஸ்தாயி) என்கிறஸ்வரூபத்தோபாதிகைங்கரய வர்த்தகங்களுமாய், போக்யங்களாயிறே யிருப்பது; குணங்கள் என்று ஸாமாந்யேநசொல்லுகையாலே, ஜ்ஞாநர்க்யநதிக்குணங்களோடு வாதஸையாதிக்குணங்களோடு, ஸௌயாதிக்குணங்களோடு வாசியற எல்லாக்குணங்களும் அதுபாவ்யங்களாயிருக்கையாலே, பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணபத்ததில், உபாயவரணத்துக்கு உபயுகததயா அதுஸந்தேயங்களான குணவிஸேஷங்களும் இப்பத்ததில் பராப்யதயா அதுஸந்தேயங்கள்;

அ.—நாராயணத்வம் உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே-நாரங்க ளாவன என்று தொடங்கி, பரமாகாசமும் என்னுமளவாக நித்ய விபூதியையும், பரகாதிமுமெனதுதொடங்கி, தேவாதிபதாராததங்க ளும் என்னுமளவாக-ஸீலாவிபூதியையும், நாரபதம் சொல்லுகையாலே-உபயவிபூதிநாதத்வமாகையாலே என்றபடி.

ஸாவஸ்வாமியாயுள்ளவனுக்கு எனனாதே “ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு” என்றதுக்கு அபிபராயத்தை யருளிச்செய்கிறா (கைங்கரயப் ப்ரதிஸம்பந்தியாவான சேஷியிறேயெனது.) கைங்கரயப் ப்ரதிஸம்பந்தி-கைங்கர்யப் ப்ரதி கரஹீதாம்.

ஸ்வரூபத்தோபாதி - திவ்யாத்ம்ஸ்வரூபத்தோபாதி. கைங்கர்யவர்த்தகங்களாய் போக்யங்களாயிறே யிருப்பது-ரஸபதவாச்யமான திவ்யாத்ம்ஸ்வரூபம் அதுகூலமாயத் தோற்றுகையாலே இவ்விஷயத்தில எததைச் செய்வோமென்று தடுமாறி மேனமே லும் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்து போக்யமாயிருப்பன்.

மூ.—ஸேஷித்வத்திலே நோக்கு. ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்ய மிதே ரவரிப்பது;

வ்யா.—ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆகாரதவய முண்டா யிருக்கிறுப்போலே, ஆச்ரயிகளான குணவிஸேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வமும் உண்டாயிதே யிருப்பது.” இவையெல்லாம் பரந்தபடியிலே அருளிச்செய்தார.

இனி, இப்பதத்துக்கு தாதபர்யம் இன்னதிலேயென்கிறார் (ஸேஷித்வத்திலே நோக்கு என்று.) அதாவது-அதுபாவயதவம் அவிபரிஷ்டமாகையாலே ஸகலகுணங்களும் ப்ரகிபாதிதமாயிருந் ததே யாகிலும், சதுர்த்தயஸூத்திரில் சொல்லுகிற வாதநிவிஸேஷத்துக்கு மிகவும் அநதநாமகமாயிருப்பது ஸேஷித்வமாகையாலே, அதிலே இப்பதத்துக்கு நோக்கு என்கை.

இந்தஸேஷித்வ கதநததுக்கு ப்ரயோஜந மருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரவரிப்பது என்று.) அதாவது - (ஸ்வஹ்ருதஸ்கந்தஸ்கந்தம்) (ஸாவரபரவசுதுதிகம்) என்றும், (ஸ்வஹ்ருதஸ்கந்தம்) (ஸேவாஸ்வவந்திகம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, நிஷித்தமான அப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்காயமபோலன்றிக்கே, (ஹ்ருதஸ்கந்தஸ்கந்தம்) (சாயாவாஸதவமதுகச்சேத்) என்றும், (ஸ்வஹ்ருதஸ்கந்தம்) (ஸாகிமர்த்தநஸேவ்யதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே-விஹிதமான ப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணுங் கைங்கர்யமிதே இவனுக்கு ரவரிப்பது என்கை.

அ.—ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு-ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களுக்கு. ஆச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கென்றபடி. ஆகாரதவய முண்டாயிருக்குமாப்போலே - குணவிஸேஷங்களுக்கு ஆகாரதவய முண்டாயிருக்குமாப்போலே, ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமும் அகாரத்வயமுண்டாயிருப்பது - ஆச்ரயண ஸ்ளெகாயாபாதகதவமும் ப்ராப்யத்வமும் அகாரத்வயமுண்டாயிருப்பது. ஸ்வரூபத்துக்கு-திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு என்றபடி என்னவுமாம்.

இனி-நாராயணபதத்துக்கு சேஷித்வமும், விக்ரஹத்வமும், குணங்களும் என்று அர்த்தமசொன்ன அநந்தரம். இப்பதத்துக்கு-திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகுணங்களுக்கும் வாசகமான இந்தநாராயண பதத்துக்கு. அவிபரிஷ்டமாகையாலே-ஸமாநமாகையாலே, அநதநாமகமாயிருப்பது- ஆவச்யகமாயிருப்பது.

சதுர்த்தயஸூத்திரில் - சதுர்த்தியிலே. நோக்கு-தாதபர்யம்.

இந்த-இப்பதத்துக்கு தாதபாயமான, பாவசம துதிகம்-பாவஸத்வம் துதிகம். சாயாவா-சாயேவ. விஹிதமான - சாஸ்த்ரவிஹிதமான.

மூ.—இந்த சதுர்த்தி, கைங்கர்யத்தைப் ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது.

வ்யா.—இனி, இப்பதத்தில் விபகத்யஸத்துக்கு ஆராதமருளிச் செய்கிறார் (இந்தசதுர்த்தியென்றுதொடங்கி.) அதாவது - ஸோஷத்வஜ்ஞாநகர்யமான உபாயபரிகாஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாபுளளது ஆகையாலே, தாதர்தயப்ரதிபாதகமனறிககே, இந்த சதுர்த்தி, பரிகாஹித்த உபாயத்தினுடைய பலமான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது என்கை.

கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கையாவது - கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை ப்ரதிபாதிககை கைங்கர்யமாவது - பகவந்முகவிகாஸ ஹேதுவான வர்த்திவிஸோஷம். இககைங்கர்யந்தான், (विष्णुसूत्रे) (ஏதத்ஸாமகர்யந்நாஸ்தே) என்றும், (नमोऽर्च्येनानि) (நமஇத்யேவவாநிந்) என்றும், (मैत्रेयैः) (மேத்ரேயைஃ) (यैः) (யேநயேநதாதாகச்சதிதேநதேநஸஹகசதி) எனறும் இத்த்யாநிகளில சொல்லுகிறபடியே, வாசிககர்யிக்ரூபமாயிருக்கும்.

அ.—இனி-நாராயணபதத்துக்குப்ரகாத்யர்த்தமருளிச்செய்தவநந்தரம். இப்பதத்தில்-நாராயணபதத்தில். விபகத்யஸத்துக்கு-சதுர்த்திக்கு உபாயபரிகாஹத்துக்கு - உபாயஸ்விகாரத்துக்கு. தாதர்தயப்ரதிபாதகமனறிககே-தாதாத்யே சதுர்த்தியனறிககே. இந்த சதுர்த்தி-உததரவாக்யத்தில் சதுர்த்தி.

வர்த்திவிஸேஷம்-சேஷத்வசேஷித்வங்களுக்கு ஹார்வாரமல் பண்ணும் வர்த்தியனறியே தன்சேஷத்வத்தை யழியமாறிலரும் வர்த்திவிஸேஷம். அதாவது, தனனை சேஷியாகவைக்க இசைகை - சேஷிககதி சயத்தை வினைக்கை. ஸ்வரூபம் எவ்வழியாலே வருமோ அவ்வழி உபாதேயமிதே.

* [विष्णुसूत्रे - ஏதத்ஸாமகர்யந்நாஸ்தே தொடங்கி, ऋषेः ऋषेः ऋषेः - அஹர்விச்வரூபவரமபயபவாம் எனனுமளவும் இந்தஸாமத்தைப் பாடிக்கொண்டிராநிற்கும், ஹாந்வஹாந்வ ஹாந்வ என்று ஆஸ்சர்யப்படும, (அஹந்நமஹந்நமஹந்நம்) என்று தனபோக்யதையைப் பலகாலும்சொல்லும், (அஹந்நாதோந்ஹந்நாதோந்ஹந்நாத்) என்று கொண்டு நானபோகதாவானேனென்று பலகாலும் சொல்லும், நான ஸுகர்த்தத்துக்கு முற்பாடனாகா நின்றே நென்றும், தேவர்களானநித்யஸூரிகளுக்கு முன்னே அமாதத்துக்கு நடுவாகாநின்றேன எனறும், யாவனெருவன் என்னை உனக்குத்தநதான அவனாலேயிதே நீ என்னைப்பெற்றது, அந்நமாயிருக்கிறநான, அந்நமாயிருக்கிற வெனனை புஜிக்கிற பகவானே புஜிபாநின்றே நென்றும், நான எல்லாபுவநத்தையும் அமுககி மேலானேனென்றும் இப்படிப்பாடி ஆஸ்சர்யப்பட்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது.

[मैत्रेयैः-யேநயேநஇதி] ஸாவேச்வரன் யாதொரு யாதொரு நினைவாலே நடக்கிறான, அந்நினைவோடேகூட நடவாநிற்பன.

மூ —கைங்கர்யந்தான் நித்யம் நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும். (ஸேஷிக்ரு அதிஸ்யததைவிளைக்கை ஸேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ராப்யமும்.

வயா—இகைங்கர்யம் ப்ராராததநீயமாகில காதாசிகதமாகாதோ எனன அருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யந்தான் நித்யம் எனறு.) அதாவது - ஸேஷதவமே ஆதமாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், (அக்ஷேப்யஸ்யேஷேஷஸ்யஸ்யே) (அகிஞ்சிதகாஸ்யசேஷதவாநுபபத தி) என்கிறபடியே கிஞ்சிதகாராபாவததில் அதுதான் அநுபபந்ந மாகையாலும், கைங்காயம் ஆதமாவுக்கு நித்யமென்கை. ஆகையிறே, (நிஷேக்ஷரஹிந்ரஹ்ஸ்யஸ்ய) (நித்யகிங்கரஹிந்ரஹ்ஸ்யஸ்ய) எனறும, (நிஷேக்ஷரஹிந்ரஹ்ஸ்ய) (நித்யகிங்கரஹிந்ரஹ்ஸ்ய) எனறும ஆசாராயகன அருளிச்செய்தது. நித்யமாயிருக்குமாகில ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும் எனன அருளிச்செய்கிறார் (நித்யமாகப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்மென்று.) அதாவது - விஷயம் உததுங்க மாகையாலும், ஆஸ்ரயபூதனானசேதநன் அத்யந்தபரதந்தரனாகையாலும், ப்ராராததநாவிஸேஷம்இலலாதபோது கைங்காயமலித்தியாமையாலும் நித்யமாகப்ரார்த்தித்தேபெறவேணும்மென்கை.

இதுநித்யப்ரார்த்தநீயமாகைக்குநிதாநத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸேஷிக்ரு என்றுதொடங்கி.)

அ —ஸ்வரூபமாகையாலும்-ஸ்வரூபநிரூபகமாகையாலும். அதுதான் அநுபபந்நமாகையாலும்-நித்யமான ஆதம்ஸ்வரூபததுக்கு ப்ரதாந நிரூபகமானசேஷதவம்வித்தியாமையாலும். ஆகையிறே-கைங்கர்யம் நித்யமாகையாலேயிறே.

• விஷயம் உததுங்கமாகையாலும்-கைங்கர்யததுக்கு விஷயபூதனானாச்வரன்ஸர்வஸ்மாதபரனாகையாலும். ஆச்ரயபூதனானகைங்கர்யததுக்கு காதர்த்தேந ஆச்ரயமான. அத்யந்தம்-அசிதவத; அதாவது-ஜ்ஞாதாத்வபலத்தாலே ஸ்வதந்தரனாயும், சேஷதவபலத்தாலே பரதந்தரனாயு மிருககையனறிககே, நமஃபதோகதஸ்வாதநந்திய நிவ்ரத்தி பலத்தாலே பரதந்தரனாயே மிருககை, ப்ரார்த்தநாவிஸேஷம்-சேஷபூதனான அடியேனை சேஷியான தேவரீர முகமலாததிக்குறுப்பாக விரியோகங்கொண்டு அடியேனை ஸத்தைபெற்றேனும்படி க்ரபைசெய்தருளவேணும்மென்கிற ப்ராராததனை. பெறவேணும்-லபிக்கவேணும்.

இது-கைங்கர்யம், நிதாநத்தை-மூலகாரணத்தை.

மூ.—(நம:) கைங்காயத்தில் கலையறுக்கிறது கலையாவது - தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

வ்யா.—அதாவது - (नमोऽस्मिन्-^१ஸம்ஸம்ஸம்)^२(நாகிஞ்சிதகாவதஸ்ஸேஷத்வம்) என்கிறபடியே—ஸேஷிக்கு அதிஸயகரமல்லாத வஸ்துவுக்கு ஸேஷத்வம் இல்லாமையாலே, சேஷியான ஸ்வரனுக்குத் தன்னுடைய வர்த்திவிஸேஷங்களாலே பரிதிருபமான அதிஸயத்தைவினோககையேஷபூதனைவனுக்குத் தன்ஸ்வரூபலாபமுமாய், அவனுடைய முகோலலாஸாஸுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே, ப்ராபயமுமாயிருக்குமென்கை. ஆகையாலே, நிதயப்ராபத்நீயமாயிருக்கும் எனதுகருத்து.

அநந்தரம், சரமபதத்தை யுபாதாரம் பண்ணுகிறார் (நம:என்று.) அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (கைங்காயத்தில் கலையறுக்கிறது என்று.) 'அதாவது - நமஸ்ப்பத்தம் ஸாமாந்தேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்தரத்தில் மத்யமபதமான நமஸ்ப்பத்தம்போலே, ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தவிரோதிகள் மூன்றையுங் கழிக்க வற்றாயிருந்ததே யாகிலும், இங்கு அங்ஙனனறிககே, கைங்கர்யபரார்த்தநாநதரோகதமாகையாலே, இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது என்கை. கைங்கர்யத்துக்குக் கலையேதெனன அருளிச்செய்கிறார் (கலையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது என்று.) தனக்கென்னப்பண்ணுகையாவது—(धर्मात्मनो-^३தர்மாத்மனோ)^४(போக்தாஹம்மபோகோயம்) என்கிற இததைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்குறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை; பகவந்முகவிசாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்காதரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய இதில போகதர்த்வப்ரதிபத்தியும், மதீயதவப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில, அபுருஷார்த்தமாயிறேயிருப்பது.

அ—தன்ஸ்வரூபலாபமுமாய - தனக்கு அஸாதாரண தாமமான சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபலாபமாய், உறுப்பாயிருக்கையாலே-காரணமாயிருக்கையாலே.

அநந்தரம் - சதுர்த்தயர்த்தமருளிச்செய்த வநந்தரம். சரமபதத்தை-இவ்வாக்யத்தில் சரமபதமான நமஸ்பதத்தை

அதுக்கு-நமஸ்பதத்துக்கு. இங்கு-உததரவாக்யத்தில். அங்ஙனன்றியே - திருமந்தரத்தில் போலனறிககே. இந்த-ஸந்நிஹிதமான. கலையாவது-ஸஸ்வர்த்திவிஸேஷியான பூண்டாகையாலே, இங்கு, கலைஎன்றது - கைங்காய விரோதியைச் சொல்லுகிறது. இத்தை - கைங்கர்யத்தை. தனக்குறுப்பாக - ஈஸ்வரமுகமலாததிக்குறுப்பாக்காதேதன்னுடையபரிதிக்குறுப்பாக. ஒழிய-அனறிககே.

மூ — இதிலே அவத்யாதிகளுங் கழியுண்ணும், “உனக்கே நாமாட்செய்வேம” என்னுமபடியே ஆகவேணும்.

வ்யா.—இன்னமும் இந்த கைங்கர்யப்பாபதிக்ருவிரோதிகளானவையும் இதிலேதள்ளுண் ணுமெனகிருர் (இதிலே அவிதயாதிகளுங்கழியுண் ணுமென்று) அதாவது - அஹங்கார மமகார நிவர்த்தியைப் பராதத்திககிற இந்நமஸ்விலே, (ஸாஜ் நாஜ் ஸுஜிதா ஸீஸ்யஸித்யா ஸிஃ | ஸிஷ்யஸுந் ஸுபாஜித்யஸீத்யாஸீத்யா) (அநாத்மந்யாதமபுததிர்யா அஸ்வேவஸ்வமிதிராமதிஃ - அவிதயாதருஸம்பூதி பீஜமேதத்விதாஸ்திதம்) எனகிறபடியே, அநாத்மந்யாத்மபுதத்யாதிகளை வடிவாகவுடைத்தாய், காமோதபததிகாரணமாயிருந்துள்ள அவித்யையும், தத்கரர்யமான காமங்களும், தத்கரர்யமாயவரும் பரகர்திஸம்பந்ததமுமெல்லாங் கழியுண் ணுமென்கை

ஆகையிற்றே, தலயவ்விவாணமான கத்யத்திலே நமஸ்ப்பத்தா த்தத்தை அதுஸந்தித்தருளுகிறவளவிலே, (ஹ்நாஸ்யை:)(மனோ வாக்காயை:) இத்யாதி சூர்ணையாலே, அகர்தயகரணத்தயகில காமநிவர்த்தியையும், (ஹ்நாஸ்யை:)(அநாதிகாலப்பவர்த்த) இத்யாதிசூர்ணையாலே, அவித்தயாநிவர்த்தியையும், (ஹ்நாஸ்யை:)(மத்யாநாதி) இத்யாதி சூர்ணையாலே, ப்ரகாதிஸம்பந்த நிவர்த்தியையும் பாஷ்யகாரர்ப்பராத்தித்தருளிறு. ஆனாலும், இதுக்குப் ப்ரதாநார்த்தம கைநகர்யத்தில் ஸ்வப்பயோஜந நிவாததியாகையலே அத்தை உபபாதிக்கிறாமேல.

அதிலுள்ள பரதமத்திலே கைங்கரியம்பண்ணும்போது தான் எப்படியாகவேணும்மென்ன அருளிச்செய்கிறார் (“உனக்கேநாமாட்செய்வோம்” என்னும்படியே யாகவேணும்மென்று.) அதாவது - கைங்கரியம் பண்ணுமளவில் “உனக்கேநாமாட்செய்வோம்” என்று, உனக்கும் எங்களுக்கும் இருக்கிற பற்றுப்பற்றை, உனக்கே யுகப்பாக நாங்கள் அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறபடியே, மெய்யாக உகப்பாகப்பண்ணவேணும் என்கை. “தனக்கேயாக எனைக்கொள நாம்தே” என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

அ.—இன்னமும்-கைங்கர்யவிரோதியைக்கழிக்கக்கூடாமேலே. ஆகையினால்-உத்தரவாக்யத்தில நமஸ்ஸ-பராபதி விரோதிகளான அவித்யாதிகளுக்கும் நிவாததகமாயகையாலிதே. அளவு-போது.

ஆனாலும் - இந்நடவடிக்கைப் பரப்பி விசாரித் தீவிரத்தோடு நிவர்த்தமாகி
லும், அகாதயகரணித் பரக்காதிஸம்பந்தாயத்தமான வறறினுடைய
நிவர்த்தியைச்சொன்னபோதிலும், அத்தை-ஸ்வப்ரயோஜந நிவர்த்தியை, அதில் - கைங்காயத்தில், பரதமத்தில - கைங்காயத்தை
உபகரமிக்கிறபோது, தான-கைங்காயகர்த்தாவானதான், எப்படியாகவேணும்-யாதர்ஸுப்ரதிபத்தி விசிஷ்டாணுகவேணும், உனக்கும
எங்களுக்கும்-உனபரீதிகும் எங்கள்பரீதிக்குமாய்.

மூ.—ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்; கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே. கைங்காயப்ரார்த்தனைபோலே இப்பதத்தில ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு. “மருந்தேநங்கன்போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்றினறதிதே.

பிள்ளைலோகாசார்யாதிருவடிகளே ஸரணம்.

வ்யா.—இனி, இந்த கைங்காயத்துக்கு விகநங்களை அருளிச் செய்கிறார் (ஸௌந்தர்யம்த்யாதிவாக்யதவயத்தாலே.) அதாவது—அவனுடைய விகரஹஸௌந்தராயமும், சித்தாபஹாரியாய்க் கைசோரப பண்ணுகையாலே கைங்காயத்துக்கு விகநம்; இந்நமஸ்ஸுக்கு, கீழேசுதூர்த்தியில்சொன்னகைங்கர்யமும் அபிமதவிஷய பரிசாயைபோலே ஸ்வரஸத்துக்குஉடலாயிருக்கையாலே, அவனுடைய முகமலர்த்தியே ப்ரபோஜநமாக விருக்குமதுககு அதுவும் விகநமென்கை.

இப்படியாகையால் இவ்விரோதிரிவர்த்திப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல நடக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யப்ரார்த்தனைபோலே யென்றுதொடங்கி.) அதாவது—சுதூர்த்தியில் சொல்லுகிற கைங்காயப்ரார்த்தனை காதாசிதகமனறிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபபோலே, இப்பதத்தில் சொல்லுகிறகைங்கர்யவிரோதிரிவர்த்திப்ரார்த்தனையும், இவகிருக்குவ காலத்தோடு, ப்ராப்ய பூமி யில்போனகாலத்தோடுவாசியற எல்லாக்காலமும்நடக்கக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

கநதல் கழிந்த வந்நிலத்திலும் ஸ்வபோக்தர்த்தவோதயமுண்டாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மருந்தேநங்கன்போக மகிழ்ச்சிககு என்னு நின்றதிதே யென்று.)

அ.—இனி—நமஸ்ஸுக்குபாதநார்த்ததம்ஸ்வபரயோஜநரிவர்த்தி என்றருளிச்செய்தவநநதரம். கைசோரபபண்ணுகையாலே—கைங்காயததில் கைவாங்கும்படி பண்ணுகையாலே. லக்ஷணயா ஸ்வபரயோஜநபுத்தியைப் பண்ணுகையாலே யென்றபடி. ஸ்வப்ரயோஜநபுத்தியைப் பண்ணிககொடுத்து அந்த ஸுக்விசேஷததாலே பரவசமாகச் சோருமபடி பண்ணுகையாலே யெனறுமாம்.

இப்படி யாகையாலே—ஸ்வப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும் தர்மமும் கைங்கர்யவிரோதியாகையாலே. இப்பதத்தில்—நமஸ்பதத்தில்.

கந்தலஎனறு—ஜீர்ணவஸ்த்ரமாய், அத்தால்—அத்தோடொத்த ப்ரகர்த்தியைச்சொல்லி, கழிந்தவிடத்திலும் எனறு - பரமபதத்திலுமென்கிறது. ஸ்வபோக்தர்த்தவதுககு - “மமாயம்போக” என்கிறநினைவுக்கு. அபராகர்த்த தேசத்திலும் ப்ரகர்த்தி ஸமபந்த கார்யமான அஜ்ஞாநமுண்டோவென்று கருத்து

வ்யா — அதாவது-உன்னுடைய அதுபவத்தாலேஎங்களுக்குவரும் ஆநந்தத்துக்கு ஸ்வபோகத்தர்வபுத்தியைவினைவித்து, ஸ்வரூபத்தைஅழியாதபடிஸாத்தாகப்பண்ணும் பேஷஜமானவனே என்று நித்யஸூரிகள்பேசும் பாசுரமாகச்சொல்லாநின்றதிதேயெனகை.

ஆகையால், அவ்விஷயவைலக்ஷணயப்ரபுகதமாய்வரும் ஸ்வபோகத்தர்வபுத்தி அங்கும் வினைகையாலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் விததமென்றதாயிற்று. ஆகையிதே, முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே (समक्षेपेन वाच्यः) (நமஇதயேவவாதிநಃ) என்றது.

ஆக, புருஷகாரததையும், தநநித்யயோகத்ததையும், ததுதப்பாவிதமான வாந்ஸல்யாதி குணங்களையும், அந்தகுணப்ரகாஸகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், குணவிகரஹ விஸிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயதவத்தையும், அவ்வுபாயஸ்வீகாரததையும், தத்பலமான கைங்காயத்துக்கு பரதிஸம்பந்தி ஒருமிதநமென்னுமத்தையும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வஸேஷித்வத்தையும், தத்விஷயகைங்கர்பத்தையும், கைங்கர்பவிரோதி நிவர்த்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அ.—ஸாத்தாகப்பண்ணும் - ஸ்வபோகத்தர்வ புத்திவாராமல் பண்ணும். இத்தால்-இவன் சேதநனைவாசியாலே. பகவததுபவ கைங்கர்பங்களில் இவன மனக்கும் ஆநந்தமுண்டாம், அது இவனுக்கும் புருஷார்த்தமன்று என்றதாப்தது. பரமபதத்தில் ப்ராக்ர்தமான அஜ்ஞாநம் இல்லையேயாகிலும் விஷயவைலக்ஷணயாதீநமாய்வரும் அஜ்ஞாநமுண்டென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலித்யாதி.) ஆகையால் - நித்யஸூரிகளுக்கும் விரோதி நிவர்த்தி ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கையாலே. இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனை - இப்பதத்தில் சொல்லுகிற விரோதி நிவர்த்தி ப்ரார்த்தனை. ஆகையிதே - பரமபதத்திலும் விரோதி நிவர்த்தி ப்ரார்த்தனை யுண்டாகையாலே ஆக-கீழ்ச்சொன்ன வைலக்ஷணயத்தாலும். ஆகஇரண்டாமப்ரகாணூர்த்தமருளிச்செய்தாராய்தது.

சுத்தஸத்வம்தொட்டாசார்யாதிருவடிகளேசரணம்.

முழுக்ஷுப்படிவ்யாக்யாநம்

த் வ ய ப் ர க ர ண ம்.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

முமுக்ஷுப்படி—வ்யாக்யாநம்.

ச ர ம ஸ் லோ க ப் ர க ர ண ம்.

அவதாரிகை.

மதயமரஹஸ்யமான தவயத்தினுடைய அர்த்தத்தை யருளிச்செய்த அநந்தரம், அதில் பூர்வ வாக்யத்தில் சொல்லுகிற உபாயவரணம் ஸர்வேஸ்வரனதானே விதிகையாலே தத்பிமதமென்னு மததையும், வரணங்கமான ஸாதநாந்தர பரிதயாகத்தையும், வரணத்தில் ஸாதநதவபுத்தி ராஹிதயத்தையும் ஸாப்தமாக பூர்வார்த்தத்தாலே பரதிபாதிக்கையாலும்; உத்தரவாக்யத்தில்கொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வபாவிதான ப்ராபதிப்ரதிபந்தக ஸகலபாப விமோசனத்தையும், உத்தரார்த்தத்தாலே ஸாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும்; தவயத்துக்கு விவரணமாய், பஞ்சமவேதஸார பூத கீதோபரிஷததாத்தர்யமாய், சரமரஹஸ்யமாய் யிருந்துள்ள சரமஸ்லோகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸுஸயவிபர்யமமற அருளிச்செய்கிறார்.

இதினர்த்தங் கேட்கைக்காகவிதே, எம்பெருமானார் பதினெட்டுப்பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்நமபிபக்கல் எழுந்தருளிறு;

இரண்டாம் ப்ரகரணத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்தவநந்தரம் மூன்றாம் ப்ரகரணத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்ப்ரகரணத்துக்கும் இதுக்கும் ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (மதயமரஹஸ்யமான வென்றுதொடங்கி.) அதில்-அந்தத்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்தில் சொல்லுகிற உபாயவரணம்-“சரணௌ ஸரணொப்ரபத்யே” என்கிற உபாயவரணம். விதிக்கையாலே-“மாறவ்ரஜ” என்று விதிக்கையாலே, தத்பிமதமென்னு மத்தையும்-ஸர்வேச்வராபிமதமென்னு மத்தையும். வரணங்கமான-உபாயவரணங்கமான. சாப்த்தமாக என்றது - ஸாவதாமாந பரித்யஜ்ய ஏகம் என்று சப்தத: என்றபடி. பூாவபாவிதான ப்ராப்திப்ரதிபந்தகம். பூர்வக்ஷணத்திலுண்டான பகவத்துபவ ப்ரதிபந்தகம். அற-இவை யிரண்டுமின்றிக்கே.

(இதினர்த்தம்த்யாதி) உடையவர் பெரியநம்பி திருமாளிகைக்கெழுந்தருளி தண்டன ஸமாபதிதது ஆளவந்தார்ஸ்ரீபாதத்தில் ஸேவியாத இழுவெல்லாம் தீருமபடி தேவரீர்திருவடிகளிலே ஆச்ரயிக்கப்பெற்றேன், தேவரீர்திருவுள்ளத்திலுண்டான அர்த்தவிசேஷங்களை அடியேனுக்கு பாஸாதிக்கவேணுமென்று விண்ணப்பம் செய்ய; நமபடியும் அபபடியே யாகிறதென்று மந்த்ராரத்நமானத்வயார்த்தத்தையாதித்தருளி, இன்னமும் சில அர்த்தவிசேஷங்களுண்டு, அவற்றை, ஆளவந்தாரபிமாநாந்தாப்பூதரான திருக்கோட்டியூர்நமபிஸ்ரீபாதத்திலேசென்று கேளுமென றருளிச்செய்ய;

வ்யா.—நம்பிதாரும் இதின் அர்த்தத்தினுடையகௌரவத்தையும்,

அ.—ராமாதுசனும் அப்படியே திருக்கோட்டியூர் நம்பிஸ்ரீபாதத்திலேசென்றுஸேவித்து ரஹஸ்யராதத விசேஷங்களுடையல்லாம் ப்ரஸாதத்தருளவேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்ய; நமபியும், இவருடைய ஆஸ்திகயாதர பரீக்ஷராததமாகப் பதினெட்டாவர்த்தி நடத்தி திருமந்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்ததாயிருக்க, இங்கு சரமச்சுலோக விஷயமாக அருளிச்செய்தது, அப்போதே, அநந்தரம்வாரீர் எம்பெருமானாரே! இன்னமொரு சரம ரஹஸ்யராதத விசேஷம் சொல்லுவதாகப் பாராநின்றோம், இவ்வளவிலே நீர் தாப்தராகாநினதீர், உம்முடைய அத்யவஸாயத்தைச் சொல்லிக்காணீர் என்ன; எம்பெருமானாரும் தேவரீரருளிச்செய்த அர்த்தத்தின் மேல் ஓர்த்தமுண்டென்றிருந்தேனாகில் அவிச்வாவியாவேன், கௌதிருந்தேனாகில் அருளிச்செய்த வர்த்தம் நெஞ்சில் பட்டதிலலை, விரகநியாமல் ச்ரோதவ்யஸாபேக்ஷனாயிராநின்றேனென்றுவிண்ணப்பம்செய்ய; நம்பியும் இப்போதுபோய் ஏகாந்தமாய் ஒருவருமே வாருமென்ன; எம்பெருமானாரும் ஒருவருமே வந்து ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்தது நிற்க, நமபியும் கையைப்பிடித்துக்கொண்டுபோய் ஏகாந்தமான மேலதனத்திலே படிக்கவைவிழவிட்டு எழுந்தருளியிருந்து ஒருவர்க்கும் சொல்லாதபடி திருவடிகளைத் தொடுவித்து சூழாவுகொண்டு தம்முடைய நிராஹேதுக க்ர்பையாலே ஸர்வகுஹ்யதமமான சரமரஹஸ்யராததத்தையும் அருளிச்செய்து பகவத் விமுகரான நாஸ்திகர் செவிப்படாதபடி பேணிக்கொண்டுபோருமென்றுநியமித்தருள, இவரும் அப்படிப்பட்டபேருக்குச் சொல்லக்கடவேனல்லேன, பகவத் ப்ரவணரானகூரத்தாழ்வானுக்குச்சொல்லாமல் நிற்கக்கூடாது என்று விண்ணப்பம்செய்ய; நம்பியும், இவ்வர்த்தம் கேட்கைக்கு அதிகாரமுண்டாகில், “ஸ்வதூர்ஷ்டர்த்நா ஸுஸ்ருயஸுதாஃ” “ஸ்ரீஹிஷ்டிஸ்தாஸி ஸ்ருயஸிஸ்யஸுதாஃ” “ஸுவதஸராததர்த்தாவாமாஸத்தரய மதாரபிவா, பரீக்ஷவிவிதோபாயஸி காபயாநிஸ்ப்ரஹோவதேத” என்கிறபடியே சுசருஷை கொண்டு சொல்லுமென்று நியமித்தருளிநூர், பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி * நடத்தினது பதினெட்டாமத்யாயத்தில் ஆததம் ப்ரஸாதிகைககாகவென்றுகருத்து. ஆகையாலே இதின்ர்த்தங் கேட்கைககாக விதே எம்பெருமானார் பதினெட்டுப் பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று என்றருளிச்செய்தது. அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் என்றது - “ஷ்ருயஸுதாஸிஸ்யஸுதாஸிஸ்யஸுதாஸி” (ஏதத்வையேஹாபரிஷதத்தேவாநாரகுஹ்யம்) என்கிற கௌரவத்தையு மென்றபடி.

வ்யா.—இதுக்கதிகாரி இல்லாமையையும் பார்த்திறே, இவருடைய ஆஸ்திகயாதர பரீக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால நடந்துதுவளப்பண்ணி, சூழரவுகொண்டு மாஸோபவாஸங் கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று. நிஷ்கர்ஷ்ட ஸதவநிஷ்ட்டனாய், பரமாத்மநி ரகதனாய், அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனாய், ப்ரமாணபரதந்த்ரனாய், பகவதவைபவம் ச்ருதமானால் இது உபபந்ரம் என்னும்படியான விஸரமப பாஹுஸ்யமுடையனாய், ஆஸ்திகாக்ரேஸரனா யிருப்பானொருவனுண்டாகில அவனதுஸ்ஸ்லோகார்த்தஸ்ரவணதுஷ்ட்டாநததுக கதிகாரி ஆகையாலே, அதிகாரிதூர்லபத்வததாலும், அர்த்தகௌரவத்தாலும், இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எமபெருமானருக்கு முன்புள்ளார்; ஸுஸாரிகள் தூர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி கர்பைகரைபுரண்டிருக்கையாலே, அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்தத்தையேபார்த்து வெளியிட்டருளினார் எமபெருமான்.

அப்படி உபதேஸிததுவிடுகிற மாத்ரமன்றிக்கே, இவ்வர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிநது உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்னும் பரமகாபையாலேயிறே, இதுதனனைப் பலப்ரபந்தங்களிலும் ஸங்கரஹவிஸ்தாருபேண இவரருளிச்செய்தது. மறறுள்ள ப்ரபந்தங்களுள் லாவற்றிலும் போலனறிககே, ஸ்தரீபாலாகளுக்கும் அதிகரிககலாம் படி தெளிய அருளிச்செய்தது இப்ப்ரபந்தத்திலேயிறே.

அ.—அதிகாரியில்லாமையையும்—அதிகாரிகிடையாமையையும். ஆஸ்திகயமாவது - ஸாஸ்தரவிஸ்வாஸம். ஆதரமாவது—அர்த்தம் கேட்கையில் ப்ரேமம். துவளப்பண்ணி—ஆர்த்தராமபடி பண்ணி. அதாவது—அர்த்தத்தைக்கேளாவிடில் தரிககமாட்டாதபடி பண்ணி. சூழரவுகொண்டு—பரமாணம்பண்ணிவைத்துக்கொண்டு. மாஸோபவாஸங்கொண்டு - எமபெருமானாரும், நமபி நியமநததாலே ஆழ்வாணை ஸுவதஸா சுச்ருஷாஸமமாக மாஸோபவாஸங்கொண்டு சரமஸலோகார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராகையாலே அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்தாரா. அருமைப்படுத்தி - ச்ரமப்படுத்தி.

நிஷ்கர்ஷ்ட ஸதவநிஷ்ட்டனாய்—சுத்த ஸதவநிஷ்ட்டனாய், பரமாத்மநி ரகதனாய்—பகவத் விஷயத்தில் ப்ரேமமுடையனாய். அபரமாத்மநி வைராக்ய முடையனாய்—பகவதவயதிரிகதவிஷயத்தில வீதராகனாய். பகவதவைபவம் ச்ருதமானால் - பகவததிசயம் ச்ருதமானால். இது - கீழ்ச்சொன்ன வதிசயம், உபபநம் - அகடிதகடநாருபஸாமாத்ய விசேஷத்தை யுடையவனுக்கு யுத்தமெனறபடி. (ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய்) ஆஸ்திகனுகிறான் - உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற ஏகரூபனாயிருக்கும்வன. இஸ்லோகார்த்த ச்ரவணதுஷ்ட்டாநத்துக்கு—இஸ்லோகத்தினுடைய அர்த்தம் கேட்கைக்கும், ஸ்லோகார்த்தத்தினபடியே அதுஷ்டிககைக்கும்.

மூ —கீழே சில உபாயவிசேஷங்களை உபதேபிக்க, அவை ஸுஸ்ரூபங்கள் என்றும், ஸ்வரூபவிரோதிகள் என்றும் நினைத்து ஸோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக்குறித்து அவனுடைய ஸோக நிவர்த்தயர்த்தமாக இனி இதுககு அவ்வருகில்லை என்னலாம்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே சரமஸ்ஸோகம் என்று இதுககுப் பேராயிருக்கிறது.

இதில், பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரிகர்த்தயத்தை அருளிச் செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயகாதயத்தை அருளிச் செய்கிறான்.

வ்யா.—இதில்பரதமத்திலேஇந்தஸ்ஸோகார்த்தத்தினுடையகௌரவத்தைஎல்லாருடைய நெஞ்சிலும்படுத்துகைக்காக இதுதனக்கு சரமஸ்ஸோகம் என்று திருநாமமாகைககு ஹேதுவை யருளிச் செய்கிறார் (கீழே சிலஉபாயவிசேஷங்களை யென்று தொடங்கி.) அதாவது - இந்தஸ்ஸோகத்துக்குக கீழே - அநேகாத்யாயங்களிலே, கர்மஜ்ஞாநாதிகளான சில உபாயவிசேஷங்களை ஸ்வப்ராப்தி லக்ஷணமோக்ஷஸாதநமாக விஸ்தரேணவுபதேசித தருளக்கேட்டு, காயக்லேஸரூபமாகையாலும், இந்தரியஜயம் அரிதாகையாலும் ஸாவதாரமாகச் சிரகாலம் ஸாதிக்கவேண்டி யிருக்கையாலும், அவை அதுஷ்ட்டிக்க அஸக்யங்கள் என்றும், ஸ்வஸரீரத்வகத நாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துககு ஸ்வயத்நரூபங்களான இவை, விரோதிகள் என்றும்புத்திபண்ணி, இவற்றால் எமபெருமானைப் பெறவேணும் என்ப தொன்றில்லை, இனி இழந்தேபோயித்தனை யாகாதே! என்கிற ஸோகததாலே ஆவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக் குறித்து, அவனுடைய அந்தஸோகம் போகைக்காக ஸுஸ்ரூபத்வத்தாலும், ஸ்வரூபாநுரூபதையாலும், இனி இதுக்கு மேலில்லை யென்னும்படியான சரமமான உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே சரமஸ்ஸோகம் என்றுஇதுககுத் திருநாமமாயிருக்கிறது என்கை.

இனி, இஸ்ஸோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே யென்றுதொடங்கி.)

அ —காமஜ்ஞாநாதிகளானஎன்கிறவிடத்தில,ஆதிசப்தததாலே. அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநமும் புருஷோத்தம விதையையும் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வப்ராப்தி லக்ஷண மோக்ஷ ஸாதநமாக-ஸ்வப்ராப்தி ஸ்வரூப மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாக, பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துககு - பரதந்த்ரமான ஆதமஸ்வரூபத்துககு. இவற்றால்-ஸ்வரூப விருத்தங்களான இந்த கர்மஜ்ஞாநாதிகளாலே. இவற்றால் என்றுதொடங்கி, இழந்தேபோயித்தனையாகாதே என்னுமளவுமகரந்தத்துக்குகருதது - கர்தமென்று பெரை யுடைத்தான கர்மத்தால் அகர்த்தனான ஆத்மாவித்தியான் என்றபடி.

மூ.—அதிகாரிக்கு கீர்த்யமாவது உபாயபரிக்கரணம். அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்.

ராகப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைதமானால் கடுகபரிகா ஹிகைககு உடலாயிருககுமிதே.

வ்யா.—அதாவது - அர்த்தவ்யாதமகமான இந்தஸ்லோகத் தில் பூர்வார்த்தத்தாலே - இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யுமஸத்தை யருளிச்செய்கிறான் ; உததார்த்தத்தாலே - உபாயபூதனை தான் இவனுக்குச்செய்யு மஸத்தை அருளிச் செய்கிறுனென்கை.

அதிகாரி கீர்த்யமாவதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதி காரிக்கு கீர்த்யமாவது உபாயபரிகாஹமென்று.) அதாவது - அதி காரியானவனுக்குஇங்குச்செய்யத்தக்க இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கையென்கை.

ஆனால் அவ்வளவை விதியாதே உபாயந்தர பரித்யாகஞ் சொல்லுவானெனென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அத்தை ஸாங்க மாக விதிக்கிறுனென்று.) அதாவது - அந்த உபாயஸ்வீகாரத்தை உபாயந்தர பரித்யாகமாகிற அங்கததோடே கூட விதிக்கிறு னென்கை. (प्रज्ञायाऽप्युपनिषत्सु न विदुः) (பிரக்ஷான்பாதாவாசாமேதஸநாத்வா விதிவதர்ச்சயேத்ஸ்ததித்வார்க்க்யஸ்பாநவேதத்யாத் த்யாத்வாதே வஜபேந்மதம்) என்று - ஆசமநாதிகளுக்கு அங்கமாகச்சொன்ன பாதப்ரக்ஷாநாதிகளையொழிய அவை அதுஷ்ட்டிகக வொண்ணா தாப்போலே, இங்கும் ஸ்யபந்தபதத்தாலே அங்கமாகச்சொல்லு கிற உபாயந்தரத்யாகத்தையொழிய ஸ்வீகாரம் அதுபபந்நம என்னுமிடம வித்தமிதே. ஆகையால் (सर्वद्वन्द्वेष्य-निर्णयः) (ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்யஸ்த்திதஸ்சேத்) என்று, துஷ்கரத்வ புத் தியாலே ஸ்வதஜ் ப்ராப்தமான உபாயந்தரபரித்யாகத்தை அது வதித்து, வித்தோபாய ஸ்வீகாரத்தை விதிகிறது, என்கிறஅது வாதபக்ஷம் அயுத்தம் என்றதாயிற்று.

ஆனால், ஸுஸகத்வாதிகளாலே ராகப்ராப்தமான இதுக்கு விதிதான வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராகப்ராப்த மான வென்றுதொடங்கி.)

அ.—(அது வதித்து)அதுவாதமாவது-ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ஜ்ஞாப நம். ஸுசகத்வாதிகளான என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தததாலே-ஸ்வருபாது ரூபதையைச் சொல்லுகிறது. ராகப்ராப்தமான விதுக்கு-அதுராக ப்ராப்தமான இந்த வித்தோபாய ஸ்வீகாரத் துக்கு.

மூ.—இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம் (ஸ்ரீவதர்மாந்) எல்லா தர்மங்களையும். தாமமாவது - பலஸாதநமாயிருக்கும்து. இவ்ருசு சொல்லுகிற தாமஸபதம் தாஷ்டபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகையன்றிககே, மோக்ஷபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—அதாவது - போகயதையாலே ராகபராபதமானக்ஷீரத்தை பித்தரோகத்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச்சொல்லி விதித்தால் ஸீகரமாகக்கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமாப்போலே; உபாயாந்தரங்களில் காட்டில் இதுக்குண்டான வைலக்ஷணயத் தாலே, சேதநனுடைய ராகத்; ப்ராப்தமாயிருந்துள்ள உபாயந்தானே இததை ஸ்வீகரியெனனும் விதி ப்ரபுகதமுமானால் ஸீகரமாக ஸ்வீகரிக்கைக்குடலா யிருக்குமிதே யென்கை.

இனி, இதுக்கு ப்ரதிபதம், அர்த்தமருளிச்செய்வதாக பூர்வார்த்தபதஸங்க்யையையருளிச்செய்கிறார் (இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதமென்று.) அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம்பண்ணுகிறார் (ஸ்ரீவதர்மாந் என்று.) அதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (எல்லா தர்மங்களையும் என்று.) இதுதான தர்மமும் பஹுவசநமும் ஸ்வஸப்தமுமாய், த்ரிப்ரகரமா யிருக்கையாலே, மூனறுக்கும் அர்த்தமருளிச்செய்வதாக ப்ரதமம் தாமலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தர்மமாமது பலஸாதநமாயிருக்குமது என்று.) தர்மஸப்தம் தாஷ்டபலஸாதநததிலும் வ்யாப்தமாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (இவ்ருசு சொல்லுகிற தாமஸப்த மென்று தொடங்கி.) அதாவது - பூரவோபாயங்குள்தன்னை உபதேசிக்கிற போதே தர்ஷ்ட பலஸாதநங்குள வ்யாவர்த்தங்குளாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்குள உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலும் இவ்விடத்தில் சொல்லுகிற தாமஸப்தம புத்ரபஸ்வந்நாதயைவிகமாயும், ஸ்வர்க்காத்யாபுஷ்டிகமாயு மிருந்துள்ள தாஷ்ட பலங்களுக்கு ஸாதநங்குளானவற்றைச் சொல்லுஸக யன்றிககே பகவதப்ராப்திருபமான மோக்ஷபலததுக்கு ஸாதநமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது என்கை.

அ.—விதித்தால-வைதயசாஸ்த்ரம் விதித்தால். வைலக்ஷணயத் தால-ஸ-ஸகத்வ, ஸ்வருபாநுபதவ, பலபாததவருப வைலக்ஷணயத்தால.

பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம் என்றததால்-உத்தரார்த்தம் ஆறுபதம் என்னும்பக்ஷம் நிரஸ்தம்;-திருமந்த்ரம் மூன்றுபதமாயும் அதுக்கு விவரணமான த்வயம் ஆறுபதமாயும், அதுக்கு விவரணமான சரமலோகம் பன்னிரண்டு பதமாயும் இருக்கவேண்டுமென்கையாலே.

வ்யாப்தமாகையாலே - வர்த்திக்கையாலே. அதாவது - ப்ரதிபாதிக்கை, வ்யாவர்த்தங்களாகையாலும்-கழியுண்கையாலும்.

மூ — திருநாமஸ்வகீர்த்தனம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாயபுத்தயா செய்யுமவையும், ஸர்வஸுபத்தாரை - அவ்வோஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிப்புக்கு மிடத்தில் அவற்றுக்குயோக்யதாபாதகங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

[illegible]

இனி, ஸர்வஸப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஸப்தத் தாலே யென்றுதொடங்கி.) அதாவது - தர்மவிபேஷணமான ஸர்வஸப்தத்தாலே பஹுவசநோக்தமான அவ்வோஸாதநவிசேஷங்களை அதுஷ்ட்டிக்குமிடத்தில், (ஸ்டாஷீஸ்-கிஷித்ஸு மஸ்து-ஸ்துஷ்ட்ஸு) (ஸந்த்யாஹீநோஸூசிர்ரித்யமநர்ஹஸ் ஸர்வகர்மஸு) எனகிறபடியே அயோக்யனாகாமல் தனனை அதுஷ்ட்டிகையாலே அவற்றுக்கு யோகயன் ஆகையை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும்

அ.—[சா-கம - ௧௦௩-௧௩௧] (ஸ்ருந்நாம-ஸஹசீரீஷ நித்யோபக்ரிஸம்யுதஃ| வாஸு
 தேவாஞ்ஞாமஹ்வீவாஸுதேவ ஸாயணஃ|| ஸ்ருதாபங்கதூஷ்டா யாதிரிமுச்சநாதனக்ம்).
 (ஸ்ருந்நாம-ஸ்துவந்தராமேதி) எப்போதும் எழுந்திருந்து நாமஸஹ
 ஸ்ரத்தாரேல ஸ்தோதரமபண்ணுகிற புருஷானவன் வாஸுதே
 வனை ஆசரியித்து, வாஸுதேவபராமணனாய் ஸர்வபாபங்களையும்
 விட்டு பரிசுததமான ஸ்வரூபத்தைபுடையனாய்க் கொண்டு ஸநா
 தரமான ப்ராஹ்மத்தைப் ப்ராபியாகிற்கும், முதலாக-தூபாதிக்களைச்
 சொல்லுகிறது. ஸாதநபுத்த்யா செய்யப்படும்வை எனகையாலே-
 கைங்கர்யபுத்த்யாபண்ணப்படும்வற்றை வ்யாவாத்திக்கிறது.

மூ.—ஆக, ஸ்ருதிஸ்மர்தி சோதிதங்களாய், நித்யநைமித் திகாதிருபங்களான காமயோகாதுபாயங்கள் எனற்படி. இவற் றை தாமம் என்கிறது ப்ரமிதத அரஜுநனகருத்தாலே

வயா.—ஸந்தயாவநதந பஞ்சமஹாயஜஞாதிங்களான நித்ய கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது என்கை.

உகதத்தை நிகமிககிருர் (ஆக என்றுதொடங்கி.) அதாவது— ஆக, கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் ($\text{चैव साङ्ख्यैर्ज्ञैर्दृष्टैः}$) (சோதநா லக்ஷணோர்த்தோதாமஃ) என்று - சோதனையாகிற விதிவாக்யத்தை பரமாணமாக வுடைத்தான அர்த்தம் தாமம் என்கையாலே, ஸ்ருதிஸ்மர்திகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக கப்பட ளென்றையாய், நித்யநைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாக வுடைத்தான காமயோகம் தொடக்கமான உபாயங்களை யென்றபடியென்கை.

ஸ்வரூப விருததத்வாத் அதாமமாகச் சொல்லவேண்டு மவ ற்றை தர்மம் என்கிறத்துக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிருர் (இவற்றையென்றுதொடங்கி) அதாவது - பகவதத்யந்த பாரதந் தர்மமாகிற உததேஸ்யத்துக்கு விரோதியா யிருக்கையாலே, அதர்மஸ்ப்தவாச்யங்களாக ப்ராபதங்களாயிருக்கிற இவற்றை தர்மமென்று சொல்லுகிறது, ஸ்வதாமமானயுத்தத்தை அதர்மம் என்றும், இவற்றை தாமம் என்றும் ப்ரமித்தஅரஜுந னுடைய நினைவாலேயித்தனையென்கை. ஆக, பரதமபதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

அ.—பஞ்சமஹாயஜஞம்-ப்ரஹ்மயஜஞம், தேவயஜஞம், பிதா யஜஞம், பூதயஜஞம், மதுஷ்யயஜஞம். ஆகிசப்தததாலே-தாசாதி தர்ப்பணத்தைச் சொல்லுகிறது. நித்யகாமங்களென்கிறது-நித்ய மாகப்பண்ணப்படும் கர்மங்களாகையாலே.

நைமித்திகமென்கிறது - உபராகாதிகளை. உபராகம் - கரஹ ணம். முதலானவற்றை - காம்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. இத்தால நித்யகர்மங்களைச்சொல்லுகிறது என்கிறவிடத்தில், நித யகாமங்கள் என்று-நைமித்திககாமங்களையும் சாமயகாமங்களையும் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். வடிவாகவுடைத்தான- ஸ்வரூபமாகவுடைத்தான.

ஸ்வரூப விருததத்வாத் - பகவதத்யந்த பாரதந்தாயஸ்வரூப விருத்ததவாத். உததேச்யத்துக்கு-புருஷாததத்துக்கென்னுதல; அபிமதத்துக் கென்னுதல. தர்மமென்று சொல்லுகிறது - “ $\text{यस्मिन्सर्वज्ञे सर्वज्ञे}$ ”, “ $\text{यत्ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸாவஸித்}$ ” என்கிறபடியே ஸாமாந்ய விசேஷஜ்ஞாநவானுகர்ஷணன் தர்மமென்றுசொல லுகிறது. இத்தனையென்கை - சொல்லுகிறு னித்தனையென்கை.

மூ.—(பரித்யஜ்ய.) த்யாகமாவது - உக்தோபாயங்களை அது ஸந்தித்து, ஸுக்திகையிலே, ரஜதபுத்தி பண்ணுவாராப்போலே யும், விபரீததிஸாகமநம பண்ணுவாராப் போலேயும், அதுபா யங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம் என்கிற புத்திவிஸேஷத் தோடே த்யஜிகை (பரி) என்கிற உபஸாக்கத்தாலே பாதகா திகளை விடுமாப்போலே, ருசிவாஸனைகளோடும், லஜ்ஜையோடுங் கூட மறுவலிடாதபடிவிடவேணும் என்கிறது.

வயா.—அநந்தரம், தவிதீயபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார் (பரித்யஜ்ய என்று.) இதுவும் த்யாகமும், ல்யபபும், உப ஸர்க்கமுமாய், த்ரிப்ரகாரமா யிருக்கையாலே, அதில் த்யாகவே ஷத்தை முந்தற அருளிச்செய்கிறார் (த்யாகமாவது என்று தொடங்கி.) அதாவது - இவ்விடத்தில் சொல்லுகிற த்யாகமாவது கேவலம் விடுகையன்று, கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின் படியை அதுஸந்தித்து ரஜதமல்லாத ஸுக்தியிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாராப்போலேயும் ஸ்வகார்யவித்திககுடலான ஒருதிக கிலே போகக்கோலி, தத்விபரீதமான திகை அதுவாக நினைத் துப் போவாராப்போலேயும், பகவத்ப்ராப்த் யுபாயாபேக்ஷான நாம், உபாய மல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம் என்கிற புத்திவிஸேஷத்தோடேவிடுகை என்றபடி.

இனி, உபஸர்க்கார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பரி என்கிற என்றுதொடங்கி.) அதாவது - (उपसर्कये) (பரிஸாகலயே) எனறு, ஸாகல்யபரமாகக்கொள்ளுமளவில், அதுஸாவஸபத்திலே உக்த மாகையாலே அபேக்ஷிதமல்லாமையாலே, மிகுதிக்குவாசகமான

அ.—உபாதாரம்பண்ணுகிறார்-எடுக்கிறாரென்றபடி. அதில்- த்ரிப்ரகாரத்திலே. கேவலம் விடுகையன்றென்றது - ஸ்வரூபேண விடுகையன்றென்றபடி; வெறுமனே விடுகையன றென்னவுமாம். இததால்-தாமஸ ராஜஸ்த்யாகவ்யாவாத்தி சொன்னபடி. * உபா யங்களின்படியை யதுஸந்தித்து - உபாயங்களினுடைய ஸ்வரூ பத்தை நன்றாக விசாரித்து.

உபஸாக்கார்த்தத்தை - “பரி” என்கிற உபஸர்க்கார்த்தத்தை. அதுஸாவஸபத்தத்திலே உக்தமாகையாலே எனறத்தாலே, ஸாவ சபத்தம்-ஸந்தயாவந்தநாதி யோக்யதாபாதக காமவாசியாயிருக கையன்றிகேஸாகலயவாசியாயிருக்குமென்னுமதுவும் கீழேவித் தம். மிகுதிக்குவாசகமான - “அவ்யயாநா மநேகார்த்ததவாத” என்கிறந்யாயத்தாலே, “பரிசேஷே,, என்று - சேஷத்துக்கு வாச கமானவென்றபடி.

மூ.—ல்யப்பாலே, “ஸ்நாத்வாபுஞஜீத்” என்னுமாப்போலே, உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்றவேணும் என்கிறது. “சசால சாபஞ்சமுமோசவீர:” என்கிறபடியே, இவை அதுபாயங்களான மாத்ரமன்றிககே கால்கட்டுஎன்கிறது.

வ்யா.—பரியென்கிற இந்தவுபஸர்க்கத்தாலே * (ब्रह्मसूत्रसूत्रं पञ्चं त्रैयम्) (ப்ரஹ்மஹத்யாஸுரபாரந ஸ்தேயடுகுர் வங்கநாகம்) என்கிற பாதகங்கள முதலானவற்றை விடுமளவில், அவற்றில் புநரந்வயத்துக்கு உறுப்பான ருசிவாஸனைகளோடே கூட நாம் இத்தைச்செய்வதே! என்கிற லஜ்ஜா ஸஹிதனாய்க கொண்டு விடுமாப்போலே, (अदोषाभिर्ज्ञेयम्) (அதபாதகபீதஸ்த்வம்) என்று-தர்மதேவதைபாதகமாகச்சொன்னஉபாயாந்தரங்களை விடுமளவில், புத்திபூர்வகமாக அவற்றிலே ப்ரவாத்திககைக்கு உறுப்பான ருசியும், அபுத்திபூர்வகமாக மூளுகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றோடேகூட பகவதேகஸாதநதைக வேஷமான ஸ்வஸ்வ ரூபத்துக்கு அத்யந்தவிருத்த மானவற்றை நாம்செய்வதே! என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதனாய்க்கொண்டு, மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராதபடி விடவேணும் என்று, சொல்லுகிறது என்கை.

இனி, ல்யபர்த்தத்தைஅருளிச்செய்கிறார்(ல்யப்பாலேயென்று தொடங்கி.) அதாவது - (த்யஜ்ய) என்கிற ல்யப்பாலே, (अज्ञेयं) (அஜ்நேயம்) (புத்த்வாசாந்த்ராயணஞ்சரேத்) என்னுமாப்போலன்றிககே, (अज्ञेयं) (அஜ்நேயம்) (ஸ்நாத்வாபுஞஜீத்) என்கிறவிதி, புஜிக்கு மளவில் ஸ்நாதமபண்ணியே புஜிக்கவேணும் என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாப்போலே, வித்தேரபாயத்தை பரிகரஹிகு மளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிகர ஹிக்கவேணும் என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது என்கை.

இப்படிவிட்டேபற்றவேணும் என்கிற இதின் கருததையருளிச் செய்கிறார் (अज्ञेय - சசால என்றுதொடங்கி.) அதாவது - (अज्ञेयं) (அஜ்நேயம்) (ஸ்நாத்வாபுஞஜீத்) (யோவஜ்ரபாதாஸிஸிந்ரிபாதாந்நசக்ஷ-பேநாபிசசாலராஜா | ஸராமபாணபிஹதோப்ஸராத்ந ஸ்சசால சாபஞ்சமுமோசவீர:) என்கிற ஸ்லோகத்தில், ராவணன் ராமஸரங்களாலே மிகவும் ஈடுபட்டு, நிலைகலங்கி, போகப்பார்த்தவள விலும் கையில் வில்லிருக்கு மளவும் பெருமாள போகவொட்டாமையாலே பின்பு பொகட்டவில்லு, கையில் இருந்தபோது,

அ.—த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை-பகவதேகபரதந்ந்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதிகளாகையாலே த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை. நியமத்தைச்சொல்லுகிறது - நியமத்தைவிதிக்கிறது. பொகட்டவில்லு-ஒடிந்தவில்லை.

மூ.—சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்குறுப்பு. ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டென்று சொல்லுகையாலே சிலர் அதாமங்கள் புகுரும் என்றார்கள்;

வயா.—பரதிபக்ஷஜயததுககு ஸாதநமாகாத மாத்ரமனறிககே, (Xஹ்ஸுஹ்ஸு)(கச்சாதுஜாநாமி)என்று-பின்புபண்ணின அதுமதி, பெருமாள் அப்போது பண்ணக்காணுமையாலே, போகவுமொண்ணாதபடி கால்கட்டினமையைச் சொல்லுகிறபடியே, உபாயந்தரங்களான இவற்றிலே, ரஷதந்வயங்கிடக்கிலும இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்ரமனறிக்கே, பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகமாயத் தலைக்கட்டுமெனறபடி.

இன்னமும், இவற்றில் அந்வயம் இழவுக்குடலாம் என்னுமத்தை ஸதாஷ்டாநதமாக அருளிச்செய்கிறார் (சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்குறுப்பு என்று) அதாவது - முன்பேவாப்ரதாநத்தைப் பண்ணிவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாது என்று, ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றிநின்று, (஁ஹ்ஸுஹ்ஸுஹ்ஸு) (ராமோவிக்காஹுவான் தர்மஃ) எனகிற பெருமானோடேகூடி வாழ்விருந்த பேற்றையிழந்த சக்ரவர்த்தியைப்போலே, ஆபாஸமான உபாயந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையாகிறது, (஁ஹ்ஸுஹ்ஸுஹ்ஸுஹ்ஸு) (கர்ஷணாதர்மஸநாதநம்) என்று - ஸநாதநதர்மமான பகவத் விஷயத்தோடேகூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழக்கைக்கு உறுப்பாய்விடுமெனகை.

இனி, இங்குச்சொன்ன ஸர்வதர்ம பரித்யாகத்தின் கருத்தறியாதார் சொல்லும் தூஷணத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக, தத்பக்ஷத்தை உத்தேஷிப்பிக்கிறார் (ஸர்வதர்மங்களையுமென்று தொடங்கி.)

அ.—ப்ரதிபந்தகமாயத் தலைக்கட்டும் - உபாயந்தரங்களினுடையவும் அபாயங்களினுடையவும் ஸுயோகத்தில் இவ்வதிகாரியினுடைய ப்ரபத்தினிஷ்டைகொலையும்.

ஆபாஸமான-அபகர்ஷமான. ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்று-ஸத்யரூபதர்மத்தைப் பற்றிநின்று

ஸர்வதர்மபரித்யாகத்தின் கருத்தறியாதார் - ஸர்வதர்மபரித்யாகத்தினுடைய ஹேதுவை அறியாதார். த்யாகத்துககு ஹேதுவேதென்னில்; ஸ்வரூபவிரோதித்வமும் ஸஹாயாந்தரரைபேஷயமும். இப்போது, தர்மசப்த விசேஷணமான ஸர்வசப்தத்துக்கு ஸாகல்யவாசித்வம் அர்த்தமாகக்கொள்ளவேணும். தத்பக்ஷத்தை-த்யாகத்தின் கருத்தறியாதார் தூஷிக்கும்பக்ஷத்தை. உத்தேஷிப்பிக்கிறார்-எடுக்கிறார்.

மூ.—அதுகூடாது, அதாமங்களைச் செய்யென்று சொல்லா மையாலே. தன்னடையே சொல்லிறறாகாதோவென்னில்; ஆகாது, தர்மஸப்தம் அதர்மநிவர்த்தியைக்காட்டாமையாலே.

வ்யா.—அதாவது-த்யாஜ்யமான தர்மந்தான், (इदं कर्तव्यं, इदं
न कर्तव्यं) (இதஞ்ஞ, இதஞ்ஞமாக்கர்ஷீ) என்று, விநிரிஷேதாத்மகமா யிருக்கையாலே, ஸர்வதர்மங்களுமவிட்டு என்று சொல்லுகை யாலே, விஹிதாநுஷ்டாநத்தோபாதி நிஷித்தபரிஹாரமும் ஒக்கத தள்ளுண்ணுமளவில், அடைத்தகத்தைத் திறநதால நிஹீந பதார்த்தங்கள் புகுநுமாப்போலே, அதர்மங்களான நிஷித்த ப்ரவர்த்திகள் புகுநும் என்று சிலர்சொன்னார்கள் என்கை.

அத்தைப்பரிஹரிககிரா (அது கூடாது, அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே யென்று.) அதாவது - ஸர்வ தாமங்களையும் விடச்சொன்ன இத்தால் அதாமங்கள் புகுநும் என்கிற விது ஸம்பவியாது; தர்மங்களை விடச்சொன்ன மாத்ர மொழிய, அதாமங்களைச்செய்யென்று சொல்லாமையாலே என்கை.

அதர்மநிவர்த்தியும் தர்மஸப்தவாச்யமாகையாலே, அத்தை விடச்சொன்னால், அதாமத்தைச் செய்யென்னுமிடம் அர்த் தாநுத்தமாகாதோ என்கிற ப்ரதிவாத்தியை அநுவதிக்கிரா (தன்னடையே சொல்லிறறாகாதோ வென்னில் என்று.) அதுககு உததரமருளிச்செய்கிரா (ஆகாது, தர்மஸப்தம் அதாமநிவர்த்தி யைக் காட்டாமையாலே யென்று.) அதாவது - தர்மங்களைவிடச் சொன்ன இத்தால், அதாமங்களைச் செய்யென்னுமிடம் தன்ன டையே சொல்லிறறாகாது, தாமஸப்தம், அதர்ம நிவர்த்தயாத்ய யங்க ஸஹிதமாய் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டாந த்தைக் காட்டுமதொழிய, ஸாமான்யேந அதாமநிவர்த்தி மாத்ர த்தைக் காட்டாமையாலே யென்கை.

அ.—நிஹீநபதார்த்தங்கள்-ஸ்வாந காத்தபங்கள். தாமங்களை விடச்சொன்னமாத்ரமொழிய - “ஸர்வதாமாந் பரித்யஜ்ய” என்று தர்மங்களைவிடச் சொன்னமாத்ரத்தை விட்டு. இவ்விடத்தில், மாத்ரஸப்தத்தாலே - அதர்மநிவர்த்தி சாப்தமன்றென்றபடி. அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே - அதாமங்களைப் பண்ணென்று சாப்தமாகச் சொல்லாமையாலே அதாமநிவர்த்தி யும் தர்மஸப்தவாச்ய மாகையாலே - அதர்மநிவர்த்தயங்க ஸஹித மான விஹிதாநுஷ்டாநம் தர்மஸப்தவாச்யமாகையாலே. அத்தை விடச்சொன்னால் - அதாம நிவர்த்தியை விடச்சொன்னால்,

மூ.—காடடினாலும், அத்தையொழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்று மித்தனை. தன்னையும், ஈஸ்வரனையும், பலததையும் பார்த்தால் அவை புருரவழிஇல்லை. (மாம) ஸாவரக்ஷகனும், உனக்குக்கையா ளாய், உன்னிசைவுபார்த்தது, உனதோஷத்தைப் போகயமாகக் கொண்டு, உனக்குப்புகலாய, நீர் சுடுமாப்போலே சோப்பாரோ பிரிக்ருமபோதும் விடமாடடாதே ரக்ஷிக்கிற எனனை.

வ்யா.—அதாமநிவர்த்தகிக்கு தர்மஸப்தவாசயதவம் முகயமாக விலையேயாகிலும், ஸாவஸப்த ஸாஹிதயததாலே தாமஸப்தம், விஸேஷண பூதமான இதுதன்னையுங்காட்டாதே எனன அருளிச் செய்கிறா (காடடினாலுமென்று தொடங்கி.) அதாவது - அப்படி காட்டிற்றாகிலும், அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமல்லாமையாலே, அத்தையொழிந்த விஹிதாறுஷ்டாநரூபதர்மங்களான வற்றைச் சொல்லிற்று மித்தனை யென்கை.

இங்ஙன் ஒதுக்குகிறது என்கொண்டென்ன அருளிச்செய்கிறா (தன்னையுமென்று தொடங்கி) அதாவது - அதாமாறுஷ்டாநம் ஸேஷிகு அரிஷ்டமாகையாலே, அவனுக்கு அதிஸய கரணமதொழிய அரிஷ்டகரணகை சேராதபடியான ஸ்வரூபத்தை யுடைய தன்னையபாராததாலும் ஸஹாயாந்தர ஸுஸாக்ஸஹதை யாலே, இததலையில ஸ்வயதநிவர்த்தியொழிய ப்ரவாதயஸுத்தில் ஒன்றையும்பொறுத உபாய பூதனை ஈஸ்வரனைப் பார்த்தாலும் இவனுடைய ப்ரவர்த்திக்கு பலம அவனுடைய ப்ரீதியாகையாலே தாத்ரஸமான பலத்தைப் பார்த்தாலும் இம்மூனறுக்கும் விருத்தங்களான அவைபுருரவழி யில்லையென்கை. ஆகையால் தர்மஸப்தம் அதர்மநிவர்த்தியைக்காட்டிற்றாகிலும், அத்தைஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றுக் கொள்ளவேணுமென்று கருத்து. ஆக, தவிதீயபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், தாதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் (மாம் என்று) அதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறா (ஸர்வரக்ஷகனு யென்று தொடங்கி.) அதாவது - நம்முடைய ரக்ஷணம் இவன் பண்ணுமோ பண்ணாலே என்று ஸுஸயிக்கவேண்டாதபடி ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய், தன் பெருமையையும், நம் சிறமையையும் பார்த்து நமமோடு கலப்பற்றிருக்குமோ எனன வேண்டாதபடி, (नमोऽस्तुतेऽस्मिन्) (ஸேநயோருபயோர்மத்யேரதஸ்த்தாபய) என்று, ஏவிககராயங்கொள்ளலாம்படி உனக்குக கையாளாய் உன்னை ரக்ஷிக்கையில் உண்டான நசையாலே,

அ — நமமோடு கலப்பற்றிருக்குமோவெனன வேண்டாதபடி - நம்மோடு கலந்திருக்கமாட்டானெனன வேண்டாதபடி, ஏவிரியமித்தது. கையாளாய் - ஹஸ்தகனாய்.

மூ.—இத்தால்-பரவ்யூஹங்களையும், தேவதாந்தர்யா மித்வத் தையும் தவிர்க்கிறது. தாமஸஸ்த்தாபநம் பண்ணப் பிறந்தவன தானே ஸாவதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று என்கையாலே, ஸாக்ஷாததர்மம், தானேயென்கிறது.

வ்யா.—(ரக்ஷுதீக்ஷுதீக்ஷுதீ) (ரக்ஷயாபேக்ஷாரஃ ரதீக்ஷதே) என்கிற படியே ரக்ஷயபூதனான உன்னிசைவுபாரத்து நன்குற்றங்கண்டு இகழுமோ என்று அஞ்சவேண்டாதபடி (உந்நிசைவுபாரத்து நன்குற்றங்கண்டு) *அஸ்த்தா நஸ்தே ஹகாருணயதர்மாதர்மதியாகுலனா உன்தோஷத்தை போகயமாகக்கொண்டு அபரண்ய ஸரண்ய னாகையாலே நீயும், பிறரும் உனக்குத் தஞ்சமல்லாத தஸஸிஸ்ஸி ஒதுங்கலாம்படியான புகலாய, சைத்யமே ஸ்வபாவமான ஜலம ஒளஷ்ணயத்தைப் பஜிக்குமாப்போலே, அபராதக்ஷாமணம் பண்ணி கடிப்பிக்கும்புருஷகாரபூதரே, “தாமரையாளாகிலும்சிதகுராக குமேல்” என்கிறபடியே, குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றும்போதும், விடக்ஷமன்னறிககே, “என்னடியாரது செய்யார்” என்று மறுதலித்தது ஒருதலைநின்று ரக்ஷிக்கும் எண்ணைஎன்கை.

(மாம) எனது-விபவரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறவற்றை அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலென்று தொடங்கி.) அதாவது - என்னை என்று, அவதரித்தது கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகிறதென்று தனனை, வரணியனாகச்சொன்ன வித்தாலே, தேஸவிப்ரகர்ஷ்டதையாலே காணவுங் கிடடவும் ஒண்ணுதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதாரண விகாஹ யுகதமனறிககே, உபாயாததா நிஷ்ட்டாககு உத்தேஸ்யமாயிருக்கிற அகநீர்த்ராகி தேவதாந்தர்யாயித்வததையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது என்கை.

தர்மங்களை யெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப் பற்றிச் சொல்லுகையாலே, பலிதமானதொரு அர்த்தவிசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தர்மஸுஸ்த்தாபநமென்று தொடங்கி.) அதாவது - (ஃர்த்துஸ்சாஸ்த்யஸ்யஸ்யுபாஸி) (தாமஸுஸ்த்தாப நார்த்தாய ஸமபவரமி) என்கிறபடியே ஸ்வபராப்திக்கு உடலான தர்மத்தை ஸ்த்தாபிப்பதாகப் பிறந்தவனதானே, (ஸாவதர்மாநபரிதயஜ்ய) என்று - மோக்ஷஸாதநதயா ஸாஸத்ரவித்தங்களுள்ள ஸாவதர்மங்களும்கூட விடாது என்னைப்பற்று எனது சொல்லுகையாலே, அவை ஸாக்ஷாத தர்மங்களன்று, ஸ்த்தாபநீயமான ஸாக்ஷாத் தாமம் (ஃர்த்துஸ்சாஸ்த்யஸ்யுபாஸி) (கர்ஷ்ணஸ்தாமஸநாதநம்) என்று - ஸநாதந தர்மமான தானே என்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்கை.

அ — இசைவு - ஸமாதாநம். அதாவது - அப்ரதிஷேதம். இகழுமோ-கைவிடுவனோ. தோஷத்தை - தர்மத்தை அதர்மமாக நினைக்கையாகிறதோஷத்தை. புலாய-ப்ரவேசிகுமஸ்த் தலமாய. அகற்றும்போது - பிரிகுமபோது. மறுதலித்து-யுத்தம்பண்ணி. ஒருதலையின்னு-ஒருபக்கமேயிருந்து.

அணுகிநிற்கிற - ஸ ஹிதராய்நிற்கிற - கிட்டிநிற்கிற.

[గీ - ర - ౮] (పరిత్రాణాయ సాధూనాం వినాశాయ చదుష్కృతామ్ । భర్త సం
 స్థాపనాథాయ సమృద్ధామియగేయగే) [భా - ఆ - ౮౮] (యేవ పేదవిషోవిప్రాః యేచా
 ద్భాత్తవిషజినాః । తేవ దన్త్రిమహత్తానం కృష్ణంభర్తం సనాతనమ్.)

மூ —இத்தால்-விட்டஸாதநங்களின் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது. அதாவது - வித்தமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வஸுகதியாய், நிரபாயமாய், ப்ராபதமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை. மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூபவித்தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய் அஸக்தங்களுமாயிருக்கையாலே காராயவித்தியில் ராஸ்வரணை யபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்தஉபாயமாவதற்குக்கெதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே இதரநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

வ்யா.—இததாலென்சொல்லுகிறதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால்விட்டஸாதநங்களின் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறதென்று.) அதாவது - இப்படிச்சொன்ன இத்தால், கீழ் விட்டஸாதநங்களில் காட்டில், இநதஸாதநத்துக்குண்டான ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது என்கை.

அதுதானேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதாவதென்று தொடங்கி.) இததால் - கீழ்விட்டஸாதநங்களிற் காட்டில், இதுககு ஏற்றமாவது, சேதநப்ரவர்த்ததியாலே தன்ஸ்வரூபவித்தியாம் படியிருக்கையன்றிகே, ஸநாதநதர்மமாகையாலே வித்தமாய், (यस्मिन्सर्वज्ञोऽस्मिन्सर्वज्ञः) (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வஜித்) இத்தயாதிகளிற்சொல்லுகிற ஸர்வஜ்ஞ விஷயமாகையாலே, பரமசேதநமாய், (परमेश्वरः) (பராஸ்யஸுகதிர்விவிதைவஸ்ரூபதே) என்கிற படியே, ஸாவஸுகதியாய், சேதநஸாத்யமாய், நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைககு அவகாஸமுண்டாமபடியிருக்கையன்றிக்கே வித்தவஸ்துவா யிருக்கையாலே நிரபாயமாய், பரதந்த்ரணை இசசேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிராதே ப்ராப்தமாய், கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதநதவாதிகளாலே, ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை யென்றபடி.

இநதஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷதவத்தை ஸஹேதுகமாக ஸ்த் தாபிக்கிறார் (மற்றை உபாயங்களென்று தொடங்கி மேல்மூன்று வாக்யததாலே.) அதாவது-இத்தையொழிந்த உபாயங்கள் சேதநப்ரவர்த்ததியாலேஸாதிககப்படுமவை யாகையாலே, தன்னுடைய ஸ்வரூபவித்தியில் பரவர்த்திகணை சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இவனுக்குச் செய்யவேண்டுமவை அறிகைக்கும், அதுதன்னைச்செய்துதலைககட்டுகைக்கும் யோக்க்யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய், அஸகதங்களுமாயிருக்கையாலே, சேதநனுடைய இஷ்டாதிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தினுடைய வித்தியில் (फलसत्त्वः) (பலமதஉபபததே?) என்கிறபடியே, பலப்ரதத் லோப யோகியான, ஸர்வஸுகதித்வாத பூபபத்தியையுடையனான ராஸ்வரணை யபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்த உபாயம் வித்ததவ, பரமசேதநதவ, ஸர்வஸுகதித்வங்களாலே அவதற்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, அந்யநிரபேக்ஷமாயிருக்குமென்கை.

மூ.—இதிலே வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீல்ய ஸௌஸப்
யங்களாகிற குணவிசேஷங்கள் நேராகப் பரகாஸிகிறது. கையும
உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், ஸௌநாதூளி தூஸ
ரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளு
மாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை (மாம்) என்று காட்டுகிறான்.
(ஏகம்.) இந்த ஏகஸப்தம் ஸ்ததாரப்ரமாணததாலே அவதார
ஹர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது

வ்யா —இனி, இப்பதத்திலே ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யா பாதகங்
களான குணவிசேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாஸிக்கிறபடியை அருளிச்
செய்கிறார் (இதிலேயென்றுதொடங்கி.) அதாவது - அதர்மபுத்தி
யாலேதர்மத்திலின்றும் நிவ்ரததனான அர்ஜுநனுக்கு, சூற்றம்
பாராதே அபேக்ஷிதார்த்தங்களை அருளிச்செய்கையாலே, வாதஸல்
யம் ப்ரகாஸிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலும் அரு
ளிச்செய்தவளவன்றிகே, அர்ஜுநன் பரதயக்ஷிக்குமபடி பண்
ணுகையாலே, “ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாஸிக்கிறது; (स्वात्म्यं प्रकाशयन्)
(ஹேகர்ஷண ஹேமபாதவ) என்று, அர்ஜுநன் தானேசொல்
லும்படி இவனோடேகலநது பரிமாறுகையாலே ஸௌஸீல்யம் ப்ர
காஸிக்கிறது; அபராகர்தமான திருமேனியைக் கண்ணுகிலககாம்
படி பண்ணுகையாலே, ஸௌஸப்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது என்கை;
குணவிசேஷங்கள் என்றது-ஆஸ்ரயணத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களா
னவையென்றுதோற்றுக்கைகாக நேராகப் பரகாஸிக்கிறது என்றது-
ஸ்ப்புடமாக பரகாஸிக்கிறதென்றபடி.

இவை எல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, மிகவும் அபே
க்ஷிதம் ஸௌஸப்யமாகையாலே, அவதாரப்ரயுகதமான ஸௌஸப்
யத்தள வனறிக்கே, ஸாரதயேவஸதத்தினுயிறகிற ஸௌஸப்யா
திஸயத்தை தாஸிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார் (கையும்
உழவுகோலுமென்று தொடங்கி) அதாவது - குதிரைகளை
ப்ரேரித்துநடத்துகைக்காகத்திருக்கையிலேதரித்தஉழவுகோலும்,
அவற்றை இடவாய வலவாயத் திருப்புகைக்காகவும், நிறுத்த
வேண்டுமிடத்திலே தாங்கி நிறுத்துகைக்காகவும் பிடித்த சிறு
வாய்க்கயிறும், திருமுடியில் ஒன்று ஆசசாதியாமல் நிறையாலே
ஸௌநாதூளியாலே புழுதிபுடைத்த திருக்குழலும், “தேர்கடவிய
பெருமான் கணைகழல்” எனகிறபடியே, சாதனை சிறுச்சதங்கையுந்
தானுமாகத் தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற
ஸாரத்யவேஷத்தை என்ன என்று காட்டுகிறான் என்கை. ஆக,
தீர்தியபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயது.

அநந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார் (ஏக
மென்று.) அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (இநதஏகஸப்த
மென்று தொடங்கி.)

அ.—உழவுகோல-கைச, சிறுவாய்க்கயிறு-ஸூக்ஷ்மகலீநாஜ்ஜு-.

மு.—“மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே” “தமேவ சாத்யம்” “த்வமே வோபாய பூதோமேபவ” “ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணுகத்தந் தொழிந்தாய” என்று சொல்லுகிறபடியே. இத்தால் - (வ்ரஜ) எனகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் “தவிாகுகிறது.

வ்யா.—அதாவது - இவ்வுபாய விஸேஷத்தைச் சொல்லு மிடங்களிலே பலவிடங்களிலும் அவதாரண பரயோகம் உண்டா கையாலே, உகாரமபோலே இந்த ஏகஸப்தமும் ஸ்த்தாந ப்ரமா ணத்தாலே அவதாரணமாகிற அர்த்தத்தைக்காட்டுகிறது எனகை.

இவ்வுபாயத்தை நிர்த்தேசித்த அநந்தரம், அவதாரண பர யோகமபண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதாஹர ணமாக அருளிச்செய்கிறார் (மாமேவ என்றுதொடங்கி.) அதா வது - (सुखं यत्प्रदह्यते) (மாமேவ யேப்ரபத்யந்தே) என்று - என்னையே யாவர்சிலர் ப்ரபத்திபண்ணுகிறார்கள் என்றும், (सुखं चान्यत्रैव प्रदह्यते) (தமேவசாத்யம் புருஷம்ப்ரபத்யே) என்று-ஆத் யான அந்தபுருஷனையே ப்ரபத்திபண்ணுகிறேன் என்றும், (सुखं नृपायुष्मत्प्रदह्यते) (தவமேவோபாயபூதோமேபவ) என்று-நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும் என்றும், “ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணுகத்தந் தொழிந்தாய” என்று-எனக்கு உபாயம்தருகிற விட த்தில் உன்திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தாயென்றும் சொல் லுகிற இவ்விடங்களில், (மாமேவ, தமேவ, தவமேவ, நின்பாதமே) என்று, ஸ்வீகார்யவஸ்து நிர்த்தேஸாநந்தரம் அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலே என்கை.

ஏதத்வ்யாவர்த்தம் ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தா லென்றுதொடங்கி.) அதாவது - உபாயாநதரங்கள் வ்யாவாத்ய மாமளவில, பௌநருகத்யம் ப்ரஸங்கிகையாலும், தேவதாநதர ங்கள் வ்யாவர்த்தமாமளவில, மாம என்று - அஸாதாரணகாரத் தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே வித்தமாகையாலும், இந்த அவதாரணத்தால், (வ்ரஜ) என்று - மேல்சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத் தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது என்கை. இந்த ஸ்வீகாரந்தான் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாதநம் என்று நினைக்கலா யிருக்கையாலே, இதில ஸாதநதவம் அவஸ்யம் கழிக்கவேணுமிதே.

அ.—அநவயமாவது-ஸ்வீகாரமுண்டானுல்பகவத்ப்ராப்திஉண் டென்னுமது. வ்யதிரேகம் - ஸ்வீகாரமில்லாதபோது பகவத் ப்ராப்தி யிலையெனனுமது. ஸாதநம்-உபாயம். இதில்-இந்தஸ்வீ காரத்தில். அவச்யம்கழிக்கவேணுமிதே-வித்தோபாயம் ஸஹாயா ந்தரஸுஸர்க்காஸஹமாகையாலே.

மூ.—ஸ்வீகாரந்தானம் அவனாலேவந்தது. ஸர்ஷ்ட்யவதாராதி முகததாலேபண்ணினக்ர்ஷிபலம். “அதுவுமவனதினனருளே.”

வ்யா.—ஸ்வீகாராந்தரமொழிய உபாயம் கராயகரமாகாமையாலேபேறறுக்கு இது அவஸ்யம் வேண்டியிருக்க, இதில்உபாயத்வத்தைக கழிக்கிறபடி தானெங்ஙனே யெனன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வீகாரந்தானம் அவனாலேவந்தது எனது.) அதாவது-ஸ்வீகாராந்தரம் இவனுக்கு அறிஷ்டநிவர்த்தியும், இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற விது அவனாலே யானாப்போலே, தத்பூர்வபாவியான ஸ்வீகாரந்தானம் அவனாலேயுண்டானது என்கை. இத்தால் - ஸ்வீகாரததுக்குஉபாயகார்யதவமொழிய உபாயத்வமில்லையென்றதாயிற்று.

அவனாலே வருகையாவதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்ஷ்டியென்று தொடங்கி.) அதாவது - கரணகளேபரவிதூராய, போகமோக்ஷஸூத்ரியாய, அசிதவிஸேஷிதனாய்க் கிடக்கிறதஸையிலே, கரணகளேபரவிஸிஷ்டனாய், ஜ்ஞாநவிகாஸபுகதனும்படி ஸர்ஷ்டித்து, “எதிரா சூழலபுகு” என்கிறபடியே, இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி அவதரித்த விடங்களிலே, ஆஸ்ரயணருசி விஸ்வாஸஜநகமான தனகுணசேஷ்டதாதிகளை பரகாஸிப்பித்தது, இவ்வழியாலே அவன பண்ணினக்ர்ஷியாலே பவித்தது இதுவென்கை. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (அதுவுமவனதினனருளேயெனது.) அதாவது - “உணர்விவம்ப ரொருவனை யவனதருளா ஹந்திபாருடடென்னுனர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்” என்று உணர்வுமிகுகிறக்ககடவரான நித்யஸூத்ரிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிரவாஹகனாய் அதவிதியானவனை, அவனுடைய அருளாலே பராபிககைக்காக என்னுடைய அபேக்ஷாருப ஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே யிருத்தினேனென்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை யருளிச்செய்த வநந்தரம், “அதுவுமவனதினனருளே” என்று, அந்த ஸ்வீகாரந்தானம் அவனுடைய நிரோஹதக கர்பையினாலே யுண்டானதென்று ஆழ்வாரருளிச் செய்கையாலே ஸ்வீகாரம் அவனுடையக்ர்ஷிபலமென்றேகொள்ளவேணுமென்கை.

அ.—இவனுக்கு - சேதநனுக்கு. அவனாலே - உபாயபூதனான ஸஸ்வரனாலே. தத்பூர்வபாவியான-அறிஷ்ட நிவர்த்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும்முன்னே உண்டாயிருக்கிற. உபாயகராயதவம் - உபாயகராயோபயோகித்வம்.

போகம் - ஐஹலௌகிகமாயும் பாரலௌகிகமாயு மிருக்கிற ஸுகாதுபவம். விஸ்வாஸமாவது-ஸூத்ராமானமதி. குணசேஷ்டதாதிகளை என்கிறவிடத்தில், குண என்று-ஸௌஸ்ப்யாதிசூணங்களையும், சேஷ்டித என்று-வ்யாபாரங்களையும், ஆதிஸப்தததாலே-திவ்யமங்கள விகாஹங்களையும் சொல்லவுமாம். இவ்வழியாலே-இந்தவுபாயத்தாலே; இந்த மார்க்கத்தாலே யென்னவுமாம்.

மூ.—இத்தையொழியவும் தானே கார்யஞ்செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன் அல்லாதபோது உபாயநரபேஷ்யம்ஜீவியாது. இதுஸர்வமுத்திபாஸங்கபரிஹாரார்த்தம், புத்திஸமாதாநார்த்தம், சைதந்யகார்யம், ராகப்ராப்தம், ஸ்வரூபநிஷ்டம, அப்ரதிஷேத தயோதகம்.

வ்யா.—இப்படி யாகையால் இந்தஸ்வீகாரத்தில் சரக்கநினைக்கக்கடவனென்கிறா (அத்தையொழியவுமென்றுதொடங்கி.) அதாவது - இந்தஸ்வீகாரத்துக்கும் தானேகர்ஷிபண்ணுவா நெருவனாகையாலே, இதுக்காகவனது அவன் நமக்குக கார்யஞ் செய்கிறது, இத்தையொழியவும் இவ்வாதமோஜ்ஜீவநகரண தானே நம்முடைய இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரரூபமானகார்யத்தைச் செய்யுமென்று பரதிபத்திபண்ணக் கடவனென்கை.

இப்படி நினைக்கவேண்டுகிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதபோது என்று தொடங்கி.) அதாவது - இத்தையொழியவுந் கார்யஞ்செய்யுமென்று நினையாதே, இதுவும் வேணும் அவன் கார்யஞ்செய்கைக்கு என்று நினைக்கும்ளவில், உபாயத்தினுடைய ஸஹாயாந்தரநரபேஷ்யம் ஜீவிக்கப்பெறுது என்கை.

ஆனால் இந்தஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுஎன்றுதொடங்கி.) அதாவது - இந்தஸ்வீகாரம் இத்தலையிலொன்று மின்றிக்கேயிருக்க ஈஸ்வரந்தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்கு மளவில், எல்லாரும் பின்னை முகதராகவேண்டாவோ என்கிற ஸர்வமுத்தி பாஸங்கபரிஹார த்துக்குறுப்பு; இதுதான், நெடுங்காலம் நமமை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கும் எனறிருக்கிறது நாம் என்கொண்டென்று இவன் தரும்பாமல புத்திஸமா தாநம் பிறந்திருக்கைக்குறுப்பு; இவன்தான் அசேதநமனறிக் கேசேதநனாகையாலே, அவனே உபாயம்என்கிற அதயவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம்; வைதமாக அன்றிகே இதில் ரஸஜ்ஞான இவனுடைய ராகத்தாலேப்ராப்தமான இது, ஸ்வரூபாதிகேயன்றிகே ததேகரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது, அநாதிகாலம் ஸ்வரக்ஷணதிகளாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலககிப்போந்த இவன் அதுதவிர்ந்தமைக்குப் ப்ரகாஸகமென்கை.

அ.—சரக்கந-அதிசயம் போம்படியாக. இதுககாகவன்று-இந்த ஸ்வீகாரத்துக்காகவன்று. இத்தையொழியவும் = இத்தைத் தவிர்வும்.

மூ — கீழ்-தானுமபிறநுமானநிலையைகருலைத்தான், இங்குத் தானும இவனுமான நிலையைகருலைக்கிறான். அவனை இவன் பற றுமபற்று அஹங்கார காபபம், அவதயகரம. அவனுடைய ஸ்வீ காரமே ரக்ஷகம்.

வயா — இனி, “மாம” என்கிற பதத்துக்குக் கீழும், இங்கும், ராஸ் வரனுடைய செயல்களை யருளிச்செய்கிறார் (கீழென்றுதொடங்கி.) அதாவது - (ஸ்ரஸ்டரூஃ ஸ்ரஸ்ட்ய) (ஸ்ர்வதர்மநா பரிதயஜ்ய) என்கிற இடத்தில், ஸகலோபாயங்களுக்கும் விடச்சொல்லுகையாலே, பல ப்ரதனான தானும் உபாயாதநாங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான்; “ஏகம்” என்கிற இடத்தில், ஸ்வீகாரத்தில உபாய பாவத்தைக் கழிசுகையாலே உபாயபூதனான தானும், தன் ஸ்வீ காரத்தில உபாயபுத்திபண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறானென்கை. உபாயாதநாங்களைப் பிறர் என்றது, “உன் னாலல்லால் யாவராவும்” என்றுப்போலே.

இனி, ஸாதநபுத்தயா இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினு டையதோஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவனையென்றுதொடங்கி.) அதாவது - நிருபாதிசுரக்ஷகனான அவனை, தத்ரக்ஷயபூதனான இவன், தன்ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக ஸ்வீகரிகிற ஸ்வீகாரம், ஸ்வகர்த்தர்வரூப அஹங்காரகர்ப்பமுமாய், பிதாவுக்குபுத்ரன் எழுத்துவாங்குமாப்போலே, அவத்யகர முமா யிருக்குமென்கை.

ஆனால், ரக்ஷகமாவதுதானேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகமென்று.) அதாவது - இவ்வாத் மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவனானவன், இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம் என்று அபிமானித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே, இவனுக்கு ரக்ஷகமாய்றுவது என்கை.

அ. — ஸாதநபுத்தயா இவன்பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய-ஸ்வா பித்வ புத்தயாஸ்வீகரிகளைக்கென்றிக்கே ஸாதநபுத்தயா இவன் பண் ணும் ஆஸ்ரயணத்தினுடைய. பிதாவுக்கு புத்ரன் எழுத்துவாங்கு மாப்போலேயிருக்கும்-உதபாதகனாகையாலே ஹிதைஷியாய் தான அறியாத தசையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் தமப் பனுக்கு புத்ரனானவன் தானறிந்த தசையிலே என்னை ரக்ஷிக்க வேணும் என்று எழுதிவாங்கினால் இரண்டுதலைக்கு முண்டான வுறவுக்குக் கொததையாமாப்போலே, ஸாதநகாரண பூதனாய ஸர்வதசையிலும் ரக்ஷகனாய்க்கொண்டு போரும் அகாரவாசயனான ஸர்வேச்வரனுக்கும் மகாரவாச்யனான இவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு அவத்யகரமென்றபடி. ரக்ஷணத்துக்குக் கடவ னானவன் - ரக்ஷணத்துக்கு சக்தனானவன். அபிமானித்துக்கொள் ளுகையாகிற - அபிமானித்துக் கைக்கொள்ளுகையாகிற.

மூ.—மற்றை உபாயங்களுக்கு, நிவர்த்தி தோஷம், இதுக்குப் பரவர்த்திதோஷம். “சிற்றவேண்டா.” நிவர்த்தி கீழே சொல்லிற்று. உபகாரஸ்மாதியும் சைதநயததாலே வந்தது, உபாயத்தில் அந் தர்ப்பவியாது

வ்யா.—சேதந ப்ரவர்த்தியில் ஒன்றையும் இவ்வுபாயம்ஸ ஹி யாதெனனுமததைத தெளிவிகைக்காக, உபாயநதாங்களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கு முண்டானவிஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மற்றை யென்றுதொடங்கி.) அதாவது - விததோபாயமான இத் தை யொழிந்த உபாயங்களுக்கு சேதந ப்ரவர்த்தியாலே ஸ்வரூப வித்தியாக வேண்டுகையாலே, இவனுடைய ஸ்வயந்த நிவர்த்தி தோஷமாயிருக்கும்; இந்த வுபாயத்துக்கு, ஸஹாயாந்தர ஸ0 ஸாக்கம் அஸஹ்யமாகையாலே, இச்சேதநனுடைய ப்ரவர்த்தி யென்பதொன்றுமே தோஷமாயிருக்குமென்கை.

சேதந வ்யாபாரமொன்றும் வேண்டாவென்னு மிடத்துக்குப் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (சிற்றவேண்டாவென்று.) அதாவது - வித்தோபாய ஸ்விகாரஞ்சொல்லுகிற “மற்றென்றில்லை” என் கிறபாட்டிலே, (சிற்றவேண்டா) என்று, சிற்றுதல் - சிதறுதலாய் பரக்க ஒருவயாபாரம பண்ணவேண்டா என்கையாலே, இவ்வு பாயத்தில் இழிபுமவனுக்கு ஒருவயாபாரம பண்ணவேண்டாவெ னனுமிடஞ் சொல்லிற்றிறேயென்கை.

இதுதான் இஸ்லோகந் தனக்குள்ளே சொல்லிற்றென்கிறார் (நிவர்த்தி கீழே சொல்லிற்றென்று.) அதாவது - (ஸ்வதர்மந் பரித்யஜ்ய) என்று - ஸகலபரவர்த்தியினுடையவும் நிவர்த்தியே இவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமிடம் கீழே சொல்லிற் றென்கை.

ஆனால் உபகாரஸ்மர்திதான் வேணுமோ, அது உபாயத்தில் முதலிடாதோவெனன அருளிச்செய்கிறார் (உபகாரஸ்மாதியு மென்றுதொடங்கி.) அதாவது - “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்” “மருவிததொழும் மனமேதந்தாய்” இதயாதியாலே இவ்வுபாய விஷயத்தில், இவன பண்ணும் உபகாரஸ்மர்தியும், இவனுடைய சைதநய ப்ரபுகதமாய் வந்ததித்தனை; இது உண்டாகையாலே யன்றோ ஈஸ்வரன் கார்யஞ்செய்தது என்று உபாயத்தில் உட் புகாது என்கை. ஆக, சதுர்த்தபதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தா ராயிற்று.

அ.—ஸ்வரூபவித்தியாக வேண்டுகையாலே-சேதநனுடைய வ்யாபாரத்தாலே ஸ்வஸ்வரூபவித்தியாக வேண்டுகையாலே,

உபாயத்தில் உட்புகாது-உபாயத்தில் அந் தர்ப்பவியாது.

வ்யா.—இனி, பஞ்சமபதத்தை உபார்தாநம்பண னுகிரா (ஸரணம் என்று.) அதுககு அததம் அருளிச்செய்கிரா (உபாயமாக என்று.) அததாநதரங்கனையுங் காட்ட வறறுயிருக்க, இவ்விடத்தில இது உபாயத்தையே காட்டுகிறமையை ஸ்வேஹதுகமாக அருளிச் செய்கிரா (இந்த ஸரணஸ்பதமென்று கொடங்கி.) அதாவது - (ॐ நமோஸ்ருஷீஸ்ரீக்ஷயைஸ்ரீசுவாமிநாதே) (உபாயேகர் ஹாக்ஷித்ரோஸ்பதஸ் ஸரணமித்யயரி, வர்த்ததே) எனகிற படியே, ஸரணஸ்பதமான இது, ரக்ஷிதாவையும், சர்ஹத்தையும், உபாயத்தையும், காட்டக்கடவதேயாகிலும், (ॐ நமோஸ்ருஷீஸ்ரீக்ஷயைஸ்ரீசுவாமிநாதே) (ஸாமப்ரதரிசைஷ உபாயார்த்தைகவாசக:) எனகிற படியே, இந்தஸ்த்தலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது; ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு, தன்னைப்பற்றச்சொல்லுகிற பரகரணமாகையால் கீழோடே சேரவேண்டுமையாலே என்னை ஆனால், கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநாந்தர பரித்யாகந்தானே ஸ்வீகார்ய வஸ்துவின் உபாயதவத்தைத் தோற்றுவிக்கும்தாயிருக்க, ஸரணஸ்பதப்ராயோகந்தான வேணுமோ எனினில்; - வேணும். ப்ராபகஸமயத்தில்போலே ப்ராபயஸமயத்திலும் நதிசிஸ்தாண நந்தரத்தில் பல்வபரித்யாகம்போலே, ஸாதநாந்தர பரித்யாகம் ஸமாநமாகையாலே, தத்விசிஷ்டமேயாகிலும், ஸ்வீகாரமாத்ரம் வ்யவச்சேதகமாக மாட்டாமையாலே.

அ.—கீழோடே—ஸாவதாமாநனகிற உபாயப் பரகரணத்தோடே. ஸரணஸப்ததப்ரயோகநதான்வேணுமோவென்னிலனகிறசங்கா வாக்யத்துக்கு - சரணசபத்தம் வேண்டாவென்று அபிபிராயமாக வேணுமென்று ஸமாதாநவாக்யம். அதுககு ஹேது, பராபக ஸமயத்தில் இத்த்யாதி வாக்யங்கள். ப்ராபக ஸமயத்தில்போலே- உபாயஸமயத்தில்போலே, ப்ராப்யஸமயத்திலும் - உபேயஸமயத் திலும், நதிரிஸ்தரணநந்தரத்தில ப்லவபரிதயாகமபோலே-ஸாத நாந்தர பரித்யாகம் ப்ராபகஸமயத்தில்போலே ப்ராபய ஸமயத் திலும் ஸமாதாமாகையாலே ப்ராப்ய ப்ராபகோபய ஸாதாரண மான ஸாதநாந்தர பரித்யாகம் ஸ்வீகராயவஸ்துவினுடைய உபே யத்வத்தைவ்யவச்சேதிதது உபாயத்வத்தைத் தோற்றுவிககமாட் டாதென்றபடி. தத்விசிஷ்டமேயாகிலும் - ஸ்வீகாரம் அந்த ஸாத நாந்தர பரித்யாக விசிஷ்டமேயானாலும், ஸ்வீகாரமாதரம்-ப்ராப ய்ப்ராபகோபய ஸாதாரணமான ஸ்வீகாரமாதரம், வ்யவச்சே தகமாக மாட்டாமையாலே-ஸ்வீகார்ய வஸ்துவினுடைய உபேயத் வத்துக்கு வயாவர்த்தகமாக மாட்டாமையாலே, உபாயவாசக மான சரணசப்தம் வேணும் என்று பூர்வேணவ்யயி.

மூ.—(வ்ரஜ) புத்திபண்ணு. கதயர்த்தமாவது புத்தயர்த்தமாய் ஆதயவவியெனறபடி.

வ்யா.—அங்ஙனம் சொல்லலாமோ, இந்த உபாயாந்தரதயாகமஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமாக விதிகப்படுகிற தாகையாலே, ஸ்வீகார்யத்தினுடைய உபாயதவத்தைக் காட்டவற்றாகையாலே, ஸாரணஸப்தபரயோகத்துக்கு பரயோஜனம் இல்லையே என்னில், அப்படிச் சொல்லவொண்ணாது, ஆர்த்தமாகவருமதில்காட்டில் ஸாப்தமாகச் சொல்லு மது யுகதமாகையாலே (अक्षयसिद्धिः संप्रदायसिद्धिः प्रसूत्यै) (ஆக்சேபதசிப்ராபதாதா பிதாநிகஸ்யைவ கராஹ்யத்வாத்) என் றிதே பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது.

ஆக, உபாயவாசியான இந்த ஸரணஸர்ப்பத்தாலே, இவ்வஸ்துவுக்குப் பராபயதயா ஸ்வீகாரயதவமும், பராபகதயாஸ்வீகார்யதவமும் உண்டாகையாலே, அதில் பராபயதயா ஸ்வீகாரத்தை வ்யவச்சேதித்ததாயிற்று.

இனி, ஷஷ்ட்பதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார் (வ்ரஜ என்று) அதுககர்த்த மருளிசெய்கிறார் (புத்திப்பண்ணு என்று.) அதுதனை விஸ்தீகிரிகிறா (கதயர்த்தமாவது என்றதொடங்கி.) அதாவது- (ஸ்வரூபே) (வ்ரஜகதௌ) என்கிறதானுவிலே கதயர்த்தமாய், (X²₂ஹ்யக்₂ஹ்ய:) (கதயர்த்தாபுதத்யர்த்தா:) என்கிற ந்யாயத்தாலே, கதயர்த்தமாவது புதத்யர்த்தமாய், அதயவலி எனற்படி என்கை. “இந்த புத்தியாகிறது, தயாஜ்யகோடியில் உத்தீர்ணமாய், உபாயகோடியில் அநுபரவிஷ்டமாய், ப்ராபகாந்தரபரித்யாக பூாவகமாய், பகவத்ரக்ஷகதவாறு மதிருபமாய், சைதன்யகார்யமாய், ப்ராதத்தநாகாப்பமாய், பகவந முகவிகாஸவேறுவாய், ஸ்வரூபாறுபமாய், வ்யபிசாரவிளம்ப வினூமா யிருபபதொரு அதயவஸாயாதமகஜ்ஞாநவிசேஷம்” என்று, பாந்தபடியில் இவரருளிச்செய்தவீது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

அ.—அவனுனசொல்லலாமோ-அந்தப்படிசொல்லலாமோ.இந்த
புபாயாந்தரத்யாகம்-வக்ஷ்யமாண உபாயாந்தரத்யாகம். ஸ்வீகார
த்துக்கு-வரிததோபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு. ஸ்வீகாரயத்தினுடைய-
ஸ்வீகார்ய வஸ்துவினுடைய. ஆர்த்தமாக வரும்தில் காட்டில்-
விளம்பேந ப்ரதிபத்திஜநகமான ஆர்த்தத்தாலே தோனறுமதிற்
காட்டில். சாப்தமாகசசொல் லுமது-சப்தத்தாலே சொல்லுமது.

தயாஜ்யகோடியி லுத்திரணமாய-தயாஜ்யங்களுக்கச்சொன்ன கர்ம்ஜ்ஞாநாத் யுபாயகோடியில் சேராததாய். உபாயகோடியில் அநதுபரவிஷ்டமாய் - உபாயவாககத்திலும் ப்ரவேசியாததாய்; உபாயகண்ணையில் ப்ரவேசியாததாய் எனனவுமாம். ப்ரபகாந்தர பரித்த்யாக பூர்வகமாய - ஸாதநாந்தரபரித்த்யாக பூர்வகமாய ப்ரரீ த்தநாகர்ப்பமாய் - ததேகோபாயதா யாச்சநாகர்ப்பமாய் ஸ்வரூ பாதுரூபமாய்-பகவதத்தயந்த பாரதந்த்ரிய ஸ்வரூபாதுகுணமாய். வ்யபிசாரமாவது - ஸமாதிபங்க ரூபாந்தராயங்களு, விளம்பமாவது - பலவிளம்பம். விதுரமாய் - கீழ்ச்சொன்ன வைகளுலே விடப்பட்டதாய்.

மூ.—வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களா யிருக் கச்செய்தேயும், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அது ஷ்ட்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, த்யாகப்ரகாரத்தைச்சொல்லி, பற்றப்படும உபாயத்தைச்சொல்லி, உபாய நைரபேக்ஷயஞ்சொல்லி, உபாயதவஞ்சொல்லி, உபாயஸ்வீ காரம் சொல்லுகிறது. (அஹம்.) ஸ்வகர்தயத்தை அருளிச்செய் கிறான். ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸுகதியாய், ப்ராப்தனானான்.

வ்யா.—ஸாமானயேநசதிவாசியானவிது, மாநஸவாசிககாயிகரூப மான கதித்ரயத்தையும் காட்டவற்றாயிருக்க, மாநஸமான அதப வஸாயமாத்ரத்திலே ஒதுகுகிற தெனனென்ன அருளிச்செய கிறார் (வாசிக காயிகங்களும் என்று தொடங்கி.) அதாவது- “சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்” என்கிற படியே கரணதரயத்தாலும் உண்டானஸ்வீகாரம் அதிகாரபூத திக்கு உடலாகையாலே வரணைகதிரூபமான வாசிகமும், அஞ் சல்யாதி ரூபமான காயிகமும் இநதஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷித ங்களா யிருக்கச்செய்தேயும், * ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமாகையாலே அவையிரண்டையுமொழிய, மாநஸமான அதுஷ்ட்டாந மாத்ரத தைச் சொல்லுகிறதென்கை. ஆக, பரதிபதம் ஆர்த்தம் அருளிச் செயதாராயிற்று.

இனி, பூவார்த்தத்தால் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அதுவ தித்து நிகழ்க்கிறா (ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி என்றுதொ டங்கி.) அதாவது- ஆக, பூர்வார்த்தத்தால், (ஸாவதர்மாந) என்று- த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, (பரிதயஜ்ய) என்று-த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, (மாம) என்று-பற்றப்படும உபாயத்தைச்சொல்லி, (ஏகம்) என்று-உபாய நைரபேக்ஷயஞ்சொல்லி, (ஸரணம்) என்று-உபாய த்வஞ்சொல்லி, (வ்ரஜ) என்று - உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது என்கை.

அநந்தரம், உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தமருளிச் செயவ தாகக்கோலி, அதில ப்ரதமபதத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறா (அஹம் என்று.) இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் ஈஸ்வரன செயதரு ளுகிற அஃஸத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வகாதயத்தை யருளிச் செய்கிறான் என்று.) அதாவது-அதிகாரிகர்தயமிதே, பூவார்த்த த்தில்சொல்லிற்று; உபாயபூதனான தன்னுடைய காதயத்தை அருளிச்செய்கிறது இதிலேயிதே.

இனி, இப்பதத்துக்கு ஆர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஜ் னானென்று தொடங்கி.) அதாவது - (सर्वज्ञः सर्वज्ञः) (யஸ்ஸா வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித) என்கிறபடியே, ஸர்வத்தையும் அறியும்வனாய், (सर्वज्ञः सर्वज्ञः) (பராஸ்ய ஸுகதிவிவிதைவச்சூயதே) என்கிறபடியே, எல்லாஸாமர்த்யத்தைபு முடையனாய், ஸேஷி யாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான் என்கை.

மூ.—கீழ்நின்றநிலையும், மேல் போக்கடி அறிகைக்கும், அறிந் தபடியேசெய்து தலைகட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமானகுணவிசேஷங் களையும் தன்பேறாகச்செய்து தலைகட்டுகைக் கீடான பந்தத் விசேஷத்தையும் காட்டுகிறது. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்தய வேஷத்தை அவனையிட்டுப்பாராதே தன்னையிட்டுப்பார்த்து, அஞ் சினவச்சந்திர தானுனதன்மையை (அஹம்) என்றுகாட்டுகிறான்.

வ்யா.—அல்லாதகுணங்களெல்லாங்கிடக்க, இந்தகுணவிசேஷங் களை இவ்வஹம்ஸப்பதங்காட்டுகிற இதுககு பரயோஜநம் அருளிச் செய்கிறார் (இவன கீழ்நின்றநிலையும் என்றுதொடங்கி.) அதா வது - இச்சேதநனுக்கு அநிஷ்டநிவாததி இஷ்ட ப்ராபதிகளைப் பண்ணுமளவில இவன் பூர்வத்தில் நின்றநிலையும், மேல்போகத் தக்கவழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச்செய்து தலைகட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞதவ ஸாவ ஸக்தித்வங்களாகிற குணவிசேஷங்களையும் இவன கார்யஞ் செய்யுமிடத்தில் இவனுகாக வனறிககே, தன்பேறாகச் செய்து தலைகட்டுகைக்கீடான சேஷிதவரூப பந்தத்விசேஷத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது என்கை.

(மாம்) என்கிற இடத்தில், ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் பரகாஸித்தாப்போலே, “அஹம்” என்கிற விடத்திலும் காரயகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங் கள் ப்ரகாஸிகுமிதே. வாதஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆஸ்ர யணங் கூடாதாப்போலே, ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள் இல்லாதபோது காரயகரத்வம் கடியாமையாலே, இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநஸகதிகளும் பராப்தியுஞ்சொன்ன இது பூர்த்திகுக்கும் உபலக்ஷணம்.

இப்பதத்தில் மாம் என்கிற இடத்தில், ஸாரதியாய நிற்கிற பாரதந்தர்யத்துக்குஎனிர்த்தட்டானதன்ஸ்வாதந்தர்யத்தை ப்ரகா சிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார் (தனக்காகக்கொண்டஎன்று தொடங்கி.) அதாவது - மாம் என்று, ஸாரததயவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப்பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுநன் தனனு டைய ரக்ஷணூர்த்தமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரதத்யவேஷத்தை ஸர்வாதிகுணவன்இப்படித்தாழநின்றது, தன்குணத்தாலேயிதே,

அ.—பூாவத்தில் நின்றநிலையும்-இவன முன்னே நின்றஇருப பும். அதாவது-ஸம்ஸாரியாயிருககை. மேல்போகத்தக்கவழி - மேல் போகிறத்துக்குத் தகுதியான மார்க்கம். அதாவது - பரமபதம்; அர்ச்சிராதிமார்க்க மென்னவாமம்.

காரயகரத்வத்துக்கு - சேதநனுடைய கார்யத்தைப்பண்ணிக் கொடுக்கைக்கு, பூர்த்தியாவது-அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம்.

மூ.—கீழில் பாரதந்தர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய எல்லைநிலமிதே. (தவா.) அஜ்ஞனாய், அஸாதனாய், அப்ராப்தனாய், எனனையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உனனை. (ஸர்வபாபேப்பய:) மதபராபதி பரதிபந்தக்கங்கள் என்று யாவையாவை சிலபாபங்களாககுறித்து அஞ்சுகிறாய் அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில்கின்றும்.

வ்யா.—என்று அவனையிட்டுப்பாராதே நமக்கு இழிதொழிலசெய்து ஸாரதியாயநிற்கிறவனன்றோ என்று தன்னையிட்டுப்பார்த்து, ஸாவதர்மங்களையும் விட்டு என்னேப்பற்றுகின்றனனான; இதெனனாகக்கடவது என்று அஞ்சின அச்சநதீர, ஸ்வாதீர தரிஷிதசே தநாசேதந ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவர்த்திகளுக்கொண்டு நிரங்குஸ ஸ்வதந்தரனாயிருக்கிற தன்னுடைய யதாவஸ்த்தித வேஷத்தை (அஹம்) என்று தர்ஸிப்பிக்கிறான் என்கை.

ஏவம்பூதனானவன் பரதந்தரனானதும், தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச் செய்ததன் மென்னு மிடத்தை அருளிச் செய்கிறா (கீழிலென்று தொடங்கி.) அதாவது - கீழ் ஸாரதியாயநின்ற பாரதந்தர்யமும், நினைத்தது செய்யுமளவில் தனக்கொரு நிவாரகரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய வீமபூமியிதேயென்கை.

அநந்தரம், த்விதீய பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் (த்வாஎன்று.) அதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞனாய் என்று தொடங்கி) அதாவது-உன்கார்யங்கள் அறிகைக்குத் தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய், அநிந்தாலும்செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்ளு கைக்கு ஸாகதியில்லாதவனாய், அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்குப் பராபதி யில்லாதவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸாவதர்மங்களையும் விட்டு எனனையே நிரபேக்ஷாபாயமாக பரிக்ரஹித்திருக்கிற உன்னையென்கை.

அநந்தரம், த்ர்தீயபதத்தை உபாதாநம்பண்ணுகிறார் (ஸர்வ பாபேப்பய: என்று.) இதுவும் பாபமும், பஹுவசநமும் ஸாவ ஸப்தமுமாய், த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே, இம்முன்றையும் உட் கொண்டு இப்பதத்துக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (மதபராபதி ப்ரதிபந்தக்கங் கொன்றுதொடங்கி.) அதாவது - பாபமாகிறது இஷ்டவிரோதியாயும் அநிஷ்ட ஹேதுவாயும் இருக்கும்தாகை யாலும்; மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே, இவ்விடத்தில் இஷ்ட விரோதிகளாகிற பகவல்லாப விரோதிகளாகையாலும்; அதில ஜ்ஞாநவிரோதியும், ருசிவிரோதியும், உபாயவிரோதியும் பண்டே நிவர்த்தமாகையாலும்;

அ.—இழிதொழில்-அடிமைத்தொழில். தன்னையிட்டுப் பார்த்து- ஸ்வதந்தரனாகத் தன்னையிட்டுப் பார்த்து. அச்சம் - பயம். யதாவஸ்திதவேஷத்தை - பரத்வத்தை தனக்கொரு நிவாரகரில்லாதபடியான- “நதஸ்யேஸோகஸ்சந” என்கிறபடியே நிவாரகரில்லாதபடியான, பண்டே - பூர்வமே.

மூ.—“பொய்ந் நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே, அவித்யாகாம வரஸநாருசி ப்ரகர்தி ஸம்பந்ததங்களைச் சொல்லுகிறது. தர்ணச்சேத கண்டேநாதிகளைப் போலே ப்ரகர்திவாஸனையாலே அதுவர்த்திக்கு மவையென்ன, லோகாபவாதபீதியாலும், கருணையாலும், கலகததாலும் செய்யு மவையென்ன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

வ்யா—இனி உள்ளது ப்ராப்தி விரோதியாகையாலே, நீ என்னை ப்ராப்திக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவையாவை சிலபாபங்களை உத்தேஸித்து பயப்படுகிறாய், அந்தந்தபாபங்க ளெல்லாவற்றிலின்றி மென்கை.

அதில், பஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச் செய்கிறார் (பொய்ந்நின்ற ஞானமுமென்று தொடங்கி.) அதாவது - “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்” என்று, உத்பத்திவிநாஸாதி யோகத்தாலே, அஸத்ய ஸப்தவாச்யமான அசேதந விஷயத்தில் ஆத்மஜ்ஞானமும், அந்ததேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாஸாரிகதுஷ்காம ப்ரவர்த்தியும், அந்த கர்மமடியாக வரக்கடவதான மாஸாஸர்காதி மலரூபதேஹ ஸம்பந்தத் தமும்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, அவித்யையும் கர்மமும் வாஸநையும், ருசியும், ப்ரகர்தி ஸம்பந்ததமுமாகிற இவற்றைச் சொல்லுகிறது என்கை. இவற்றில, அவித்யையாவது - ஜ்ஞாநா ததயரூபமாயும், அந்யதாஜ்ஞாநரூபமாயும், வீபரீதஜ்ஞாந ரூபமாயும் மூன்றுவகைப்பட்ட அஜ்ஞாநம்.

கர்மமாவது - புண்யபாபம்; மோக்ஷத்தைப்பற்ற பாபத் தோபாதிபுண்யமும் தயாஜ்யம். (पुण्यं वा विद्वान्) (புண்யபாபே விதூய) என்னக்கடவதிறே. வாஸனையாவது - அஜ்ஞாநவாஸனையும், கர்மவாஸனையும், பரகாதி ஸம்பந்ததவாஸனையும். ருசியும் விஷயபேதத்தாலே பஹுவிதையாயிருக்கும், பரகாதி ஸம்பந்தத் தமாவது - ஸத்தூல ஸூக்ஷ்மரூபமாயிருந்துள்ள அசிதஸம்பந்தத் தம். இனி, ஸாவஸபதவிவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தாணச் சேத இத்யாதிபாலே.) அதாவது - துரும்பு நறுக்குகை, தினவு தின்றவிடம் சொரிகை தொடக்கமானவைபோலே, அபுத்தி பூர்வகமரக ப்ரகர்தி வாஸனையாலே அதுவர்த்திக்கும் உத்தராகங்க ளென்ன; செய்யாதபோது “லோகம் நமமை அபவாதஞ் சொல்லுமே” என்கிற பயத்தாலும் நமமைககண்டு லௌகிகர் இவற்றைத் தவிருவாகளாகில் அவர்களுக்குவிநாஸாமாமே! ஐயோ! என்கிற கர்பையாலுஞ் செய்யும் நித்யநைமித்திககாமங்களென்ன;

ஆ.—மாஸாஸர்காதி மலமூதரதேஹம் - மாஸாஸர்காதி மலரூபதேஹம்.

மூ — உந்மத்தப்ரவர்த்திக்கு க்ராமப்ராப்திபோலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்களாமோவென்று நினைக்கவேண்டா. கலங்கி உபாயபுத்த்யாபண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடொக்கும்.

வ்யா — ரதஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி த்யகதோபாயங்களிலே அந்வயித்தல, புநஃப்ரபத்தி பண்ணுதல செய்யுமவை யெனன எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது என்கை.

ஸாதநபுத்த்யா செய்யாதவையும் வஸ்துகத்யா ஸாதநகோடியிலே அந்வயிக்கு மென்னுமத்தை ஸங்காபூர்வகமாக அருளிச் செய்கிறா (உந்மத்தஇத்யாதியாலே.) அதாவது—(ஈஸ்யஸ்திஷ்டி)ஃ) (உந்மாதஸ்சிததலிப்ரமஃ) என்கிறபடியே, சித்தவிப்ரமம் பிறந்தா னொருவன, “இன்ன யூருக்குப்போகிறோம்” என்கிற நினைவின நிககே யொருவழியேபோகாரின்றால், அவ்வழிக்கு ஒருரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே, அவ்வூரிலே சென்றுசேருமா ப்போலே, ஸாதநபுத்திரஹிதமாக லோகாபவாத பீதயாதிக ளாலே செய்யப்படுகிற இவை, விட்ட உபாயங்களிலே அந்விதங் களாமோ வென்று நினைக்கவேண்டா அந்விதங்களாயே விடுமென்ற படி. “ஆநர்ஸாஸ்ய பாதாநராய் அதுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட கட்டி ஆகாஸத்திலே நில்லாதாபபோலே, இவையுமொரு பலத் தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே அவையும்பாபஸப் தவாசயமாக்கக்கடவது” என்றிறே தனிஸ்லோகத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது. அதுதானே யாகிறது, புநஃப்ரபத்திக்குதோஷ மெதெனன அருளிச்செய்கிறா (கலங்கி என்று தொடங்கி.) அதாவது—“ஸகர்ததுஷ்டாந மொழிய புநரதுஷ்டானத்தை ஸஹி யாப்ரபத்தி ஸ்வபாவத்தை யறியாதே கலங்கி அநிஷ்டநிவர்த்ததி க்காகவாதல், இஷ்டப்ராபதிககாக வாதல், உபாயபுத்த்யா மீண்டு பண்ணும் ப்ரபத்தியும் (உந்மத்தஇத்யாதியாலே) (அதபாதகபீதஸ்த்வம்) என்று, உபாயாந்தரமபோலே பாதகஸமமென்கை.

அ.—உததராகங்கள்- வித்தோபாயஸ்வீகாராந்தரமுண்டான பாபங்கள். ஸாதநபுத்த்யாசெய்யாதவையும் - விசேஷித்துகைக் கர்யபுத்த்யா செய்யுமவையன்றிகேஸாதநபுத்த்யா செய்யாதவையும.வஸ்துகத்யா - வஸ்துஸ்வபாவததாலே. ஸாதநகோடியிலே- ஸாதந வாக்கத்திலே.

ஸ்வயம்கர்த்தா,ப்ரயோஜககர்த்தா,ப்ரயோஜ்யகர்த்தா என்று கர்த்தாத்வம்தரிவிதம். அதில் ஸ்வயம் கர்த்தாவாவது - தானே செய்கை. ப்ரயோஜககர்த்தாவாவது - பிறரைக்கொண்டுசெய்விக்கை,ப்ரயோஜ்யகர்த்தாவாவது - பிறர் ஏவச்செய்கை.

மூ.—(மோக்ஷயிஷ்யாமி) முத்தனும்படி பண்ணக்கடவேன், ணிச்சாலேநானும்வேண்டா, நீயும்வேண்டா, அவைதன்னடையே விட்டுப் போங்காணென்கிறான். எனனுடைய நிகரஹபலமாய் வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோளனகை அநாதிகாலம் பாபங்களைக் கண்டு நீபட்டபாட்டை அவைதான் படுமபடி பண்ணுகிறேன்.

அநந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் (மோக்ஷயிஷ்யாமி யெனறு.) அதுககு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (முத்தனும்படி பண்ணக்கடவேனெனறு.) அதாவது - இவற்றில் நினனும் விடப்பட்டவனும்படி பண்ணக்கடவேன் எனகை. இனி ணிஜாததத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ணிச்சாலே யெனறு தொடங்கி) அதாவது—“இஷ்யாமி” என்கிற ணிச்சாலே ஸ்வயம் கர்த்தாவாகையனறிககே, தான் பரயோஜககாததாவாய், விடுவிககக் கடவெனெனகையாலே, நானும் இதுககொரு யத்நம்பண்ண வேண்டா, நீயும் இதுககு பராததிகக வேண்டா, நீ எனனை ஆஸ்ரயித்த ராஜகுலமாஹாதமயததாலே உன்னைக்கண்டு தானே பயப்பட்டு, “காலே வொருங்கிறறுக் கண்டிலமால்” என்கிறபடியே, போனவழி தெரியாதபடி தன்னடையேவிட்டுப்போங்காணெனறு அருளிச்செய்கிறான் எனகை.

இப்படி அருளிச்செய்தகின கருத்தைவெளியிடுகிறார் (என்னுடைய வெனறு தொடங்கி) அதாவது-பாபங்களாகிறன - குப்பையில ஆமணககுப்போலே யெழுந்து, பாம்புபோலே மிடற்றைப் பிடிப்பதொன்றே; சேதநன பண்ணின காமங்கக ஸ்ஷணத் வமவிகளாகையாலே, அப்போதே நயித்துப்போம், அஜ்ஞனகையாலே கர்த்தாவான விவனும் மறந்துபோக ஸ்வதஸஸர்வஜ்ஞனய ஒன்றொழியாமல் உணர்ந்திருந்து ப்ராப்த காலங்களிலே தப்பாமல் நிறுத்தறுபவிபககிற எனனுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே அநநிகரஹபலமாய வந்தவை நிகரஹத்துக்கு பரதிகோடியான அதுககஹத்தை நான்பண்ணினால் அவவிஷயத்தில் பின்னை கிடககுமோ வெனகை இதுககு கருத்து என்றபடி,

தன்னடையே விட்டுப்போம் என்கிற இடத்தில் அபிப்ரேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அநாதிகாலமெனறு தொடங்கி.) அதாவது-அநாதியானகாலமெல்லாம் துக்காவஹமான பாபங்கர்வந்து மேலிடப்புக்கால், அவற்றைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மதாஸ்ரயண ராஜகுல மாஹாதமய முடைய உன்னைக்கண்டு அவைதான் குடலகரிநது நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன். அவைதானேவிட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது, இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க் கழிந்தது என்று தோற்றாதபடி போக்குகை; அதாகிறது - இது ஸமர்தி விஷயமானாலும், தன்னுடைய ஸ்வபாவிக வேஷத்தைப்பார்த்து ஸ்வபங்கண்டாப்போலே இவை வநதேறியாயக்கழிந்தது என்றிருக்கையும், ஸமாதியாலே துக்கம் அதுவர்த்தியாகிருக்கையும்” என்று தனிஸ்லோகத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அதுஸந்தேயம்.

மூ.—இனி உன்கையிலும் உன்னைக்காட்டித்தாரேன். என்னுடம்பிலிருக்க நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ. (மாஸுசு.) நீ உன்கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும் உனக்கு ஸோகநியித்த மிலலைகான் என்று அவனுடைய ஸோகநிவாதத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான்.

வ்யா.—“மோக்ஷயிஷ்யாமி” எனகிற உத்தமனில அபிபரேதமான ஓராதத்திசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறா (இனியென்று தொடங்கி) அதாவது—இத்தனைகாலமும் நங்கார்யத்துக்கு நங்கடவோம் என்று, நீ திரிகையாலே, தனகாயம் தானே செய்து கொள்ளுகிறான் என்றிருந்த வித்தனைபோக்கி, எனக்கு நீ ஸரீரதயாசேஷம் எனறறிநது எனபக்கலிலே நயஸ்தபரணபின்பு உன்னுடைய பாபவிமோசநார்த்தமரண யதநம் நீபண்ணிக்கொள்ளென்று உன்கையிலும் உன்னைக்காட்டித்தாரேன்; எனக்கு ஸரீரதயாசேஷம் உன்னுடைய அவிதயாஸுபமாஸிந்யத்தை ஸரீரியான நானே போக்கிக்கொள்ளேனோவென்கை.

(என்னுடம்பிலிருக்க நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ) என்றது - யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுகைக்காக. ஆகையால், என்னுடைய விரோதியில் கிடப்ப தொன் லில்லை என்றபடி.

விரோதி நிவர்த்தியும், அபிமதப்ராப்தியும், இரண்டும் பலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில்; ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை; (सुखं दुःखं) (மாமேவைஷ்யலி) எனது - கீழில்உபாயத்துக்குச் சொன்ன பலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறுபல மிலலாமையாலே சொல்லிற்றில்லை என்னவுமாம்; ஆனால், விரோதி நிவர்த்திதன்னைச் சொல்லுவானென்னென்னில், அது அதிகமாகையாலே சொல்லிற்று. விரோதி நிவர்த்தி பிறநதால் பலமஸ்வதஸ்ஸித்தமா யிருக்கையாலே தனித்துச்சொல்ல வேண்டாவிடே,” என்று, ஸங்கரேஹண ஸ்ரீயஸிபதிரஹஸ்யத்திலும், விஸ்தரேண பரந்தபடி, தனிஸ்ஸோகங்களிலும் அருளிச்செய்த ஸங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அதுஸநததேயம்.

அநந்தரம் சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் (மாஸுசு; என்று.) அதுக்கு அராதம் அருளிச்செய்கிறார் (நீ உன்கார்யத்திலே யென்றுதொடங்கி.) அதாவது - நீ உன்கார்யத்திலே அதிகரித்து நின்றாயாகில நங்கார்யத்துக்கு என்செய்வோம் என்று கரைந்து ஸோகிக ப்ராப்தம்; நான் உன்கார்யத்திலே யதிகரியாதிருந்தேனாகில நங்கார்யத்தில இவன் உதாஸந்யாயிரா நின்றான், நாம் எவருனே உஜ்ஜீவிககப் புகுகிறோம் என்று, ஸோகிக ப்ராப்தம்;

அ.—அதிகரித்து - அந்வயித்து. கரைந்து - க்ரஹித்து; சிந்தித்து என்னவுமாம்.

மூ.—நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்தங்கள் உன்னை வந்துமேலிடாதென்று சொல்லி, ஸோகநிமித்தம் இல்லைகாண் என்கிறான். “எத்தினு விடாக்கடற் கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே” என்கிறான்.

ல்பா.—இங்ஙனனறிககே, யத்நபலிதவங்கரீரண்டும் உனக்கில் லாதபடியான ஸ்வரூபபாரதந்தர்யத்தை உணராதது, நீ உன்னு டைய ரக்ஷண கார்யத்திலே அதிகரியா தொழிகையாலும், உன னுடைய ரக்ஷணத்திலு யத்நபலிதவங்க ரீரண்டும் என்னதாம் படி ஸ்வாமியான நான் உன்பககல தடையறுகையாலே உன் னுடைய ரக்ஷண காரயத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போரு கையாலும், உனக்குஸோகிககைக்கு நிமித்தமில்லைகாண் என்று, முன்பு ஸோகாவிஷ்டயை நினற அவனுடைய ஸோகத்தினு டைய நிவர்த்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறுனென்கை.

இததால (அஹம், த்வா) என்கிற பதங்களாலே சொல்லப் பட்ட ரக்ஷகரக்ஷயபூதரான இருவருடைய ஸ்வபாவத்தையும் அதுவதித்துக்கொண்டு, ஸோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தாராயிறறு.

இனிமேல, நிவர்த்தகனான தன்னுடையவும், நிவர்த்தங்க ளான பாபங்களினுடையவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி, ஸோகா பநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் (நிவர்த்தகஸ்வ ரூபத்தை யென்று தொடங்கி.) அதாவது - “அஹம்” என்று - ஸர்வஜ்ஞத்வாதிருணவிசிஷ்டயைக்கொண்டு விரோதநிவர்த்தகனா யிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, “த்வாஸ்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று - ணிச்சாலே நிவர்த்தங்களான பாபங் கள் உன்னைக்கண்டு தானே அருசி ஒடிப்போமதொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரித் திருக்கிற உன்னைவந்து மேலிடாது என்னு மிடம் சொல்லி, அநந்தரம், (மாஸுசு) என்கையாலே - இப்படி யானபின்பு உனக்கு ஸோகிக்க நிமித்தமில்லை என்கிறுனென்கை.

இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தான ஒருப் பட்டு நிற்கிறபடியை அறிவித்தது, இவனுடைய ஸோகத்தைப் போக்குகிறமையை அபியுகதோக்கியை நிதர்ஸனமாககிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (எத்தினுலென்று தொடங்கி.)

அ.—உன்பககல் தடையறுகையாலே - உன்னிடத்தில யத்ந பலித்வங்களிரண்டும் என்னதெனறிருகையாகிற மதபராபதி ப்ரதிபந்தகத்தை சேதிக்கையாலே, சேதிக்கையாலே - அறுக்கை யாலே. தான் ஒருப்பட்டு நிற்கிறபடியை - தானதீக்ஷித்துக்கொண்டு நிற்கிற ப்ரகாரத்தை.

மூ.—பாபங்களை நான்பொறுத்தது புண்யமென்று நினைப்பிடா நிற்க நிஸோகிககக்கடவையோ.

வ்யா.—அதாவது-திருமழிசைப்பிரான தமமுடைய திருவுள் ளத்தைக்குறித்து, ஸர்வேஸ்வரன் இததலையிலவிரோதியைப்போ க்கி அடிமைகொள்வதாக ஁னறுகொடுவந்து புருநதிருக்கிறபடி யைச் சொலவி, இனி ஏதுக்காக நீதுநிகஸாகரத்திலே அழுநதுகி றாய் என்றப்போலே, ஁ஸ்வரனும் இப்போது இத்தலையில் ஁கல பாபங்களையும் போக்குவதாகத் தான் ஁ன்றுகொண்டமையை யறி வித்து, இனி ஏதுக்காக ஁ோகிக்கிற யெனறு இவனைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறுனென்கை.

இனி, இவனுடைய ஁ோகம் மறுவலிடாமல் போசுகைக்கு உறுப்பான ஒருபகவதப்பிராயஸிஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (பாபங்களை நான்பொறுத்தது என்று தொடங்கி.) அதாவது - நீசெய்தபாபங்களை நானமுந்துறஎனனுடையக்ஷமா விஷயமாக்கி, அவ்வளவு மனறிககே, பினை உனபககலஎனக்குண்டானவாத் ஁லயத்தாலே “செய்தகுற்றம் நறறமாகவேகொள்” “செய்தா ரேல் நனறுசெய்தார்” என்கிறபடியே, அவைதன்னை பாபமாக நினையாதே புண்யம் என்று நினைப்பிடாநிற்க, இனி, நீஸோகிகக க்கடவையோ வென்கை. ஆக, இவ்வுத்தாரத்தத்தில் அஞ்சுபதத் தாலும், நிவர்த்தக ஁்வரூபததையும், நிவர்தயாஸ்ரயததையும், நிவாதயங்களான பாபங்களையும், அவற்றினுடைய நிவர்த்தி ப்ரகாரத்தையும், தத்கராயமான ஁ோகநிவர்த்தியையும் சொல்லி ஁்றாயிற்று.

இனி, இந்தஸ்லோகார்த்தத்தில் ருசி ஒருவனுக் குண்டா கையிலுள்ள அருமையையும், இந்தஸ்லோகந் தனக்குஇன்னதிலே நோககென்னுமததையும், இதில் விஸ்வாஸோதபததியின அரு மையையும், ஁ஸ்வரன்றான் முதலிலே இததை உபதேபரியா மைக்கு ஁ஹதுவையும், வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதிக்கைக்கு ஁ஹதுவையும், உபாயாந்தரங்களை ஁்வரூபேணதயஜிக்கு மளவில் தோஷமில்லே யென்னுமததையும், அவைதான முகாந ததோண அர்விதங்களாகையாலே ஁்வரூபேணதயத்தங்களன் ஁றெனனு மிடததையும், பேற்றுக்கு ஁ாதாம் இன்னதென்னு ம்ததையும், பலவிததிகு இவனபககல வேண்டும் அஸாததையும், ஁ஸ்வரனாகு இவனுடைய ஁ஸ்கர்தம அநிஷ்டமெனனு ம்ததையும், இவ்வாததததில் ஆஸ்திகயாதிகள உண்டாய்ப் பிழைததல, இலலையாகில் நஸிததலித்தனை என்னுமததையும்,

அ.—தான் ஁ன்றுகொண்டமையை - தான ஁ன்றிருக்கிற படியை. செய்தகுற்றம் - செய்ததோஷம். நற்றமாகககொண்டு- ஁ஸ்கர்தமாகவே க்ரஹித்து.

மூ.—உய்யக்கொண்டார்விஷயமாகஉடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. இதுககு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு. “இதுதான் அதுவாதகோடியிலே” என்று, வங்கிப்புர த்துநம்பிவார்த்தை. அர்ஜுநன், சர்ஷணனுடைய ஆணைத்தொழில்க ளாலும், ரிஷிகள்வாக்யங்களாலும், காஷணன் தன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டுபோருகையாலும், இவனே நமககுத் தஞ்ச மென்று துணிந்தபின்பு தன்னேபபற்றச சொல்வுகையாலே

வ்யா.—வ்யவஸாயஹீநன் இதில அநவயிததால் விநாஸபர் யந்தமாம் என்னுமத்தையும், இதுக்கு அதிகாரிகள் இன்னு ரென்னு மத்தையும்அடைவே யருளிச்செய்து தலைககட்டுகிறார்.

அவற்றில், ப்ரதமத்தில் இதில ஒருவனுக்கு ருசிபிறக்கையில் உள்ள அருமையை தர்பரிபபிக்கைக்காக ஓர் ஐகிஹ்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (உய்யக்கொண்டார் விஷயமாகவென்று தொடங்கி) அதாவது- தத்வநிர்ணயம்பணணிநஉய்யக்கொண்டார் பகதிரிஷ்ட ராயிருக்கையாலே, அவரை “ப்ரபத்திரிஷ்ட்டராமபடிபண்ண வேணும்” என்று, அவருக்கு இந்தஸ்லோகாரத்தத்தை அருளிச் செய்த வளவிலே, அர்த்தஸ்த்திதி யழுகிதாயிருந்தது, ஆகிலும் அத்தைவிட்டு இததைபபற்றத்தக்க ருசி எனககிலலை எனன்; விதவாகையாலே அததத்துக்கிசைந்தாய், பகவதப்ரஸாத மில லாமையாலே ருசிபிறந்ததில்லை என்று, அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்தவார்த்தையை நினைபபதுஎன்கை.

இனி, இந்த ஸ்லோகத்துக்கு இன்னதிலே நோக்கென னு மத்தையருளிச்செய்கிறார் (இதுககு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு என்று.) அதாவது-ஸாஸ்த்ரங்ககளெல்லாம் ஒருதலையும், தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த ஸ்லோகத்துக்கு, ஸாஸ்த்ர விஹிதமான ஸகல தர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக விடுவித்து, இச்சேதநனுக்குத் தானே நிரபேக்ஷஸாதநமாய், பராப்திப்ரதிப ந்ததக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டு, ஸ்வப்ராப்தியைப் பணணிக்கொடுக்கும் ஸ்வாதீந ஸகல பரவர்த்திகளுன ஈஸ்வர னுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்திலே தாதபர்யமென்கை.

இனி, இதில் விஸ்வாஸோதபத்தியின் அருமையை அருளிச் செய்கிறார் (இதுதானென்று தொடங்கி.) அதாவது - இந்த ஸ்லோகந்தான் அதுவாதத்தினுடைய கோடியிலே என்று ஆப்த தமரான வங்கிப்புரத்தநம்பி)அருளிச்செய்யும்வாததைஎன்கை.

அது எத்தாலே யெனன் அருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநன் என்று தொடங்கி.)

அ.—சாஸ்த்ரங்களெல்லா மொருதலையும்-சாஸ்த்ரங்களெல்லா மொருப்ரகாரமும். தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற-தான் ஒருப்ரகார மு மாயிருக்கிற. அதுவாதமாவது - ஜ்ஞாதார்த்த ஜ்ஞாபநம்.

மூ — புறம்புபிறந்ததெல்லாம் இவனநெஞ்சேயோதிக்கைக்காக.

வயா.—அதாவது - இதுக்கு அதிகாரியான அராஜகனான பால்யமேதொடங்கி கர்ஷ்ணனுடைய அகழ்தகடநா ஸாமர்த்த்ய பரகாசகமான அதிமாத்துஷ சேஷ்டிகதங்களாலும், * (ఏనా రా యణ్ణీమాన్ జీరాఝృషణీతః! నాగఁర్యక్షుమృజ్యఘ్నశ్చగో మధురాంపురిమ్) (ஏஷ்ணாராயணஸ்ரீமார் க்ஷீரார்ணவநிகேதநః - நாகபர்யங்கமுத ஸாஜ்யஹ்யாகதோ மதுராம்புரிம்) (పుణ్యాద్వర్పవతీయత్రத்ரா தైమధుసూத సః! సాక్షా ద్వేషిపుణాన్సా సహిధర్మసనాతః) (புண்யாத்வாராவதியதர ததராஸ்தேமதுஸூதிதநః-ஸாக்ஷாத்தேவசிபுராணௌஸௌ ஸஹித் ரம்ஸஸநாதநః) (యత్రనారాయణదేవసి పరమాత్మసనాతః! తత్రకృత్యజ్ఞగ వార్థే ధీభాన్యామతనాని) (பத்ரநாராயணேதேவஃ பரமாத்மாஸநாதநః ததரகாதஸ்க்ஞகதபாராதத திரீததான்யாயதநாநிச) (యేచపేషవిషిష ప్రాః యేచాద్ధృత్తుపిషణాః! లేవదిమహత్మానం కృష్ణధర్మసనాతః|| పట్రాణాం హిగోఽన్యఃపట్రచ్ఛర్ముచ్చః! పుణ్యానామసిపుణ్యేసా మద్గుణానాన్యుమద్గుమ్) (ஏச வேதவிதோவிப்ராః யேசாதயாதமவிதோஜநః - தேவதந்திமஹா தமாநం கர்ஷ்ணந்தர்மம் ஸநாதநம்-பவித்ராணாஹிகோவிந்தః பவித்ரம்பரமுச்ச்யதே-புண்யாநாமபிபுண்யோஸௌ மங்களாநாஸமங் களம்) (కృష్ణపిషాహికానుమత్పిషిచాప్నయః! కృష్ణఘ్నపిక్వతేమాత మిషవిష్యం చరాచరమ్) (கர்ஷ்ணயேவஹிலோகாநா முத்பத்திரபிசாப்பயயః-கர்ஷ்ணஸ்யஹிகர்தேபூத மிதாவிசவாசராம) என்றும் இத்யா திகளாயிருநதுள்ளபராவரதத்வயாதாத்மயவித்துக்களானரிஷிகள் வாக்யங்களாலும், பால்யாதபரபாதி புரவாஸ தஸையோடு, வநவாஸதஸையோடு வாசியற காஷ்ணன் தனகாயததுக்குக கடவனாய் நோகுகிக் கொண்டுபோருகையாலும் இவன் சொல்லுகிற உபாயங்களெல்லாம் நமக்குத் தருசமன்று, இவனே நமக்குத் தருசம் என்று விஸ்வவிதத பின்பு, ஆனால் எனனைப் பற்றென்று சொல்லுகையாலே யென்கை.

இது தன்னை முதலிலே உபதேசியாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்
செய்கிறார் (புறம்பென்று தொடங்கி.) அதாவது - (யுஷ்நீயஸ்ய
நிக்ஷிப்த்ஸூக்சீநீ க்ஷேத்ரஹோதிமான்வாய்வாக்ஸம்) (யச்ச்ரேயஸ்யாநரிஸ்
சிதர்ப்ரஹிதந்மேசிஷ்யஸ்தேஹ௦ || 10 || கிராமந்த்வாரப்ரபந்தம்) என்ற

அ.—வித்துக்களான ரிஷிகள்-ரிஷிதர்சனே என்கிற தாதுவாலே-உள்ளபடி அறிந்தவர்களான. கடவனாய் - நிர்வாஹனாய், உபாயங்களெல்லாம் - சேதந்ப்ரயத்ந ஸர்த்யங்களான உபாயங்களை எல்லாம்.

இது தன்னை - இந்த விதகேரபாயந்தன்னை.

மூ.—வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது, கொண்டுப் பராவதுகூடத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்கார மம காரங்களால் வந்த களிப்பற்று ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறகைக்காக. ஸநயாஸி முன்புள்ளவற்றைவிடுமாப்போலே இவ்வளவு பிறந்தவன இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வராது.

வயா.— இவனுக்கு உபாயோபதேசம் பண்ணத்தொடங்குகிற வளவிலே இதை உபதேசியாதே உபாயநதரங்களைப் பரக்கறின்று உபதேசித்ததெல்லாம் அவ்வளவிலே பாயவலி தது விடுமோ, அவற்றினுடைய தோஷதர்ஸநத்தாலே இவ்வுபாயோபதேசத்துக்கு அதிகாரியாமோ என்று இவனுடைய ஸ்ராதயத்தைச் சோதிக்கக்கூடாது என்கை.

ஆனால், இவனன்றோ இப்படி ஹந்தயஸோதநார்த்தமாக உபாயாதாங்களை உபதேஸித்தவன், வேதபுருஷன் அவற்றை விதிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வேதபுருஷனென்று தொடங்கி.) அதாவது-ஆபத்தமனான வேதபுருஷன், (ஃக்ஷாயஸ்ரஃக்ஷீத்) (விஜ்ஞாயப்ரஜ்ஞாங்குர்வீத) (ஃமித்யாநஸம்ஹ்யத) (ஓமிதயாத்மாநதயாயத) (ஃதூஸம் ஸக்ஷுஸாநீத்) (ஆதமாநமேவ லோகமுபாலீத) (ஃதூஸாலீஸ்ரஃக்ஷுஸ்ரஃக்ஷீத்) (ஆதமாவாரேத்ரஷ்டவ்யஸ்ரோதாவ்யோமநதவ்யோநிதித்யாலிதவ்ய:) இத்தயாதிகளாலே, உபாயாதாங்களை மோக்ஷஸாதநமாக விதித்தது, பட்டினின் ஹதிகிறபஸுவுக்கு இடைஞ்சலுசப்படுகைக்காகக் கழுத்திலே தடியைக்கட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்காரமமகாரவஸ்யனாகக் களித்துத் திரிகிற விவனுக்கு, (ஃநூஸ்ரஃஸுஸீஸுஸம்ஃஸுஸம்ஃஸுஸம்ஃ) (ஜம்மாநதாஸஹஸரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி:) என்கிறபடியே காய்கலேஸுருபமான கர்மாதுஷ்ட்டாநம், இந்திரியஜயம் முதலான அருந்தேவைகளாலே செறுபபுண்டு அநதக் களிப்புப்போய பகவத்பாரதந்தர்யமாகிறஸ்வருபஜ்ஞாநம் பிறக்கக்காக என்கை.

ஆனால், இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநோதய ஹேதுவான இவற்றை விட்டால் குற்றமாகாதோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸையாவியென்று தொடங்கி.) அதாவது - சரமாய்ஸ்ரமத்திலே அந்விதனைவன பூர்வாய்ஸ்ரம தாமதங்களை விடுகிறாப்போலே, அநயோபாயங்களினுடைய ஸ்வரூப விரோதித்வாதிகளாலே விததோபாயத்திலே இழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞாநபாகம பிறந்தவன இவ்வுபாயாந்தரங்களை விட்டால் தோஷமாகாது என்றபடி.

அ.—உபாயாந்தரங்களைப்பரக்க - உபாயாந்தரங்களை விஸ்தரித்ததாக, நின்று உபதேசித்ததெல்லாம் - இருந்து உபதேசித்ததெல்லாம், பர்யவஸித்துவிடுமோ - தீர்ப்தியடைந்துவிடுமோ, அவற்றினுடைய தோஷதர்சனத்தாலே - முதலிலே உபதேசித்த உபாயாந்தரங்களினுடைய துஸ்ஸுகத்வஸ்வரூப தோஷதர்சனத்தாலே, அரும்தேவைகளாலே - கடிந வ்யாபாரங்களாலே, செதுப்புண்டு - க்லேசப்பட்டு, களிப்புப்போய் - மதம்போய்,

மூ.—இவன்றான் இவை தன்னை நேராகவிட்டிலன். கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும், ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே புகும், பந்திப்ராபய ருசியிலே புகும், ப்ரபததி ஸ்வரூபயாதாம்ய ஜ்ஞாநத்திலே புகும். ஒருபலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளியவழியையும் உபதேஸிக்கையாலே, இவை இரண்டுமொழிய பகவத ப்ராஸாதமே உபாயமாகக்கடவது.

வ்யா.—இவைதான ஆகாராந்தரததாலே அநவிதங்களாகையாலே இவற்றில் இவன் மனக்கு ஸ்வரூபத்தாக மில்லே யென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறா (இவனான இவைதனனை நேராக விட்டிலனென்று.) அதாவது - ஸாதநாதந பரிதயாக பூரவகமாக வித்த ஸாதந பரிகரஹம்பண்ணின இவ்வதிகாரிதான, காமஜ்ஞாநாதிக ளாகிற இவைதனனை ஸ்வரூபேண தயஜித்திலனென்கை.

அதெவகனே எனன அருளிச்செய்கிறா (காமமென்று தொடங்கி.) அதாவது * ஸ்வவாண ஸ்வாஸ்யமோசிதமாக இவன் அதுஷ்ட்டிகமும் விஹித காமம், ஸாதநபுத்தயா வனறிக்கே ஆநர்ஸாஸ்யததாலே பராதத்தமாக அதுஷ்ட்டிககையாலே, ராஸ்வானுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, ததப்ரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணுவ கைங்கர்யத்திலே அந்தாப்பவிகமும்.

“துண்ணறிவு” என்கிறபடியே, ஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாக பாஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாதகரிககைக்கு உறுப்பான ஸக்ஷம ஜ்ஞாநம், ஸாதநபுத்தி கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாஸத்திலே அந்தாப்பவிகமும். (अज्ञानादज्ञानात्) (பக்த்யாத்வநயயாஸக்யம்) என்கிறபடியே, பகவத்பராபதிகு ஸாதநமான புத்திபோனவாறே போஜநத்துக்குக்ஷுத்திப்போலே ப்ராப்யமானகைங்கர்யத்துக்கு பூர்வக்ஷணத்திலே யநுவாத்திககக் கடவதான ருசியிலே அந்தாப்பவிகமும்.

விததோபாய வரணரூபையான ப்ரபததி ஏகபதத்திலே சொல்லுகிறபடியே, ஸாதநபாவம் கழிந்தவாறே அதயந்தபாதந தாதயா அநந்யஸாணமா யிருநதுள்ள ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாதாம்யஜ்ஞாநத்திலே அநதர்ப்பவீககுமென்கை. பகதிபரப த்திகள் இரண்டையுங் கழித்தால இவன் மனக்கு பலஸாதந மாவதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒருபலத்துக்கு என்று தொடங்கி)

அ.—கைங்கர்யத்திலே அநதர்ப்பவிக்கும் - ஆஜ்ஞாநுப கைங்கர்யத்திலே அநவிதமாம்.

ஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாக - ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூரவகமாக. ஸ்வரூபத்தினுடைய - ஸ்வஸ்வரூபத்தினுடைய; பாஸ்வரூபத்தினுடைய வென்னவுமாம்.

மூ.— “ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விஸ்வாஸங்க ஞடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தலொழிய நடுவில நிலையிலை” என்று பட்டர்க்கு எம்பராருளிச்செய்த வாரத்தை. வ்யவஸாய மிலலாதவனுக்கு இதில் அநவயம், ஆமததில் போ ஜநம்போலே “விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பா” என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

வயா.—(ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ) (கர்ஷ்ணரத்மஸநாதநம்) என்கிற இவன், ஸாவதாமாந பரிதயஜ்ய என்கையாலே - பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைப்பொகட்டுவர வேணும் என்று என்னை. ஆகையால், ஸஹாயாநதர் ஸரிஸாக் காஸஹுணன உபாயபூதனுக்கு இவன்பக்கல் ஸகாதம் அநிஷ்டமென்றுகருத்து.

இவ்வர்த்தத்தில் இழிந்தவனுக்கு ஆஸ்திகனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தலொழிய மதயம்ஸ்தத்தியிலலை எனனுமத்தை பூர்வாசாரயவசந்தாலே அறிவிக்கிறார் (ஆஸ்திகனாயென்று தொடங்கி.) அதாவது - இவ்வர்த்தத்தில் அந்நினைவான பகவத்ப்ரபாவததால் “இதுஸ்தயம்” என்று, ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியும், “இதுதப்பாது,” என்கிறவிஸ்வாஸமுமுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல்; ஸாவதரங்கலெல்லா மொருதலையும் இது வெருதலையும் இப்படியிருப்பதொரு னுணடோவென்று, நாஸ்திகனாய் இதைநயநதரித்த நஸித்தலெனையொழிய நடுவொருநிலையிலலை” என்று, ஸகலஸாஸதர் வித்தமரணபட்டருக்கு ஆப்ததமரண எம்பராருளிச்செய்த வாரத்தையென்கை.

வ்யவஸாயஹீநனுக்கு இதில் அநவயம் விநாஸத்துக்குடலாம் எனனுமத்தை ஸதாஷ்டாநதமாக அருளிச்செய்கிறார் (வ்யவஸாயமென்று தொடங்கி.) அதாவது - இதில் சொல்லுகிற தயாகஸ்வீகாரங்களுக்கேடான வ்யவஸாயமிலலாதவனுக்கு, இதிலுண்டான அநவயம், அஜீரணதஸையிலபண்ணின போஜநம், மரணஹேதுவாமாப்போல விநாஸஹேதுவாயபயவலிக்குமென்கை.

இதுதனக்கு அதிகாரிகள் இன்னொருமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பொன்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதாஎன்று.)

அ — ஆஸ்திகனாகிறான்-உள்ளோடு புறம்போடுவாசியற வகுப்பனாயிருக்குமவன். நாஸ்திகனாகிறான்-தாமாதாம பரலோகசேதநேசவராகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்தரத்திலே பராமாண்யபுத்தியின்றிகே ஸ்வைரஸஸாநியாய்த்தியுமவன்.

வ்யவஸாயமிலலாதவனுக்கு - நிர்ஸயாதமக ஜ்ஞாநமிலலாதவனுக்கு, (அஜீரண தசையில் பண்ணின போஜனம்) விஷம் மரணஹேதுவாமாப்போலே அஜீரண தசையில் பண்ணின போஜநம் விநாஸஹேதுவாய பர்யவலிக்கும்.

மூ.—“வார்த்தையறிபவர்” என்கிறபாட்டும் “அத்தனாகி” என்கிறபாட்டும் இதுககு அர்த்தமாக அதுஸநத்தேயம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர்திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா.—அதாவது - “செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணிதத மெய்மமைப பெருவாரத்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பார்” என்று, கரணதரயததாலும் செவ்வியராய, அதுதனை அர்த்தக்கிரியாகாரியாக்கிக்கொண்டு கோயிலிலே சார்ந்தருளின வர்தாம், அராஜநவ்யராஜததாலே திருத்தோதத்தட்டிலேநின்று அருளிச்செய்த யதாரத்தமுமாய், சீரியதுமாய, ஸுலபமுமான “மாமேகஸராணர்வராஜ” என்கிறவாரத்தையைப பெரியாழ்வார் கேட்டு, தநரிஷ்ட்டராயிருப்பர் என்கிறபடியே, இவ்வர்த்தத் துக்கு அதிகாரிகள் இதுகேட்டால இதினபடியே நியதராயிருக்கு மவர்களென்கை.

இவ்வர்த்தநிஷ்ட்டரான ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்தி யில் இதுககு அர்த்தமாக அதுஸநதிக்கப்படும்வறறை அருளிச் செய்து இது தனை நிகமிக்கிறா (வார்த்தையறிபவர் என்று தொடங்கி) அதாவது - “வார்த்தையறிபவர், போர்த்தபிறப்பொடு நோப்பொடு மூப்பொ டிறப்பவைபோர்த்ததுபபெருந்துன்பம் வேரற நீக்கித்தனருளின கீழ்ச்சேர்த்து அவனசெய்யுஞ்சேமததையெண்ணித்தெளிவுற்று - மாயவறகாளனநியாவரே” என்று, “மாமேகம் ஸரணமவராஜ - ஸாவபாபேப்போ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற நலவாரத்தையை அறியும்வர்கள், பரணிககூடு வரிந்தாப்போலே இவ்வாத்மாவைச சூழப்பொதிந்துகிடக்கிற ஜநமங்களோடும், அவைபுககவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதியோடும், அங்ஙனே யாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவீழ்ந்தாப்போலேவரும் ஜனாயோடும், அங்ஙனேயாகிலும் இருக்கவொண்ணாதபடி இவ னுக்கு அநபிமதமானவிராஸமுமாகிற விவறறை, விரகா நெடுஞ் சுவா தனளுமாப்போலே தளளி, அவைபோனவநந்தரம் வரக்கட வதான கைவல்யமாகிற மஹாதுகேததை ஸவாஸநமாகப்போக்கி பாதரோகைபோலே தனதிருவடிகளினகீழே சேருமபடிபண்ணி, புநராவாத்தியறுமபடி அவன பண்ணும் ரகஷ்யை அதுஸந்த் தித்து வ்யவவிதயைக்கொண்டு தங்களுக்கு ஆஸ்ரய னீயயை விரோதிநிவாதக்களுன ஆஸ்சாயபூதனுக்கொழிய வேறொருவாக் காளாவரோவென்று, நமமாழ்வாருளிச்செய்த “வார்த்தையறி பவர்” என்கிற பாட்டும், “முத்தனா முகுந்தனார் - ஒத்தொவ் வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மையாட் கொளவான - அத்தனாகி யன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய - புகுந்து நமமுள்மேவினா; ஏழைநெஞ்சமே! எத்தினவிடாக கடற்கிடத்தி” என்று -

அ — அர்த்தக்கிரியா காரியாக்கிக்கொண்டு-அதுஷ்டாநபர்யந்த மாக்கிக்கொண்டு.

சுத்தஸத்வம் தெட்டாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா.—ஹேயப்ரத்யநீகராகையாலே அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸௌராச தராய், முகதிபூமிப்ரதரானவர், ஸகலதேஹ வர்த்திகளான க மாக்களும் ஜ்ஞாநைகாகாரதயாவொத்து, தேவாதிபேதத்தா ஓவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களைப்போக்கி, நித ஸௌரிகளாயப்போந்தநமமைநித்யஸூரிகளகொள்ளும் அடிமையைகொள்ளுகைக்காக ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவாயும், ப்ரியமேப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும், அடிமைகொள்ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும் இப்படி ஸாவவிதபந்துவாயும், நம் முடைய தன்மையையும், தம்முடைய பெருமையையும்பாராதே நம்முடைய ஸாவபரத்தையும் தாமேயேறிட்டுக்கொண்டு செய வாராக ஹேயமான நம்முள்ளேபுகுந்து ஒரு நீராகப்பொருந் தினார்; அறிவிலியானநெஞ்சே!, நம்முடைய ஹிதமறிகைக்கு நாம் ஸாவஜ்ஞராயோ, அவன அஜ்ஞனாயோ, ஹிதத்தைப் ப்ரவ ர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் ஸகதராயோ, அவன அஸகதனாயோ, கார் யஞ்செய்துகொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராபதராயோ, அவன அப்ரா ப்தனாயோ, தனமேன்மைபாராதே தாமதமின்று உபகரிக்கும்வன யிருக்க எத்தாலே நீதுக்கைகரத்தில கிடக்கிறது என்று, திரும; சைப்பிரா னருளிச்செய்த “அததனகி” என்கிறபாடமும் இந் ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தமாக அதுஸந்தேயமென்கை.

ஆக, இத்தால் ஸ்வீகரங்கதயா த்யாஜ்யமான தாமஸ் ஷங்கனையும், அநத தர்மங்களினுடைய த்யாக ப்ரகாரத்தை, அந்த தாமதயாக பூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுட லெனலப்யாதி குணயோகத்தையும், அக்குணவிசிஷ்ட வஸ்துவி னுடைய ஸஹாயாஸஹதவ லக்ஷணமான நைரபேக்ஷயத்வத்தையும், நிரபேக்ஷவஸ்துவினுடைய உபாயபாவத்தையும், உத்தை உர யதவேந ஸ்வீகரிககையையும், ஸ்வீகர்தமான உபத்தினுடை ஜ்ஞாநஸகதயாதி குணயோகத்தையும், அக்குண விசிஷ்டவஸ்து விலே நயஸ்தபரண அதிகாரியையும், அதிகாரி கு விரோதி யான பாபஸமூஹத்தையும், அபபாபவிமோசந ப்ரகாரத்தையும், அபபாபவிமோசகனைப்பற்றின அதிகாரியுடைய நைரபபாயத்தை யுஞ் சொல்லிறறியிறது,

பெரிய ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

முமுக்ஷுப்படிவ்யாக்யாநம்

சரமஸ்லோகப்ரகரணம்

முற்றிற்று.

